SCLAVA
IUBIRII
J. J. ROSSANNO

SCLAVA
IUBIRII
J. J. ROSSANNO

SCLAVA
IUBIRII
J. J. ROSSANNO

SCLAVA IUBIRII

J. J. Rossanno

POVEȘTI DE DRAGOSTE DIN ALTHEA
VOLUMUL 3

București, 2022

© 2022 J.J. Rossanno
Coperta: germancreative

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autorului, sau sunt folosite într-o manieră fictivă. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau decedate, sau cu evenimente reale este pur întâmplătoare.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nicio formă sau prin orice mijloace electronice sau mecanice, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, fără permisiunea scrisă a autorului, cu excepția utilizării de citate scurte într-o recenzie de carte.

POVEȘTI DE DRAGOSTE DIN ALTHEA

1. Iubirea cade din cer

2. Conspirația iubirii

3. Sclava iubirii

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Epilog
Nota autorului

Capitolul 1

Era o nouă zi la birou în acea perioadă ciudată a anului de după Crăciun și Anul Nou. Totul părea atât de plictisitor și gri… și avea să tot fie așa, cel puțin până la Ziua Îndrăgostiților din februarie. Roxanne Mallory fusese nevoită să petreacă din nou Crăciunul cu mătușa ei, după o nouă serie de întâlniri dezamăgitoare. Ea încercase chiar și o sesiune de întâlniri rapide, dar cu aceleași rezultate slabe. Bărbații arătoși voiau doar să se distreze, iar cei de casă prea arătau ca niște tocilari. Dar trebuia să recunoască și că avea niște standarde cam înalte.

Și de ce nu? se gândea ea pe când intra în birou și bărbații întorceau capul după ea. Alesese să poarte o bluză albă cu o fustă creion neagră care îi limita puțin pașii dar îi punea în evidență picioarele lungi. Era înaltă de un metru optzeci și avea o față plăcută marcată de părul creț roșu și de ochii verzi puși în evidență de pielea albă presărată cu pistrui minusculi, grație genelor ei irlandeze. S-a dus direct la biroul ei și începuse să-și aranjeze dosarele când Wendy, asistenta directorului financiar, a venit spunând, „Brad vrea să te vadă”.

A lăsat totul și a urmat-o pe Wendy, crezând că trebuie să fie vorba de promovarea ei mult așteptată la funcția de asociat financiar senior. Știa că șefii s-au reunit după sărbători pentru a lua o decizie în acest sens, și probabil că o făcuseră. Când intră în biroul lui Brad, acesta o primi cu un zâmbet enorm.

– Roxi, te rog să iei loc.

– Roxanne, îl corectă ea. Nu i-a plăcut familiaritatea pe care o asuma șeful ei. Doar prietenii și familia ei îi spuneau Roxi.

Nu-i plăcuse niciodată Brad. Avea 40 și ceva de ani, cu fire gri pe lateralele părului pieptănat pretențios și arunca în mod obișnuit priviri nerușinate colegelor de serviciu. Se simțea ciudat oricând era lângă el. Brad se ridică de pe scaun și se plimbă puțin în spatele biroului său.

–Roxi… ăăă… Roxanne, ai făcut o treabă remarcabilă anul trecut aici și asta îți dă dreptul să aspiri la postul de asociat financiar senior.

Sună grozav, gândi Roxy, amintindu-şi în acelaşi timp că mătuşa ei încă o numea „contabilă cu pretenţii”. Văd un „dar” venind aici totuşi…

– Dar și Marvin are dreptul la această poziție, așa că decizia va fi una strânsă, adăugă Brad. Consiliul mi-a lăsat mie decizia finală. Și pentru ca tu să-mi prezinți mai bine planurile tale, cred că ar trebui să iei cina cu mine în seara asta. Ce zici?

În timp ce spunea acestea, Brad se aplecă peste scaunul lui Roxi și îi mângâie piciorul prin crăpătura fustei. Chiar și prin ciorapii ei de nylon, atingerea lui o scârbi și mai mult. Se ridică brusc în picioare.

– Știi Brad, sunt prea supărată acum să depun o plângere de hărțuire sexuală la HR, așa că o voi lăsa să treacă de data asta, spuse ea pe un ton furios.

Inițial, fața lui Brad a arătat confuzie, apoi ușurare.

– Dar poți să-ți bagi undeva promovarea și acest job, de asemenea. Îmi dau demisia! M-ai auzit, jigodie? strigă Roxi apoi părăsi biroul, trântind ușa în urma ei.

Mai târziu în acea seară, în timp ce stătea pe canapea și își îneca durerea într-un castron cu înghețată de ciocolată, Roxi a încercat să-și evalueze situația, dar indiferent cum ar fi privit-o, o concluzie era evidentă. Avea nevoie de un bărbat în viața ei. Dacă ar fi avut un iubit sau un logodnic, ticăloși ca Brad nu ar fi îndrăznit să o trateze așa. Era sătulă și obosită de toate întâlnirile întâmplătoare din baruri și cluburi, site-uri de matrimoniale și aplicații de dating.

Se gândea chiar că este gata să încerce potrivirea tradițională, dar nu cea făcută de către familie sau prieteni. Nu, de data aceasta voia să apeleze la specialiști; oameni cu o înțelegere mai profundă a dinamicii unei relații bune. În ultimul timp, văzuse reclame pentru o companie numită Universal Direct Match peste tot în mediul online și chiar pe autobuze. A verificat site-ul lor și a aflat că, după ce plătea 1.500 dolari era invitată să facă un videoclip și să completeze o evaluare amănunțită a profilului. După aceea, îi recomandau potriviri compatibile și avea dreptul să încerce doar de trei ori. După aceea, procesul trebuia luat de la capăt.

Asta e! Şi-a deschis laptopul, a accesat site-ul lor şi şi-a făcut o programare după ce a plătit taxa.

Două zile mai târziu, Roxi intra în holul Universal Direct Match pentru programarea ei de la ora 16. Purta un costum verde închis din două piese pe sub haina ei elegantă de iarnă, bleumarin. Sub vesta cu taietură generoasă a costumului verde, purta o bluză neagră translucidă. Recepționera zâmbitoare i-a confirmat programarea și i-a spus că mai întâi va trebui să se supună unui examen fizic.

Sunt minuțioși aici, nu glumă! își spuse Roxi.

S-a dus, cum a fost îndrumată, în camera numărul 4, unde un anume doctor Whitney a primit-o cu o față prietenoasă. Doctorul a rugat-o să se dezbrace, putând să păstreze lenjeria, iar asta i-a ușurat jena lui Roxi. Când a rămas doar în lenjeria ei elegantă din dantelă neagră, Roxi a fost rugată să pășească pe o platformă circulară. O rază de lumină a coborât din tavan și i-a scanat corpul.

– Ce este asta? întrebă Roxi, puțin neliniștită.

– Relaxează-te, este doar o scanare 3D a corpului tău. Este pentru profilul tău.

După această explicație, medicul a făcut câteva verificări mai tipice, cum ar fi tensiunea arterială, ritmul cardiac, nivelul zahărului din sânge și așa mai departe.

– Totul arată bine, domnișoară, a conchis dr. Whitney. Puteți să vă îmbrăcați și să mergeți la recepție pentru următoarea întâlnire. Următoarea ei întâlnire era cu un psiholog renumit, dr. Paula Radisson. Roxi băgase de seamă cărțile acesteia puse în vânzare la biroul recepționerei.

– Veți participa la o teleconferință cu doctorul Radisson, i-a explicat recepționera zâmbitoare – Sandy, remarcă Roxi, aruncând o privire asupra ecusonului ei. E bună, crede-mă! adăugă aceasta.

Roxi a trebuit să o creadă pe cuvânt și a intrat într-o altă cameră unde un scaun confortabil stătea în fața unui ecran tv gigantic. Odată ce ușa s-a închis în urma ei, s-a așezat pe scaun și a așteptat. Câteva secunde mai târziu, ecranul a prins viață și a apărut chipul doctorului Radisson. În spatele ei era un zid de cărți.

Atât de tipic pentru savanții ăștia, se gândi Roxi.

– Bună Roxanne, spuse femeia de vârstă mijlocie. Sunt dr. Radisson. Încântată de cunoștință.

– Bună, îi răspunse Roxi. Îmi pare bine să vă cunosc, deasemenea.

– Ei bine, Roxanne, înțeleg că ai niște probleme de atașament. Te superi dacă săpăm mai adânc pentru a găsi rădăcina

acestora?

– Nu sunt sigură dacă sunt probleme de atașament, dar dumneavoastră sunteți expertul, așa că să începem.

– Spune-mi despre familia ta, părinți, frați…

Roxi nu se simțea deloc confortabil să vorbească despre asta, dar a făcut ceea ce i s-a cerut. La urma urmei, plătise o grămadă de bani pentru această sesiune.

– Eu sunt singură la părinți. Mama a murit pe când eram adolescentă. Mătușa mea, sora ei, m-a primit la ea, deși mereu am simțit că nu-i plăcea să aibă grijă de o adolescentă, așa deodată.

– Și tatăl tău?

– Tatăl meu a dispărut din peisaj când aveam doar câțiva ani. Mama mi-a spus o dată că a plecat în Irlanda să-și găsească rădăcinile. De asemenea, mătușa mea mi-a spus la un moment dat că a deschis un pub acolo, dar nu mi-am dorit niciodată să am de-a face cu el. Călătorie sprâncenată!

– Vezi? spuse doctorul Radisson. Acestea pot fi rădăcinile problemelor tale de atașament.

– Poate, recunoscu Roxi. Dar cum mă ajută asta să găsesc potrivirea perfectă?

– Trebuie să știm totul despre bagajul tău emoțional pentru a reuși, spuse psihologul.

– Ei bine, acum știți. Nu am pe nimeni căruia să-i pese de mine și am nevoie de asta. Am nevoie de cineva care să mă iubească pentru mine, nu pentru aspectul meu.

– Te înțeleg perfect, Roxanne, spuse dr. Radisson. Acum închide ochii și încearcă să te relaxezi. Vom încerca o tehnică de introspecție mai profundă.

Roxi s-a conformat și a închis ochii, apoi a încercat să respire uniform și profund, conform instrucțiunilor. După câteva secunde, a auzit un șuierat și a vrut să deschidă ochii, dar vocea doctorului Radisson a avertizat-o să-i țină închiși. Când un miros ciudat i-a ajuns pe la nas, nu a mai suportat. Deschizând ochii, văzu cu o panică crescândă că acum era înconjurată de un gaz alb care mirosea a migdale. Ea știa că cianura mirosea așa și a ajuns imediat la concluzia că încercau să o omoare. Ecranul era acum gol. Imaginea reputatului psiholog dispăruse. Era și ea implicată în asta? Roxi nu știa și voia să se ridice și să fugă, dar picioarele ei nu voiau să o asculte. Și-a dat seama că era complet paralizată și nu putea decât să-și miște ochii. Așa că privi neputincioasă, cu groază, când

două siluete intrară în cameră. Purtau costume Hazmat și veneau direct spre scaunul ei.

– Acesta este mai rezistentă. Nu doarme încă, spuse unul dintre ei. Nu era sigură dacă acele cuvinte erau liniștitoare, dar se părea că o doreau vie, dar adormită. Acum semăna mai degrabă cu o răpire.

– Avem ceva și pentru asta, spuse celălalt în timp ce punea o mască de plastic pe fața lui Roxi. De data aceasta, gazul nou inhalat a adormit-o.

Capitolul 2

Când Roxi și-a deschis din nou ochii verzi, a știut că „nu se mai afla în Kansas”. Un tremur puternic străbătu încăperea și ea se concentră asupra imaginilor din fața ochilor ei. Părea că se afla într-un fel de depozit, iar zumzetul scăzut sugera că se afla într-un vehicul în mișcare, probabil o ambarcațiune. Acum era sigură că fusese răpită, probabil de traficanți de carne vie. Privind în jos, și-a dat seama că stătea întinsă într-un fel de sicriu din plastic și că era goală. A încercat să se ridice, dar a fost trasă înapoi în jos de firele atașate tâmplele ei. Lumina era destul de slabă, așa că le-a simțit mai degrabă decât le-a văzut și a concluzionat că erau un fel de senzori medicali.

Hmm! Ce traficanți merg atât de departe încât să-și monitorizeze „marfa” cu aparatură medicală? Trăgând cu putere, ea a dislocat senzorii, dar nu fără să simtă o durere ascuțită în craniu. Acum fiind liberă, a putut să stea în picioare și a ieșit din cutie. Ceea ce a văzut i-a făcut rău. Depozitul era plin cu mai multe cutii de plastic, fiecare conținând o tânără frumoasă, goală. Arăta ca o colecție de păpuși într-o vitrină.

Chiar și în lumina slabă, putea vedea că magazia, sau mai bine zis cala navei, avea niște hublouri rotunde pe o parte. S-a apropiat de unul și s-a uitat afară, dar ceea ce a văzut i-a provocat și mai multă amețeală. În loc de apă, a văzut întuneric și stele și, departe, forma rotundă a Pământului. Aceasta nu era o barcă. Era o navă spațială. Și mai era încă o navă spațială în imediata vecinătate. Corpul său argintiu și liniile elegante aveau o formă triunghiulară asemănătoare cu o pasăre în plin zbor. Răpită de extratereștri? Aceasta era o situație cu totul nouă și de necrezut pentru Roxi; nu că traficanții de persoane ar fi fost de preferat…

Un șuierat a făcut-o să-și întoarcă ochii de la admirarea spațiului cosmic și a văzut un bărbat solid intrând în cală. Avea părul lung și negru și o constituție atletică. Instinctiv, Roxy și-a acoperit sânii cu o mână în timp ce o punea pe cealaltă peste peticul roșcat de păr dintre picioare. Bărbatul a văzut-o stând acolo și a spus ceva pe un ton enervat unei femei care îl urma. Femeia avea, de asemenea, părul negru și un corp atletic, arătând ca o luptătoare

dintr-un meci de MMA pe care Roxi îl văzuse la televizor. De obicei, avea o ureche bună pentru detectarea limbilor străine, dar vorbeau una pe care nu o știa și probabil că nu era de pe Pământ.

– Cine ești? Ce vrei? întrebă ea cu o voce înspăimântată. Spre surprinderea ei, bărbatul i-a răspuns în engleză.

– Te rog, calmeaza-te. Noi suntem băieții buni. Te-am salvat de sclavagiști.

– Sclavagiști? Există așa ceva? întrebă Roxi neîncrezătoare.

– Sunt foarte reali, mă tem, îi răspunse bărbatul.

– Ce se va întâmpla cu noi acum? insistă Roxi.

– Mai întâi, vino cu noi să-ți dau niște haine, a venit răspunsul lui. Sunt căpitanul Hyllar Derr, iar aceasta este Arinna, un membru de bază al echipajului meu.

– Roxanne este numele meu, spuse Roxi, considerând în mod straniu că era politicos să se prezinte și ea. Urmându-i din acea magazie, acoperindu-și în continuare zonele intime cu mâinile, Roxi a fost condusă de femeie, Arinna, printr-un tunel care era sigură, că ducea pe cealaltă navă, cea argintie.

Aici, au urmat niște coridoare până au ajuns într-o cabină mai mică unde lui Roxi i s-a înmânat un costum argintiu care includea pantaloni și o tunică dintr-o singură bucată. Arinna a apăsat un nasture rotund de pe o mânecă a costumului și acesta s-a deschis de la gât în jos, astfel încât Roxi să-l poată îmbrăca. Când același buton a fost apăsat, costumul s-a strâns în jurul corpului lui Roxi. Niște pantofi cu toc mic, tot argintii, au completat noua ținută, iar Roxi s-a simțit ceva mai încrezătoare acum că era îmbrăcată. O urmă pe Arinna într-o altă cameră care părea o cantină cu mai multe mese și un tejghea cu sticle și farfurii cu mâncare. Părea că Arinna nu vorbește engleză, așa că i-a făcut semn lui Roxi că poate mânca și bea ceva de acolo. Roxi nu știa de cât timp dormea în acea cutie ciudată, dar era înfometată, așa că a luat ceva care semăna cu o franzelă și o sticlă de apă (sau ceea ce spera să fie apă) și s-a așezat la o masă.

Căpitanul Hyllar Derr era mulțumit că el și echipajul său împiedicaseră încă o navă a sclavagiștilor să părăsească Pământul cu o încărcătură de femei pământene. Știa că acum erau „mărfuri” prețuite în spațiul Alianței, mai ales după ce președintele Dannar Zander se căsătorise cu o femeie de pe Pământ. Dar acești

nenorociți nu plănuiau să se căsătorească cu femeile pământene. Pur și simplu le-ar fi ținut într-o servitute sexuală perpetuă.

Ca ranger certificat al granițelor Alianței, Hyllar lupta pentru a opri acest trafic ilegal și imoral. Ceea ce îl nedumerea însă era această femeie roșcată care părea imună la condiționările lor neuronale. Toate femeile fuseseră conectate la o rețea neuronală după ce echipajul său capturase nava sclavagiștilor, pentru a le implanta în memorie un scenariu care le spunea că au fost răpite de pirați umani și nu de extratereștri. Planul era să le lase la marginea unui oraș mare de pe Pământ, cu suficiente resurse (și bani) pentru a se întoarce la casele lor. Dar această femeie, Roxanne, rezistase implantării și, prin urmare, avea să știe despre extratereștri. Ori acest lucru nu era permis de legea neintervenției.

– Ce facem cu ea? o întrebă pe Arinna când s-au întors pe puntea de comandă a Harridei, nava lor.

– Nu văd altă soluție decât să o ducem pe Althea. Oamenii de știință de acolo ar trebui să fie capabili să-i modifice amintirile mai bine decât am putea noi cu resursele noastre limitate de aici.

Ca de obicei, Arinna era acel cap limpede din echipajul său, iar Hyllar a luat în considerare sfatul ei.

Roxi a fost mulțumită de pâinea dulce pe care o găsise pe tejgheaua cantinei și a constatat că lichidul din sticlă era într-adevăr apă. Cum ar fi fost să găsească o vodcă extraterestră acolo… Dar acum avea nevoie de mai multe răspunsuri. Ocazia a venit odată ce căpitanul Hyllar Derr a intrat în cameră. S-a dus direct la masa lui Roxi și s-a așezat, privind-o cu o față impenetrabilă.

– Ce s-a întâmplat cu celelalte femei? a fost prima întrebare a lui Roxi.

– Au fost trezite și și-au luat hainele și lucrurile. Bandiții le țineau în depozit. Martys, secundul meu, va pilota nava sclavagiștilor înapoi pe Pământ și va lăsa femeile la marginea unui oraș mare. De acolo, se pot întoarce la casele lor. Asta este tot ce putem face.

Hyllar a spus toate acestea cu o față serioasă, așa că Roxi nu avea niciun motiv să pună la îndoială ceea ce tocmai auzise.

– Atunci de ce nu mi-ai dat înapoi hainele? întrebă Roxi.

– Pentru că nu te întorci pe Pământ. Nu încă, a venit răspunsul direct. Iar bunurile tale au fost deja transferate aici.

Acest lucru a derutat-o și mai mult femeia pământeană. Sunt sau nu salvată? s-a întrebat ea, dar a bolborosit:

– De ce?

– Vezi tu, a început Hyllar să explice, pentru celelalte femei, am implantat cu succes un scenariu mental în care ele cred că au fost răpite de traficanții de carne vie. Ideea este să ne păstrăm existența necunoscută civilizației tale. Cu orice preț.

– Bine. Implantează-mă si pe mine. Fă-mă să uit de voi și asta e tot, spuse Roxi cu speranță în glas.

– Am încercat. Din păcate, nu a funcționat cu tine. Ești specială cumva. De aceea o să mergi pe Althea, planeta noastră de baștină, unde sper că oamenii de știință vor rezolva problema cu tine. Odată ce ai uitat de noi, vei fi înapoiată pe Pământ.

Roxi a simțit cum se ridică brusc o furie în interiorul ei.

– Grozav! Deci, mă faceți un șobolan de laborator? Și trebuie să sper că oamenii de știință nu-mi vor transforma creierul în terci?

– Îți înțeleg preocupările, dar știința noastră medicală este mult mai avansată decât cea de pe Pământ. Nimeni nu-ți va face vreun rău. Ai puțină încredere! Hyllar a zâmbit într-un mod care trebuia să fie liniştitor.

Roxi a încercat o ultimă rugăminte, fluturând din ochi către acest bărbat bine făcut.

– Ascultă, „pachet de mușchi”. Nu poți să spui că am fost făcută să uit totul și să mă lași să plec? Nimeni nu va ști.

– Unii membri ai echipajului meu știu și nu voi încălca niciodată legea. Nici măcar pentru o față drăguță ca a ta, a venit răspunsul lui.

Nu era sigură dacă ar trebui să fie furioasă sau flatată că acest bărbat atrăgător o găsea drăguță. Dar nu a avut prea mult timp să se gândească la asta, pentru că Arinna s-a întors și i-a pus un dispozitiv asemănător unei arme la tâmplă. Roxi era uluită. Se răzgândiseră acum și se hotărâseră să scape de ea? Înainte să poată reacționa, Arinna a apăsat pe trăgaci, iar Roxi a simțit o durere ascuțită în scalp care i-a rezonat prin creier.

– Ești în regulă acum, spuse Arinna în timp ce cobora dispozitivul. Acum Roxi era și mai confuză.

– Stai așa! Acum vorbești engleză?

– Nu, tocmai ți-am introdus un traducător universal în creier. Cu plăcere.

Fără alte cuvinte, Arinna a condus-o într-o cameră unde și-a găsit hainele vechi, inclusiv chiloții și poșeta. De unde au știut că acestea îmi aparțin? se întrebă ea. Poate că puteau să-i identifice lucrurile pe baza mirosului sau a urmelor ADN. Orice presupunere era bună sau rea…

Hyllar intră în cabina pe care o atribuiseră femeii pământene și se opri în loc. Stătea goală, contemplându-și hainele pământene aliniate pe pat. Era într-adevăr o femeie extraordinară; înaltă, cu păr roșu creț și ochi verzi care străluceau și mai puternic din cauza pielii ei albe. Sclavagiștii ar fi făcut o avere de pe urma ei. Văzându-l stând acolo, ea avu aceeași reacție ca atunci când s-au întâlnit prima dată, scoțând un mic strigăt și acoperindu-și părțile intime. Hyllar și-a amintit atunci că oamenii erau mai conservatori în ceea ce privește expunerea corpului.

– Nu poți să bați la ușă? întrebă ea.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat, spuse Hyllar. Nu este un obicei pentru noi să „ciocănim la ușă”, dar înțeleg reticența ta de a te arăta. Nu ar trebui să-ți fie rușine. Esti o femeie frumoasă.

– Nu este rușine. Pur și simplu nu ne expunem oricui, înțelegi? Vocea ei era plină de furie și supărare în același timp. Ai un motiv să fii aici? continuă ea.

– Ah, da, într-adevăr. Am vrut să te invit să-mi cunoști echipajul. Cu siguranță vor să te cunoască, cel puțin cei de aici pe această navă. Martys a plecat deja cu nava sclavagiștilor pentru a duce celelalte fete pe Pământ.

Poate că a fi într-o cameră plină de extratereștri nu era chiar ideea ei de distracție, dar spre uşurarea lui Hyllar, ea acceptă. După ce și-a îmbrăcat vechile ei haine, punându-l pe Hyllar să se întoarcă spre ușă în timpul procesului, el a condus-o până pe puntea Harridei, unde a putut întâlni echipajul. Majoritatea celor din echipaj erau altheeni, foarte asemănători cu Hyllar, cu același păr negru și ochi albaștri sau căprui. Cea mai ciudată creatură din grup era o ființă care semăna cu un cocoș uriaș cu pene albe, cu excepția faptului că purta pantaloni și o vestă neagră, iar capetele aripilor lui erau mâini umanoide.

– Acesta este Teploc, navigatorul nostru, spuse Hyllar observând privirea lui Roxi. O știi deja pe Arinna. Ea este o adevărată războinică, șefa securității noastre și expert specialist în arme. Trell este pilotul nostru, iar Mistler este medicul nostru, spuse

Hyllar, arătând către o altă persoană distinctă, care avea pielea albastră și niciun fir de păr. În afară de Arinna, mai erau și alte două femei. Una era Dinnara, o tânără pe postul de mecanic, iar cealaltă, Sirtanna, tot un ranger, era o luptătoare de vârstă mijlocie. În timp ce Dinnara afișa un zâmbet fericit, femeia mai în vârstă părea plictisită sau poate total dezinteresată de femeia pământeană.

– Nu ai și un bucătar în echipaj? întrebă Roxi, observând că nimeni nu părea însărcinat să pregătească mâncarea pe această navă.

– De ce am avea nevoie de unul? Avem mașini care gătesc pentru noi, a venit răspunsul lui Hyllar.

– Și eu ce ar trebui să fac? mai întrebă ea. Cât va dura să ajungem pe Althea?

– Nu mai mult de o săptămână, i-a răspuns Trell, pilotul.

– Și nu poți face altceva decât să aștepți în camera ta, adăugă Hyllar.

– Nu! Nu vreau să stau acolo închisă ca un prizonier. Sau asta sunt?

Hyllar a privit-o pentru câteva secunde, apoi a recunoscut:

– Nu, nu ești prizonierul nostru. Ești oaspetele nostru. Arinna îți va arăta restul navei noastre și îți va spune despre zonele restricționate. Doar nu sta în calea noastră.

În timp ce o urma pe Arinna în turul navei, Roxi se întrebă ce ar putea face pentru a-și umple timpul până când vor ajunge pe Althea. Ea nu credea că acești tipi au nevoie de un contabil, așa că s-a gândit la cealaltă pasiune a ei; gătitul.

– Ascultă, Arinna, începu ea pe un ton nesigur. Știu că ați spus că mâncarea vă este făcută de mașini, dar este posibil ca eu să am șansa să gătesc ceva? Cel puțin pentru mine, dacă nu pentru echipaj.

Arinna s-a gândit un moment sau două și apoi și-a pus o mână pe bărbie, contemplând ideea.

– Cred că se poate, dar va necesita unele schimbări în sala de mese. Ai nevoie de ceva ca un arzător sau o sobă, așa cum îi spui și ai nevoie de recipiente…

– Oale, o corectă Roxi.

– Spune-le cum vrei. Vom face astfel. Îți pot oferi o tabletă care îți va permite să proiectezi ceea ce ai nevoie și îi voi cere căpitanului să o aprobe. Va trebui să verifici compoziția proviziilor noastre pentru a vedea asemănări cu ceea ce aveți pe Pământ.

– Da, asta are sens, a recunoscut Roxi. Voi începe să lucrez la asta. Îmi va oferi ceva de făcut în timpul acestei călătorii. O călătorie neplanificată, trebuie să spun.

Căpitanul Hyllar era la biroul său, situat chiar lângă puntea navei. Dinnara stătea în fața biroului său, examinând tableta pe care i-o dăduse.

– Da, căpitane, cred că pot face asta, spuse ea după un timp. Dar, pot să întreb, de ce tot deranjul ăsta pentru oaspetele nostru?

Hyllar își rațională că făceau asta pentru a o ține pe Roxi ocupată și mai puțin iritată. O femeie pământeană într-o dispoziție nervoasă nu era bună pentru moralul echipajului. Dar i-a spus altceva Dinnarei.

– Cred că îi datorăm asta. La urma urmei, semenii noștri sunt de vină pentru necazurile ei, nu crezi?

Dinnara nu se gândea la asta. Nu dădea un rahat pe acea potențială vinovăție, dar avea să se supună ordinelor căpitanului ei și asta era tot. Hyllar a pus capăt întâlnirii.

– Așadar, avem o înțelegere. Și, te rog, odată ce ați pus dispozitivele în funcțiune, asigură-te că femeia nu pornește vreun incendiu.

Capitolul 3

Roxi s-a apucat să studieze din greu pentru gătit. Desigur, noii ei tovarăși de călătorie nu aveau fructe și legume de pe Pământ în cămară, sau carne, de altfel. Ca atare, a trebuit să compare compozițiile moleculare ale plantelor altheene cu ale celor de pe Pământ pentru a găsi ceva care să se potrivească cu usturoiul, ceapa și așa mai departe. Aveau un fel de făină, așa că a decis să înceapă prin a face niște paste.

Dinnara îi făcuse un fel de sobă fără flacără deschisă; probabil funcționa cu inducție magnetică. Avea și un cuptor cu o scară de temperatură foarte largă. Cu ajutorul lui Dinnara, Roxi a programat unul din roboții de producție ai navei pentru a-i croi un halat alb de bucătar pentru a-și proteja hainele. Apoi s-a pus pe treabă. Nu a putut să facă spaghete, dar a făcut un aluat din făină și l-a rulat, aplatizându-l și tăind niște tagliatelle numai bune. Sosul a fost, de asemenea, o provocare, dar a găsit cu succes înlocuitori pentru roșii, usturoi și mirodenii și alte ingrediente secrete pe care nu le-a divulgat nimănui.

Primul care a fost atras de noua amenajare a bucătăriei a fost cocoșul gigantic, Teploc, navigatorul.

– Ei bine, cu siguranță ceva miroase diferit aici, spuse el.

– Ti-ar plăcea să guști? întrebă Roxi, sperând să găsească susținători pentru gătitul ei.

Teploc dădu din cap, așa că ea îi puse în fața lui pe tejghea un castron cu tagliatelle și sos. Extraterestrul și-a introdus ciocul în castron și a luat o gură de paste și sos din care apoi i-a picurat puțin și pe vestă. Acest lucru a fost trecut imediat cu vederea pentru că Teploc a scos un strigăt care a făcut să-i piuie urechile lui Roxi.

Oh, Doamne, l-am otrăvit, și-a spus ea panicată. Dar pasărea cea mare a repetat mișcarea și a mai luat un cioc plin de paste, așa că s-a relaxat, presupunând acum că zgomotul era unul de plăcere. Au venit mai mulți membri ai echipajului, alarmați de zgomotele lui Teploc. Mai întâi, Sirtanna a apărut cu pistolul scos, strigând:

– Ce se întâmplă? Suntem atacați? Văzându-l pe Teploc mâncând pastele cu satisfacție, s-a liniștit, dar nu a ignorat faptul că

navigatorul avea pete roșii peste tot. Sper că nu sângerezi, nu? l-a întrebat ea.

– Nu, acesta este acest sos delicios. Încearcă și tu, răspunse Teploc.

Cu reticență, Sirtanna se apropie de tejgheaua de servire. Cu un zâmbet, Roxi i-a oferit un castron cu paste. Femeia mai în vârstă l-a luat și s-a așezat la o masă. Desigur, ea nu și-a băgat fața în bol și a folosit vesela pe care o avea la dispoziție, dar reacția ei a fost similară cu cea a lui Teploc.

– Mmm! mormăi ea între înghițituri. Acesta este cu adevărat ceva diferit. Îi voi spune căpitanului că avem nevoie permanent de un bucătar la bord. După această mâncare, nu te mai poți întoarce la mâncarea făcută de mașini.

Auzind laudele, Roxi a simțit că o învăluie o căldură plăcută. Nu a avut prea multă apreciere în viața ei în ultima vreme și, deși acum venea de la un străin care pe deasupra era o femeie extraterestră, tot se simțea bine. Încântată că Sirtanna era de partea ei acum, Roxi a îndrăznit să întrebe ce s-a întâmplat cu răpitorii ei.

– Îi avem pe nava lor sub pază, a venit răspunsul. Vor fi judecați pe Althea, iar complicii lor de pe Pământ vor fi prinși și ei. Am extras din amintirile celorlalte fete date despre unde și cum au fost răpite. Numai de la tine nu am putut obține nimic. Vei fi interogată despre asta de căpitanul nostru.

Curând și-au făcut apariția noi membri ai echipajului. Deoarece Roxi nu mai avea mâncare, a trebuit să pregătească un nou lot, eliberându-și mintea de îngrijorarea cu privire la viitoarea interogare din partea căpitanului, cel puțin pentru o vreme. De fapt, nu era foarte sigură cum să-l eticheteze. Era doar distant sau era totuși un afemeiat? O văzuse goală, dar ea nu observase nicio excitare evidentă la el. Dar corpul lui este atât de musculos, așa că poate că o are minusculă, raționa ea, cu un zâmbet răutăcios, în sinea ei.

Mai târziu în acea zi, în timp ce Roxi încerca să se odihnească în camera ei, Arinna a venit și a anunțat-o că Hyllar o așteaptă în biroul lui de pe punte. Roxi era obosită după toată munca ei în bucătărie, așa că a refuzat invitația. Era îmbrăcată doar în lenjerie intimă și a rămas relaxată cu mâinile încrucișate sub cap.

– Te rog, spune-i că sunt obosită. Poate veni aici dacă vrea să vorbească cu mine, sau putem lăsa asta pentru altă dată.

– Îi voi spune, dar nu pot garanta că îi va plăcea asta, spuse femeia altheană. Să nu zici că nu te-am avertizat.

Arinna plecă deci, mormăind ceva mai mult pentru ea însăși. Previzibil, câteva minute mai târziu, prezența falnică a căpitanului Hyllar a umplut camera lui Roxi.

– Din nou, nu te-ai obosit să bați, spuse Roxi, care încă purta doar lenjeria ei de dantelă neagră.

– Îmi cer scuze, dar, din moment ce nu este un obicei pe nava mea, cred că o să-l ignor, răspunse el pe un ton hotărât. La urma urmei, de data aceasta nu ești goală, adăugă el.

– Pe planeta mea, poți spune că sunt aproape goală, spuse ea, zâmbind într-un mod seducător.

– Ei bine, nu sunt aici să te văd goală…

– Ai vrea să mă vezi goală? întrebă Roxi, încercând cu îndrăzneală să vadă dacă ar putea să stârnească ceva în el. Până acum, nimic.

– Aș dori să îmi răspunzi la câteva întrebări. Am venit aici pentru că nu te-ai deranjat să vii în biroul meu.

A luat un scaun de la masa din cameră și s-a așezat lângă pat.

– Sunt obosită. Nu ți-a spus Arinna?

– Sper că nu ești prea obosită să vorbești. Deci, spune-mi, cum ai ajuns în mizeria asta în primul rând?

Roxi a oftat, dar a început să vorbească despre problemele ei cu bărbații și despre călătoria ei fatidică la Universal Direct Match.

– Acesta este paravanul pe care sclavagiștii îl folosesc pentru a prinde femeile umane. Bine de știut. Vom avea grijă de ei.

– Noi, cine? întrebă Roxi.

– Nu noi, adică echipajul meu. Avem echipe speciale care lucrează în umbră pe planete mai primitive precum a ta. Ei vor îndrepta răul făcut, ocupându-se de acei nelegiuiți.

Roxi scoase un căscat, semnalându-i că vrea să doarmă.

– Ei bine, tipule, această femeie primitivă ar vrea să doarmă acum. Știi cum să ieși.

Spunând acestea, și-a întors cu intenție fesele rotunde, abia acoperite de dantela chiloților, către oaspetele ei. Ochii lui Hyllar au urmărit linia picioarelor ei lungi până la acele emisfere ademenitoare și a simțit în interiorul lui un impuls pe care nu îl mai simțise de ceva vreme. Dar ce putea face? Se ridică de pe scaun și părăsi camera, cu femeia roșcată încă în minte. Era nedumerit de gândul că ar putea fi atras și el de femeile pământene, precum

nenorociții care plăteau multe credite pentru ele sclavagiștilor. Nu! Sunt mai bun decât atât.

A doua zi dimineață, în timp ce își făcea o ceașcă cu ceva asemănător cu ceaiul, Roxi a fost surprinsă să le vadă pe Arinna și Sirtanna intrând în sala de mese cu niște cutii mari. Le-au pus pe tejghea lângă Roxi.

– Cu complimente din partea căpitanului, spuse Arinna.

– Ce este acolo? întrebă Roxi, curiozitatea ei fiind deja stârnită.

– Marfă de pe planeta voastră, a venit răspunsul lor. Le-am găsit pe nava sclavagiștior. Inițial, am vrut să le ducem pe Althea pentru a fi catalogate și, în cele din urmă, să facem niște credite pe ele, dar căpitanul crede că s-ar putea să le găsești mai mult folos. Dacă vrei mai multe, anunță-ne. Mai avem câteva în magazia noastră.

Roxi le-a mulțumit celor două femei și s-a repezit spre cutii să vadă ce era în ele. Spre uimirea ei, una conținea diverse cutii de carne conservată, mai ales carne de vită. Cealaltă era plină cu sticle de băuturi alcoolice, de la vin franțuzesc la whisky și bere brună. Acum mai vii de acasă, gândi Roxi. Cu acestea, pot găti cu adevărat ceva memorabil.

Primele ei gânduri s-au îndreptat către o rețetă tradițională de tocană irlandeză, transmisă din generație în generație în familia ei. Acum avea conserva de vită, vin roșu și chiar bere brună. Nu era un brand irlandez, dar ea a lăsat asta să treacă de la ea. S-a dus la magazia navei pentru a verifica celelalte cutii și a găsit și ulei de măsline, exact ceea ce lipsea din rețeta ei. De data aceasta, ea a gătit într-o oală mare, astfel încât întregul echipaj să se poată bucura de noua ei creație culinară.

Două ore mai târziu, sala de mese era plină de arome ademenitoare. Lui Roxi, i-a amintit de casă și în mod previzibil, a cuprins-o dorul de casă, întrebându-se dacă se va întoarce vreodată pe planeta ei, la casa ei. A fost smulsă din starea ei melancolică de echipajul care intra în sala de mese, atras de mirosurile tocanei irlandeze. Toți erau acolo, cu excepția căpitanului, dar Roxi a presupus că asta însemna că el preluase pilotarea navei de vreme ce Trell era aici. Pilotul savura tocana, abia respirând între înghițituri.

– Sunt destul de sigur că am mâncat ceva asemănător pe o planetă de la marginea Alianței. Nu-mi amintesc care, totuși, spuse

el între îmbucături.

– Fugi de aici, spuse Sirtanna pe un ton glumeț. Întotdeauna vrei să te lauzi cu multele locuri în care ai fost. Mâncarea aceasta este unică, credeți-mă.

Ceilalți au dat din cap și au fost de acord. Roxi a decis că prânzul ar trebui să fie încoronat cu un pahar de vin, așa că a turnat câte puțin în fiecare dintre cupele lor metalice.

– Această licoare într-adevăr merge bine cu această masă, a comentat Arinna.

– Într-adevăr! spuseră ceilalţi, ridicând cupele.

Au terminat de băut vinul, dar Roxi nu le-a oferit o a doua rundă pentru că a presupus că erau de serviciu și că trebuia să aibă capul limpede. Când, în sfârșit, a venit rândul ei să mănânce o parte din tocanița foarte lăudată, căpitanul a intrat în cameră.

– Sper că mi-ai lăsat și mie puțină, spuse el zâmbind. Trell vorbea întruna despre asta, așa că m-a făcut curios.

– Sigur, vei avea plăcerea să-mi ții companie la masa de prânz, spuse Roxi. Ea umplu două boluri cu tocănița delicioasă și deasemenea turnă două căni de vin. Au stat față în față și pentru o vreme doar mâncară în tăcere. După ceva timp, căpitanul părea că vrea să spună ceva.

– Hmm, laudele au fost bine meritate și asortarea cu acest lichior pe care îl numești vin este perfectă.

– Ei bine, mulțumesc, căpitane Hyllar, spuse Roxi, plecând ușor capul.

– Echipajul mă presează acum să îți ofer un post de bucătar pe nava mea. Îl poți avea dacă vrei, dar le-am spus că nu vei sta prea mult cu noi, așa că ar fi bine să nu aibă mari speranțe. Știu că vrei să te întorci cât mai curând posibil la tine acasă.

– Este adevărat, a recunoscut Roxi, dar între timp, sunt bucuroasă să ajut aici. Nu pot sta fără să fac nimic atâtea zile. Văzând că Hyllar era mai vorbăreț decât de obicei – poate că vinul era de vină –, a îndrăznit să pună o întrebare mai personală.

– Spune-mi, căpitane Hyllar…

– Doar Hyllar, interveni el.

– Bine, Hyllar, există o doamnă specială în viața ta? Roxi era sigură că s-a înroșit puțin așteptând răspunsul de la bărbatul arătos.

– Nu, nu am o pereche, dacă asta întrebi, răspunse el cu o voce uniformă, dar am o soră. Annanda. Ea e doctor.

– Bravo ei, a spus Roxi, dar se întrebă de ce a făcut-o bucuroasă acest răspuns. Era interesată de acest bărbat extraterestru?

– Care era meseria ta pe Pământ? întrebă Hyllar.

– Dacă prin meserie te referi la ceea ce făceam pentru a-mi câștiga traiul, ei bine… eram un specialist în finanțe. Gestionarea banilor… credite, așa cum le numiți voi.

– Ah, erai bogată, a concluzionat Hyllar.

– Nu, deloc. Aveam un trai decent, dar banii pe care îi gestionam nu erau ai mei. Lucram pentru oameni bogați, făcându-le banii să crească.

– Hmm, și eu am nevoie de cineva ca tine. Creditele pe care le fac abia plătesc pentru echipaj și pentru menținerea acestei nave în zbor.

– Ai spus că ești un fel de justițiar, a observat Roxi. Nu te plătește Alianța aia a ta pentru a-i prinde pe răufăcători?

– Da, suntem într-adevăr plătiți pentru a patrula granițele, dar asta nu este suficient, așa că luăm și contracte de transport de marfă.

A rămas tăcut o vreme, apoi a părut că s-a hotărât să mai spună ceva.

– Trebuie să mărturisesc că va dura mai mult până ajungem pe Althea, deoarece avem ceva marfă de dus la o stație spațială dintr-un sistem solar la marginea Alianței.

– Deci, spui că estimarea ta inițială a călătoriei spre Althea a fost greșită? întrebă Roxi cu îngrijorare în voce.

– Cam așa ceva, recunoscu el. În câteva zile, vom fi pe Stația Spațială Alintair. Vom rămâne acolo o zi și apoi ne va mai lua încă o săptămână pentru a ajunge pe Althea.

– Faci asta ca să mă ții mai mult cu tine, nu-i așa? întrebă Roxi, tachinându-l.

– Nu intenționat, dar ești binevenită să stai aici atâta timp cât vrei. Ți-am spus că echipajul te-a adoptat deja.

Capitolul 4

Câteva zile mai târziu, când erau pe cale să sosească la Stația Spațială Alintair, Roxi se ocupa ca de obicei cu gătitul pentru prânzul echipajului. O oală mare fierbea cu supă de vită în timp ce aștepta ca pâinea cu usturoi să se coacă în cuptor. Avea să meargă perfect cu supa.

Ar fi putut fi faptul că gătitul ei era apreciat de echipaj sau poate era starea ei de spirit optimistă și, uneori neînfricată, dar începuse să se simtă diferită, de parcă ar fi făcut parte din ceva. Căpitanul spusese că echipajul a adoptat-o, dar ea nu avea neapărat nevoie de un echipaj. Își dorea prieteni în preajma ei. Devenise mai apropiată de Arinna, ofițerul de securitate, iar Roxi profitase de ocazie pentru a-i cere lecții de autoapărare. Îi plăcea cum Arinna se plimba cu îndrăzneală printr-o lume a bărbaților. De atâta vreme Roxi suferea sub puterea opresivă a bărbaților de pe planeta ei și avea sentimentul că situația este aceeași peste tot în galaxie.

Arinna a fost amabilă și a dorit să o învețe pe Roxi câteva mișcări de luptă corp la corp și chiar i-a arătat cum să tragă cu un pistol cu puls, arma standard de la bordul Harridei. Dar Arinna avea o întrebare pertinentă.

– De ce toate astea? Plănuiești să stai definitiv cu noi? Toate acestea sunt degeaba dacă îți șterg memoria pe Althea și te întorci pe Pământ.

– Poate că ai dreptate, i-a răspuns Roxi, dar dacă nu reușesc să-mi șterg memoria? Ce se întâmplă dacă trebuie să-mi trăiesc toată viața în Alianță? Atunci toate acestea îmi vor prinde bine.

Arinna a luat în considerare cuvintele lui Roxi și nu a mai comentat pentru că nu a vrut să-i dea speranțe false.

Era într-adevăr o posibilitate ca Roxi să nu-și mai vadă niciodată planeta natală. Și asta a devenit mai evident în momentele care au urmat. Luminile au pâlpâit brusc, iar nava a început să tremure îngrozitor. Din aparatele de gătit au izbucnit scântei, iar Roxi încercă să se depărteze de ele, dar oala mare de supă a fost aruncată de pe plită, iar un val de supă clocotită a prins-o. A scos un strigăt ascuțit în timp ce era cuprinsă de durere. Jumătate din corpul ei a devenit o masă înroșită și dureroasă, iar țesătura albă a halatului

ei de bucătărie a început să se lipească de carne. Nu era sigură dacă ceea ce vedea acolo erau supa sau rănile ei însângerate.

– Ajutor! a mai apucat Roxi să strige înainte de a-și pierde cunoștința în mijlocul durerii pătrunzătoare.

Când și-a revenit în simțiri, luminile încă pâlpâiau, iar chipul doctorului cu pielea albastră o privea de sus. A încercat să se miște, dar corpul ei era imobilizat. O durere, deși în mare parte domolită, încă pulsa din rănile ei.

– Calmează-te, te rog. Lasă spuma vindecătoare să-și facă treaba. Ai arsuri masive la nivelul pielii și al țesuturilor.

După rezumatul său despre starea ei, doctorul a apăsat un buton de pe comunicatorul de la încheietură.

– Căpitane, este trează acum, a fost tot ce a spus el. Asta era tot ce era nevoie, de altfel, pentru ca fața îngrijorată a căpitanului Hyllar să apară înălțându-se deasupra lui Roxi câteva minute mai târziu.

– Ce s-a întâmplat? șopti Roxi, încă slăbită de șocul pe care îl îndurase corpul ei.

– O furtună de ioni ne-a lovit brusc. Crede-mă, Trell și Teploc au auzit destule de la mine despre asta. Am suferit unele daune și ne îndreptăm spre cea mai apropiată planetă locuită pentru a face reparații la navă. Nu suntem în stare să ajungem așa la Stația Spațială Alintair. Hyllar a tăcut după aceea, dar chipul lui a rămas îngrijorat în timp ce se uita la Roxi.

Probabil că sunt mutilată și acum arăt ca un monstru, se gândi Roxi văzându-i privirea.

– Este corpul meu atât de deformat încât trebuie să mă privești așa? nu s-a putut ea abține să întrebe.

Căpitanul nu spuse nimic. Doctorul a fost cel care i-a răsuns.

– Corpul tău va fi recuperat așa cum era înainte. Nu te stresa cu asta acum.

Doctorul albastru a apăsat apoi niște butoane de pe marginea patului lui Roxi și ea a început să se simtă din nou somnolentă. În cele din urmă, un somn binevenit a cuprins-o.

Următoarea ei trezire a găsit-o într-un mediu nou. Acum era scufundată într-un rezervor plin cu o substanță verzuie. O mască atașată ermetic de față îi permitea să respire. Avusese puțin noroc mai devreme pentru că fața ei nu fusese afectată de masa fierbinte care o rănise. Acum, părul ei lung și roșu îi înconjura fața, plutind

liber în lichidul verde. Simțindu-se mai bine și nemaisimțind durere, a încercat să se ridice din acel rezervor. A reușit să stea în șezut și să-și scoată capul din lichid, așa că și-a scos masca și a inspirat adânc. Deodată alarmele au sunat peste tot în jurul ei, iar doctorul a venit în fugă.

– Ce faci? De ce ai ieșit din lichidul hrănitor? întrebă el pe un ton tăios.

– Bună, doctore, spuse Roxi. Sunt mai bine acum. Nicio durere.

– Într-adevăr? Arată-mi. Încearcă să stai în picioare.

Roxi apucă marginile rezervorului cu mâinile și se împinse până reuși să se ridice în picioare. Nu o jenă deloc că goală, cu pielea ei albă purtând acum o nuanță verde. Mulțumit de starea ei, doctorul o îndrumă către o cameră mai mică unde făcu un duș pentru a curăța substanța verde de pe ea. După ce un dispozitiv cu un flux de aer cald o uscă, Roxi putu vedea că pielea ei și-a revenit într-adevăr și doar avea o culoare rozalie acum. Mistler i-a evaluat apoi starea și i-a cerut să se întindă pe un pat normal cu cearșafuri albe.

– Acesta este pasul final în tratamentul tău de recuperare, spuse el, apoi începu să-i pulverizeze corpul gol de la gât în jos cu o substanță transparentă care a făcut pielea ei să strălucească ușor în lumina slabă a infirmeriei.

Doctorul a fost ocupat, se gândi Roxi, observând că nu mai avea un fir de păr pe corp. Nu voia să-și imagineze cum bunul doctor îi îndepărtase părul din părțile intime. Veșnic prezentul căpitan Hyllar intră în infirmerie și, din nou, primul impuls al lui Roxi a fost să-și acopere sânii și zona pubiană. Câteva secunde mai târziu, și-a amintit cât de primitiv era acest gest în ochii căpitanului și s-a relaxat, lăsându-și brațele sprijinite de-a lungul corpului ei zvelt, astfel încât el să o poată admira liber.

Vreau să mă admire? se întrebă ea și recunoscu în secret că răspunsul era „da”. Următoarele cuvinte ale căpitanului au ajutat-o în această direcție.

– Văd că arăți la fel de bine ca întotdeauna, spuse el, aruncând o privire lungă întregului ei corp.

– Mulțumesc. De două ori. Pentru cuvintele tale amabile și pentru că m-ai salvat de durere și de a avea un trup mutilat. Nu știu dacă aș fi putut trăi așa.

– Ei bine, mulțumește medicinei altheene avansate. La urma urmei, ai fost rănită pe când erai în grija mea. Chiar dacă ai fi găsit iertarea în inima ta, nu m-aș fi iertat niciodată pentru asta.

– Dragul meu căpitan, ești prea dur cu tine însuți, spuse Roxi, uimită de scuzele sale umile. Oamenii tăi m-au reparat, așa că n-o să-ți port pică. Spune-mi că totul va fi bine de acum înainte.

Hyllar părea puțin deconcertat de cererea ei, de parcă s-ar fi gândit să-i spună adevărul sau nu.

– Adevărul este că avem daune serioase la motoare. Abia înaintăm, cu speranța de a găsi o planetă pe care să aterizăm pentru reparații.

– Vezi? A fost greu? Să-mi spui adevărul…

– Nu, dar asta nu ne îmbunătățește situația, răspunse căpitanul. O să te las să te odihnești acum. Mistler îmi spune că mâine îți poți relua activitățile ca de obicei.

– Vrei să spui, gătitul? Mi-e cam frică să mă apropii de o plită acum, dacă știi ce vreau să spun, spuse Roxi cu sinceritate.

– Nu, nu gătitul pentru că sala de mese încă nu are energie. În aceste zile mâncăm rații uscate.

– Îmi pare rău pentru voi, spuse Roxi. Sper că tranziția nu a fost prea grea de la mâncarea mea bună la acele rații.

Încerca să glumească, dar a cam ghicit că tranziția a lăsat echipajului un gust amar, la propriu. Avea să vadă ce va putea face a doua zi. Deocamdată, a vrut să se odihnească iar un nou lot de sedative de la Mistler a ajutat-o.

Câteva ore mai târziu, Roxi se trezi dintr-un vis foarte realist care i-a lăsat inima bătând rapid și pielea ei nouă și perfectă, transpirată. În vis, ea a văzut cum nava lor aterizează pe o planetă primitivă locuită de oameni ciudați, cu aspect de vikingi. Echipajul a fost luat ostatic, iar nava a fost făcută bucăți. Era ca și cum ar fi văzut asta cu proprii ei ochi, dar nu i-a dat niciun indiciu despre ce s-ar întâmpla cu ea. Avea un sentiment puternic că visul era într-adevăr o premoniție. Ea a părăsit patul din infirmerie și a mers goală, de data aceasta fără nicio reținere, până în camera ei, unde și-a îmbrăcat unul dintre costumele altheene argintii. Apoi se îndreptă direct spre punte, sperând să-l găsească acolo pe căpitanul Hyllar. Într-adevăr, discuta cu Trell despre planeta pe care urmau să aterizeze.

– Căpitane, nu face asta! strigă Roxi.

– Ce faci aici? întrebă Hyllar, întorcându-și privirea spre ea. Și despre ce vorbești?

– Nu merge pe planeta aceea. Am avut o viziune sau ceva de genul și va fi rău pentru tine și echipajul tău. Oamenii de acolo nu sunt deloc prietenoși.

– Nu știu dacă voi, oamenii, sunteți telepați sau aveți puteri psihice premonitorii, dar oricum trebuie să aterizăm acolo. Este singura șansă pe care o avem să facem reparațiile.

Vocea lui Hyllar era clară și hotărâtă în timp ce vorbea, iar Roxi înțelese că nimic din ceea ce putea spune nu i-ar fi schimbat părerea.

– Ei bine, nu spune că nu te-am avertizat! a fost tot ce putea să spună înainte de a părăsi puntea în grabă.

A încercat să mai doarmă puțin și a reușit să mai fure câteva ore de somn în camera ei. De data aceasta, a fost trezită de tremuratul navei. Primul ei impuls a fost să meargă din nou pe punte pentru a vedea ce se întâmplă, dar apoi a reconsiderat și a rămas pe loc. Era mai bine să nu fie în calea echipajului dacă nava se prăbușea pe o planetă. Și asta a presupus ea că se întâmplă. Când tremuratul s-a domolit și a fost urmat de o zguduitură ceva mai mare, ea a știut că presupunerea ei fusese corectă. Acum a considerat că era momentul să-și părăsească camera. Pe hol, a întâlnit-o pe Arinna.

– Bun! Veneam să te iau. Am aterizat pe o planetă numită Iridania. Dacă dorești să explorezi peisajul cu noi, ești binevenită.

– Bineînțeles că vreau. Nu voi rămâne aici închisă în camera mea, spuse Roxi. Chiar dacă ți-aș spune că vom avea probleme pe această planetă.

– Încetează să mai spui asta! o mustră Arinna. Dacă crezi lucruri rele, ți se vor întâmpla lucruri rele.

– Ah, deci și altheenii sunt superstițioși, spuse Roxi zâmbind.

– Nu cred că este o superstiție, ci doar știință pură, a venit răspunsul Arinnei.

Roxi nu voia să afle cum era asta știință, așa că a urmat-o cu nerăbdare pe Arinna pe rampa de aterizare a navei. Harrida se afla acum pe asfaltul roșu al unui port spațial. În depărtare, putea vedea alte câteva nave care păreau cam ponosite. Deci, pe această planetă erau oameni cu ceva tehnologie, ceea ce însemna că speranțele căpitanului de a-și repara nava nu erau deșarte. Dar dincolo de

portul spațial era doar un peisaj verde; copaci înalți și iarbă verde cât vedeai cu ochii. Privind la câteva sute de metri pe lângă carena navei lor, se vedea o așezare, iar imaginea era deconcertantă. Așezarea arăta ca un oraș medieval, cu ziduri de piatră și o poartă mare de lemn.

– Ei bine, acum sunt total nedumerită. Cum poate o civilizație primitivă ca aceasta să aibă nave spațiale? întrebă Roxi.

– Aici, pe Iridania, trăiește o rasă mai specială. Aspectul lor fizic este mai aproapiat de al vostru, al oamenilor, dar urechile lor sunt încă puțin ascuțite ca ale noastre, răspunse Hyllar, care explica acestea grupului lor care includea și pe Trell, Dinnara și Sirtanna. Ei resping progresele noastre tehnologice. Din motive religioase, cred.

– Dar au nave, insistă Roxi.

– Un rău necesar, după cum se spune. Au nevoie de provizii care nu se găsesc pe această planetă.

Auzind despre acești oameni ciudați, oarecum înapoiați, Roxi a început să creadă și mai mult în visul ei profetic. În timp ce mergeau într-un singur rând pe un drum de pământ care ducea la porțile acelui oraș, inima îi bătea puțin prea repede, de parcă s-ar fi așteptat la o ambuscadă în orice moment. Asta nu s-a întâmplat, totuși. Au ajuns la porțile orașului și, nestingheriți, au pășit înăuntru. Dincolo de porți, se deschidea o piață mare pavată cu pătrate de rocă cenușie și mărginită de clădiri din același tip de piatră gri pe toate părțile. Drept înainte, un drum pietruit ducea într-un cartier cu aspect mai șic, unde casele erau făcute din piatră albă, și având în față coloane clasice. Dincolo de acestea, se zărea un templu pe un deal. Spre uimirea ei, părea un templu grecesc cu coloane maiestuoase de marmură albă. Roxi începu să creadă că oamenii care trăiau aici sunt dincolo de Evul Mediu, dar poate că mai degrabă au rămas în antichitate. Aspectul oamenilor era cel mai ciudat dintre toate. Într-adevăr, aveau o asemănare cu vechii celți, cu părul blond în mare parte, iar la unii castaniu. Deasemenea, mulți își purtau părul lung și împletit. Stilul acesta le lăsa urechile ușor ascuțite la vedere. Bărbații purtau haine colorate; unii aveau pantaloni din piele de animal alții din stofă țesută din fibre indigene. Femeile purtau rochii lungi cu croială simplă, vopsite si ele în diferite culori.

Grupul lor se deplasă în jurul pieței, încercând să ignore privirile curioase pe care le atrăgeau. Căpitanul Hyllar și excelentul său mecanic, Dinnara, au rămas în zona comercială pentru a căuta

piesele de schimb de care aveau nevoie pentru navă, în timp ce Trell, Arinna, Sirtanna și Roxi s-au îndreptat spre dealuri, făcându-i pe plac lui Roxi, care dorea să viziteze templul local. Nu în fiecare zi avea șansa de a vedea un templu grecesc pe o planetă îndepărtată. Au urmat drumul pietruit mărginit de case luxoase de fiecare parte. În fața fiecărei case era un gard verde bine îngrijit, dintr-o specie locală de tufe.

Mă întreb dacă au sclavi aici, se întrebă Roxi în timp ce o treceau fiori pe șira spinării la amintirea motivului pentru care călătorea acum prin galaxie. Putea doar spera să nu mai întâlnească un alt fel de sclavagiști aici. După ce au urcat pe panta ușoară a dealului până la templu, au ajuns la destinație. Roxi era fără suflare, dar nu din cauza plimbării pe deal. Era din cauza frumuseții templului. Deși nu era la fel de grandios ca Templul lui Zeus din Atena, acesta rivaliza cu acela prin forma sa perfectă, care a făcut-o pe Roxi să se simtă de parcă mersese înapoi în timp. Era atât de captivată să admire minunea arhitecturală, încât s-a trezit singură la ușile mari de lemn ale templului.

Presupunând că ceilalți din grupul ei intraseră deja, ea le-a urmat exemplul. În interiorul templului, o priveliște șocantă a lăsat-o cu gura căscată. Un grup de vestale îi înconjura prietenii, îndreptând spre ei pistoale cu puls. Cele aproape o duzină de tinere îmbrăcate în rochii lungi albe păreau a fi foarte protectoare față de templul lor. Un curent de aer închise ușile în spatele lui Roxi cu un bubuit puternic, iar vestalele și-au îndreptat atenția asupra noului venit. Apoi s-a întâmplat ceva neașteptat. Au depus armele și au îngenuncheat în fața lui Roxi.

– Mărită zeiță Irynia, îți urăm bun venit în templul nostru umil.

Capitolul 5

Roxi auzise din gura bărbaților în trecut că avea corpul unei zeițe, dar a fi luată drept una era ceva nou.

– Ho! Stați așa! spuse ea. Vă mulțumesc, doamnelor, dar nu sunt o zeiță. Sunt doar o femeie pământeană.

O vestală și-a mișcat cu eleganță mâinile, făcându-le semn celorlalte să se ridice și apoi s-a adresat lui Roxi.

– S-a prezis că zeița cu păr roșu curgător va veni și ne va ajuta. Irynia are puterea de a vedea viitorul adevărat. Nu vezi tu viitorul, femeie cu părul roșu?

Roxi era în dificultate. Visul ei și evenimentele recente au făcut-o să creadă că ar putea avea această putere psihică, dar ea prevedea o primire ostilă pentru prietenii ei, iar până acum acești oameni păreau să fie pașnici, chiar excesiv de plini de reverență.

– Da, a sărit Arinna în conversație. Nu mi-ai spus că ai vise profetice?

Mulțumesc pentru asta, Arinna! Pune vânt în pânzele nebuniei lor, se gândi Roxi.

– Eram sigură de asta, exclamă vestala șefă. Eu sunt Suria, prima vestală a templului, s-a prezentat ea.

– Ei bine, Suria, ar fi bine dacă nu-mi amenințați prietenii de aici cu arme, spuse Roxi.

– Îmi pare rău, zeiță…

– Roxi, spune-mi Roxi!

– Cum vrei, ze… Roxi, recunoscu vestala șefă. Iartă-ne pentru arme. Am crezut că prietenii tăi sunt jefuitori care voiau să ne fure ofrandele din templu.

– Nicidecum. Suntem vizitatori pașnici atrași de frumusețea templului vostru. Asta e tot, explică Roxi.

– Atunci permiteți-mi să vă prezint templul nostru, spuse tânăra. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca Roxi, cu părul negru și ochi albaștri care îi îmbogățeau frumusețea plină de viață. Ea conduse vizitatorii prin templu, în timp ce vestalele s-au întors la îndatoririle lor obișnuite. Roxi și prietenii ei au văzut multe statui de marmură ale zeilor locali și altarul central, care era o lespede de marmură albă acoperită cu ofrande prețioase de aur și argint,

bijuterii și vase, toate împodobite cu pietre prețioase. Într-adevăr, acestea ar fi făcut ziua bună unor hoți.

Momentul a devenit ciudat când Suria le-a arătat statuia zeiței supreme Irynia, clarvăzătoarea adevăratului viitor. Înfățișa o femeie înaltă, cu o asemănare neobișnuită cu Roxi, cu același păr curgător, ondulat, care ajungea până la spatele ei. Era goală, dar mâinile îi acopereau sânii și pubisul, exact așa cum Hyllar și Arinna o văzuseră pe Roxi prima dată. Expresia de uimire de pe chipul Arinnei era justificată, la fel și stânjeneala văzută acum pe fața lui Roxi.

– Suria, poți să-mi spui de ce este goală? nu s-a putut abține Roxi să întrebe.

– Pentru că ea vede adevărul gol, întotdeauna, a venit răspunsul.

Da, asta are sens, se gândi Roxi, deși nu era deloc încântată de statuia care aparent o înfățișa.

Suria avea o privire încurcată de parcă ar fi vrut să o întrebe pe Roxi ceva, dar nu îndrăznea să o facă. În cele din urmă, și-a făcut curajul și a spus:

– Mărită zeiță… scuze… Roxi, ce ne poți spune despre viitorul coloniei noastre? Întreb pentru că acestea sunt vremuri de mare pericol pentru noi.

Roxi a vrut să spună din nou că nu este o clarvăzătoare, dar a cerut mai multe detalii.

– Poți să-mi spui mai multe despre această amenințare de care te temi?

– Un trib de rătăcitori ai spațiului, hoți și pirați în mare parte, au pus ochii pe pământul nostru și doresc să se stabilească aici. Până acum, am reușit să respingem atacurile lor, dar suntem siguri că se vor întoarce în număr mai mare.

– Cu siguranță, nu ocupați întreaga planetă. N-ați putea să faceți loc și pentru acești oameni?

– Ei vor aceste pământuri fertile pe care le avem. Dincolo de munții sudici, există doar un deșert cât poți vedea. Iar la est, dincolo de munții cei înalți, nimeni nu s-a încumetat să se stabilească.

– Da, ar fi o problemă, a recunoscut Roxi, dar trebuie să vă spun că aceste viziuni nu îmi vin la comandă. Ele vin atunci când este momentul potrivit, cred. Spunând asta, Roxi spera să le facă pe tinerele femei să nu o preseze să scoată o profeție din pălărie chiar acum. Cu asta, ea a părăsit grupul și a rătăcit prin templu fără o

destinație anume. Ceilalți au lăsat-o în pace, crezând că ea caută inspirație pentru o nouă viziune asupra viitorului. După un timp, se trezi din nou în fața statuii zeiței Irynia. Întinse mâna să atingă marmura albă, rece a statuii și brusc a simțit că un curent electric i-a străbătut întreg corpul. Imaginile au început să-i pâlpâie prin minte ca un film care se rulează pe repede înainte.

Trei nave coborau pe planetă și bombardau portul spațial unde tocmai aterizase Harrida. După aceea, au semănat aceeași distrugere peste oraș. Roxi își scoase cu greu imaginile din minte și apoi strigă:

– Arinna! Vino repede! Femeia altheană a venit în fugă, urmată de ceilalți și de vestala șefă. Trebuie să avertizăm pe toată lumea, spuse Roxi, aproape hiperventilându-se. Trei nave coboară pe planetă pentru a ne arunca pe toți în aer.

– Trebuie să-l avertizăm pe căpitanul Hyllar! spuse Arinna în timp ce alerga spre ieșirea din templu. Roxi și ceilalți o urmară, dar tocmai pe când părăseau templul, se auzi o bubuitură puternică. Vestalele dădeau un semnal de alarmă în oraș de la un gong gigantic de alamă pe care Roxi îl văzuse în timp ce rătăcea prin templu. La acea vreme, ea crezuse că probabil era folosit pentru a chema credincioșii la slujbă, dar părea că era și o sirenă în caz de pericol. Era o problemă, totuși. Viziunea profetică a lui Roxi nu avea o dată precisă. Se putea întâmpla acum sau s-ar putea întâmpla într-o săptămână. Cu toate acestea, acești oameni acționaseră instantaneu, crezând orbește în capacitatea ei de a prevesti viitorul. În marea piață a orașului, s-au reunit cu căpitanul Hyllar și Dinnara. Alături de ei erau niște localnici, notabilitățile orașului, printre care se remarca un bărbat de vârstă mijlocie, cu un abdomen rotunjit, care purta o pelerină roșie și o salută pe Roxi cu respect.

– Mărită zeiță, Suria m-a informat că ai prezis un atac iminent asupra noastră, spuse el.

Poate că sunt tradiționaliști, dar folosesc unele dintre gadgeturile moderne, observă Roxi văzând brățara de comunicare pe care o purta bărbatul.

– Am ajuns la o înțelegere cu căpitanul Hyllar că ne va ajuta să ne apărăm pământurile în schimbul pieselor de care aveți nevoie pentru navă, continuă bărbatul despre care a aflat că se numea Mithras și era clar cel mai înalt responsabil în această colonie. Roxi l-a luat pe Hyllar deoparte și l-a întrebat cu voce joasă:

– Hyllar, știu că ai nevoie de acele piese de schimb, dar merită să rișți viața echipajului tău?

– Într-un fel sau altul, soarta noastră este legată de cea a acestor oameni. Fără acele piese, nu putem părăsi acest loc, așa că suntem în același pericol ca și ei. Vei rămâne aici. Voi merge cu Arinna și ceilalți să instalez noile piese și apoi vom patrula orbita planetei împreună cu navele lor. Fără alte cuvinte, Hyllar a plecat în grabă, cu echipajul său purtând cutii de lemn cu piesele de schimb.

– Hei, dar unde mă voi duce acum? strigă Roxi după ei.

– Mergi la templu, îi răspunse Arinna. Ai văzut că femeile de acolo sunt fanii tăi.

Spunând asta, făcu cu ochiul de parcă ar fi făcut o glumă bună, dar Roxi nu mai avea chef de glume acum. De asemenea, nu i-a scăpat că nu era doar o glumă în acele cuvinte ale Arinnei. Se simțea și un fel de gelozie acolo. Roxi avea impresia că Arinnei îi plăceau femeile și mai ales ea în ultima vreme, dar nu era sigură. Poate că și-a imaginat asta… S-a dus din nou la templul de pe deal. Ajunsă acolo, a văzut vestalele mișcându-se cu frenezie și înarmându-se până în dinți.

– Oh, Roxi, te-ai întors la noi, exclamă Suria văzând-o trecând pragul templului.

– Da, voi rămâne cu voi cât timp ceilalți se luptă cu pirații spațiali. Dar de ce sunteți așa de agitate? Ți-e teamă că pirații vor trece de apărarea coloniei și vor veni să jefuiască templul?

Suria doar a dat din cap, iar Roxi nu a insistat, dar trebuia totuși să mai spună ceva.

– Știi, dacă ați fi fost parte din acea Alianță Altheană, navele lor de război v-ar fi protejat.

– Da, ai dreptate, dar Alianța s-ar fi băgat peste convingerile noastre.

– Esti sigură? întrebă Roxi pe un ton neîncrezător. Am auzit că Alianța este destul de civilizată cu planetele membre.

– Este ceea ce ne-a spus liderul nostru, Mithras, spuse Suria, apoi plecă pentru a merge la una dintre vestalele ei, care părea să aibă ceva vești.

Roxi începea să aibă sentimentul că Mithras are motive ascunse, dar văzând fețele îngrijorate ale vestalelor, ea a lăsat asta să treacă deocamdată, când un sentiment de urgență o cuprinse. Roxi se temea că bătălia cu pirații spațiali nu merge bine. Suria a venit în fugă la ea.

– Zeiță… eh… Roxi, te rog, trebuie să ne ajuți. Am primit vești că oamenii noștri suferă daune serioase din cauza rătăcitorilor spațiului.

– Dar cum pot ajuta? întrebă Roxi exasperată că a fost numită din nou zeiță când era doar o femeie obișnuită. Dar nu avea de gând să-i abandoneze acum, mai ales când viitorul coloniștilor era sumbru. Roxi a urmat-o pe Suria pe niște scări de marmură până la o cameră subterană tăiată și ea din marmură albă. Pe pereți erau torțe adevărate, aprinse, care luminau camera. În centrul său, un tron de piatră roșie era singura piesă de mobilier.

Suria nu a îndrăznit să înainteze și a rămas lângă tocul ușii, invitând-o pe Roxi să stea pe tron.

– Acesta este tronul lăsat nouă ca o moștenire neprețuită de la zeița Irynia. Dacă ești într-adevăr întruchiparea zeiței, ne vei putea ajuta cu puterea ta, spuse ea, aplecându-și capul cu evlavie.

Roxi i-a urmat instrucțiunile și s-a așezat pe tron. Nu s-a întâmplat nimic. Trebuia să se întâmple ceva? Un lucru era însă ciudat. Roxi se așteptase să simtă în oase răceala pietrei roșii a tronului. În schimb, tronul era cald de parcă cineva tocmai l-ar fi părăsit. Încercă să se simtă mai confortabilă, având nevoie de un moment de odihnă după această zi agitată care părea că nu se mai termină. Își impuse să se relaxeze, să-și limpezească mintea și a închis ochii, încercând să uite de prezența Suriei și a vestalelor ei. Se auzi apoi un șuierat puternic. Deschizând ochii, Roxi văzu cu spaimă în suflet că flăcările torțelor se stinseseră și camera cădea într-un întuneric total. Apoi, fascicule albe de lumină au apărut din diferite locuri de pe pereți și au convers spre tronul de piatră roșie. Nu pe tron, și-a dat seama ea, ci pe ea însăși. Putu doar să o vadă pe Suria îngenunchind în devotament total și apoi mintea ei deveni inundată de imagini din spațiul cosmic. Imaginea nu era una fericită; Harrida și alte trei nave locale erau bombardate de șase nave mai mari ale piraților spațiali. Căpitanul Hyllar era depășit numeric de dușmanii săi. Concentrându-se pe nava sa, Roxi a văzut că suferise avarii grele și Hyllar însuși era rănit. O pată roșiatică îi colora umărul drept. Dinnara și Sirtanna nu erau nici ele într-o formă mai bună. Văzându-și prietenii într-o situație atât de disperată, Roxi simți o dorință copleșitoare de a-i putea salva.

– Căpitane, am pierdut scutul lateral, strigă Arinna. Următoarea lovitură ne va face bucăți. Eu zic să ne retragem.

– Nu! strigă Hyllar. Nu voi fugi ca un talan speriat. Trell, încearcă să expui acea parte cât mai puțin posibil. Arinna, trage asupra primelor două nave inamice.

Roxi observă că navele rătăcitorilor prin spațiu erau aranjate într-un model delta. Navele de atac mai mici erau aranjate într-un model „V" protejând o navă mai mare, probabil acolo unde se aflau femeile și copiii lor. Ea a presupus că Hyllar voia să tragă asupra celor din vârful triunghiului de atac; cu toate acestea, rachetele trase de Harrida nu provocau suficiente pagube. Situația era îngrozitoare. Roxi și-a dorit cu disperare ca navele inamice să dispară de pe acel câmp de luptă. În timp ce privea, o lumină albă a cuprins navele rătăcitorilor prin spațiu și apoi… puf… dispăruseră.

O durere de cap a zguduit-o brusc pe Roxi, iar ea a sărit de pe tronul roșu. Razele de lumină albă au dispărut, iar Suria și vestalele ei au sărit să aprindă torțele de pe pereți.

– Știam că ne vei ajuta, mare zeiță, spuse Suria, îngenunchind din nou în fața lui Roxi.

– Cred că am ajutat, dar acum mă simt oarecum slabită. Pot te rog sa mă lași să mă odihnesc undeva?

– Sigur, te rog urmează-mă, spuse Suria, conducând-o din nou pe Roxi pe treptele de marmură din spatele templului și printr-un coridor către camerele lor de odihnă. Poți avea camera mea.

Roxi a vrut să obiecteze la o ofertă atât de generoasă, dar chiar trebuia să se întindă pentru a trage un pui de somn. Camera era simplă, dar avea multe picturi pe pereți, făcând-o pe Roxi să presupună că acesta era talentul lui Suria. Nu a avut energia să se gândească prea mult la asta și nu a întrebat mai multe înainte de a se lăsa pe patul acoperit cu o pătură galbenă și de a cădea într-un somn fără vise.

Trecuse mai bine de o zi când Roxi a deschis din nou ochii. Era acoperită cu pătura galbenă și cineva – a presupus că Suria, cel mai probabil – îi scosese pantofii argintii. Cearșafurile erau albe, perna pufoasă, iar Roxi a remarcat că nu dormise de mult atât de bine. Se ridică din pat cu mișcări măsurate și se duse la fereastra mare a camerei. Rezemându-se de pervazul de marmură albă al ferestrei, a văzut că orașul coloniștilor era scăldat în lumina apusului. Se simțea bine odihnită, dar îi era foame, așa că părăsi camera în căutarea vestalelor. Urmând același hol care ducea la camera principală a templului, Roxi întâlni câteva vestale în calea

ei. Toate s-au oprit și au făcut o reverență respectuoasă. În cele din urmă, Suria veni în întâmpinarea ei și se înclină și ea în fața lui Roxi. Pentru femeia pământeană, această manifestare omniprezentă de respect devotat devenea obositoare.

– Suria, pot să primesc ceva de mâncare? Cred că am dormit prea mult, spuse Roxi.

– Am înțeles că trebuie să-ți refaci puterile, așa că nu te-am deranjat, spuse Suria. Te rog să mă urmezi la sala noastră de mese.

Din moment ce stomacul ei semnala că era prea gol, Roxi o urmă în grabă. Odată ce ajunseră în sala de mese, care era cum se aștepta, curată și albă, Roxi se așeză la o masă. Într-o clipită, în fața ei se aflau diferite preparate cu arome apetisante. Le-a încercat pe toate și după ceva timp a simțit că stomacul îi e plin. Era timpul pentru următoarele preocupări.

– Suria, ce s-a întâmplat cu căpitanul Hyllar și echipajul său?

– Unii dintre ei sunt la spitalul orașului, iar alții la hotelul Minar, cel mai bun din orașul nostru. Căpitanul Hyllar însuși este acolo, deoarece nu a vrut să rămână în spital, deși a fost și el rănit în luptă.

– Da, așa este el, mai încăpățânat, recunoscu Roxi. Trebuie să-l văd acum. Mă poți îndruma, te rog, spre acel hotel?

Suria a fost bucuroasă să o ajute pe zeița sau semizeița — nu era încă sigură cum să o clasifice pe Roxi — și i-a spus cum să ajungă la hotelul Minar. Roxi i-a urmat indicațiile și a urmat drumul de cobora către piața mare a orașului. Ajunsă acolo, a găsit hotelul destul de ușor datorită semnului colorat pictat pe o scândură de lemn care se legăna în vânt. A întrebat-o pe recepționeră unde era cazat căpitanul Hyllar și, cu aceeași reverență, a primit răspunsul.

– Căpitanul Hyllar este la etajul doi în Camera 201. De fapt, întregul etaj este ocupat de prietenii săi.

Roxi i-a mulțumit și a urcat scările până la etajul doi. Odată ajunsă în camera 201, a bătut și apoi a intrat când nimeni nu a răspuns. Hyllar se odihnea pe pat, purtând doar pantalonii negri și niște bandaje pe umărul drept. Roxi i-a admirat pieptul lat și a rămas fără cuvinte pentru o vreme, dar vocea lui Hyllar a adus-o la realitate.

– Era și timpul să apari!

Capitolul 6

Nu erau singuri în cameră. Arinna era și ea acolo, dar nu părea afectată de aspectul atrăgător al căpitanului ei. În schimb, se uita cu o nouă admirație la Roxi.

– Oamenii vorbesc aici că ești într-adevăr întruchiparea zeiței antice Irynia, protectorul Iridaniei, spuse Arinna într-un mod care însemna că nu se aștepta la un răspuns de la Roxi. Ea credea deja ce spuneau oamenii de aici.

– Nu știu ce să zic despre asta, spuse Roxi, încercând să proiecteze un calm detașat, dar eșuând. Tot ce am făcut a fost să stau pe un tron ciudat de piatră și să-mi doresc ca acele nave să dispară. Mă întreb unde s-au dus…

– Să fim raționali aici, interveni Hyllar. Îmi este clar că scaunul acela este un dispozitiv străvechi, iar tu, Roxi, ai genele potrivite pentru a-l controla.

Roxi nu a avut ocazia să obiecteze în legătură cu acea ipoteză, deoarece Trell a intrat în cameră.

– Căpitane, mi-am amintit ceva important! spuse el entuziasmat.

– Ce mai e acum? întrebă Hyllar pe un ton amuzat.

– Mi-am amintit unde mai mâncasem acea tocană delicioasă făcută de Roxi. Oh, salut Roxi, spuse pilotul, observând în cele din urmă femeia pănânteană în cameră.

– De ce este acest lucru important? întrebă Hyllar, încercând să râdă de Trell. Nu totul se învârte în jurul stomacului tău fără fund.

– Pentru că este aici. Aici, pe Iridania, am mai mâncat tocănița aia. Nu înțelegi? Roxi și acești oameni sunt înrudiți.

Aceasta era o idee care chiar nu trecuse prin minte cuiva. O vreme, camera a fost tăcută, toată lumea luând-o în considerare, până când Roxi a rupt tăcerea.

– Uau, nu exagerezi puțin aici? Cum pot fi înrudită cu oameni dintr-un alt colț al galaxiei?

Trell nu intenționa să o lase să treacă așa ușor.

– Cred că au vizitat Pământul în trecut, poate cu mii de ani în urmă, a spus el.

– Nu uita de urechile ascuțite, a spus Hyllar pentru a-l readuce la realitate. Am o idee și mai exagerată despre asta.

– Serios? întrebă Trell, puțin supărat că ideea lui era respinsă atât de ușor. Te rog, luminează-ne!

Căpitanul Hyllar ignoră tonul ușor batjocoritor al pilotului. Erau prieteni prea buni pentru a fi supărați cu adevărat de asta, dar el și-a întins brațul bun și a convins-o pe Roxi să stea pe marginea patului său.

– Va trebui să stai pentru asta, spuse el ca o pregătire pentru ea. Roxi doar a ridicat din umeri și s-a așezat pe pat la picioarele lui Hyllar.

– Cred că Roxi este un descendent al unei civilizații antice complet diferite. Cred că au venit aici și i-au ajutat pe acești oameni și le-au dat acel tron cu atât de multă putere atunci când este controlat de mintea potrivită. De asemenea, trebuie să fi vizitat Pământul la un moment dat și să se fi amestecat cu civilizația primitivă de acolo.

– Ai ceva dovezi solide în acest sens? întrebă Roxi.

– Nu știu cât de solide sunt, dar chiar și tu mi-ai spus că în Irlanda, pământul strămoșilor tăi, mulți oameni au părul roșcat ca tine; la fel ca zeiţa Irynia. Oamenii de pe această planetă au rareori părul roșcat. Deci, poporul irlandez și civilizația antică asemănătoare unor zei… înțelegi ideea mea?

– Înțeleg, spuse Roxi cu o voce gânditoare. Dar ce înseamnă asta pentru mine?

– Din păcate, având în vedere acest lucru și puterea minții tale, sunt cu adevărat sceptic cu privire la șansele de a-ți șterge memoria. Este posibil să nu te poți întoarce pe Pământ. Poate că poți pleda cazul tău în fața lui Dannar Zander, președintele nostru. El este căsătorit cu o femeie pământeană și s-ar putea să fie înțelegător cu tine. S-ar putea să aprobe ca tu să te întorci pe Pământ sub jurământul de a nu vorbi despre călătoria ta extraterestră.

Auzind asta, Roxi și-a găsit o nouă speranță. Era sigură că soția lui Dannar o va ajuta.

– Dar să uităm de mine deocamdată. Voi cum sunteți? Cine a mai fost rănit în afară de căpitan? întrebă Roxi, dorind să abată discuția de la ea.

– Dinnara a fost rănită cel mai rău când o conductă a explodat în sala mașinilor. Este în spital sub ochiul expert al lui

Mistler. În afară de asta, răni ușoare. Teploc și-a fracturat unul dintre brațe sau aripi – cum vrei să le spui – și Sirtanna are și ea o accidentare la picior. Se odihnește și ea tot într-o cameră de pe acest etaj. Cu acest rezumat, Hyllar a pus-o la curent pe Roxi.

– Am și eu o cameră aici la hotel? întrebă Roxi ridicându-se din patul căpitanului. Căpitanul Hyllar nu a avut șansa să răspundă căci Mithras, liderul coloniei, a intrat cu pelerina roșie fluturând în spatele lui și s-a înclinat respectuos în fața lui Roxi, ignorând în mod grosolan pe toți ceilalți.

– Tu, Cea Aleasă, te rog fă-mi onoarea de a fi oaspetele casei mele. Nu poți sta în această clădire unde se întâmplă lucruri necurate, spuse el.

Roxi avea o idee despre afacerile „necurate” de la hotel, dar nu a comentat despre asta. Văzând forma atractivă a căpitanului althean, ea a recunoscut în sinea ei că s-ar fi implicat cu plăcere în acel gen de uniune „necurată”. Dar tonul lui Mithras spunea cumva că nu va accepta un „nu” drept răspuns. Ca atare, ea l-a urmat, promițându-i lui Hyllar că vor vorbi a doua zi. Dar Arinna nu era pe cale să o lase singură cu acești străini și nici ea nu accepta „nu” drept răspuns.

– Căpitane Hyllar, cred că ești de acord că prietena noastră specială de aici are nevoie de un însoțitor de încredere, spuse ea, cerând simultan permisiunea căpitanului. Hyllar dădu din cap, acceptând propunerea ei fără alte discuții. Făcând un pic de bot, Mithras o acceptă în cele din urmă și pe ea ca însoțitoare pentru Roxi. Pe hol, doi dintre oamenii lui îi așteptau, iar grupul a ieșit din hotel și a urmat drumul pietruit până în cartierul bogaților. După apusul soarelui, mirosurile serii și zgomotoul scos de păsări și insecte i-au amintit lui Roxi de o seară într-un sat de pe Pământ. Totuși, ea încercă să înăbuşe dorul de casă care încerca să iasă la suprafaţă. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie puternică, având în vedere șansele ei mici de a se întoarce vreodată pe Pământ.

Se opriră în fața uneia dintre casele mari cu coloane de marmură în față, fidele stilului colonial. Unul dintre bărbați deschise ușa din lemn masiv, iar Mithras le invită pe cele două femei să intre în „sălașul său umil”. Parterul era atât de mare încât putea găzdui un bal și erau acolo și elaborate scări de marmură care duceau la etajul următor, unde Roxi presupunea că erau dormitoarele. În dreapta sălii de bal se afla o încăpere ceva mai mică, decorată elegant cu tapiserii și covoare țesute. În acea cameră

îi așteptau două tinere. Când l-au văzut pe stăpânul casei însoțit de Roxi — noua celebritate a orașului — se ridicară amândouă și se înclinară respectuos.

– Cea Aleasă, aceasta este soția mea, Lynne, și fiica mea, Sallya.

Soția lui era o femeie frumoasă în floarea tinereții, cu plete castanii care curgeau până la mijlocul spatelui. Văd că obiceiul bărbaților puternici de a-și lua soții mai tinere este universal, se gândi Roxi, estimând cei 20 de ani dintre Lynne și Mithras. Soția lui părea aproape de aceeași vârstă cu fiica lui, care era și ea o frumusețe cu păr negru strălucitor și ochi căprui.

– Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Roxi.

Se așeză apoi pe un scaun confortabil, bogat decorat, la invitația lui Mithras. Abia după ce a stat ea, ceilalți i-au urmat exemplul. Imediat, două servitoare au adus băuturi răcoritoare și antreuri. Roxi le evaluă cu atenție pe cele două servitoare și întrebă pe Mithras:

– Sper că nu sunteți și voi implicați în afarea cu sclavia.

– Nu, Cea Specială, spuse Mithras, ridicând mâinile într-o manieră defensivă. Acestea sunt servitoare plătite. Vedeți, nu toată lumea din această colonie are averea mea și trebuie să fie angajați pentru a-și câștiga existența. Ca peste tot, cred.

– Într-adevăr. Pe planeta mea natală am fost și eu angajată, spuse Roxi spre uimirea lor.

– Nu pot să cred asta, spuse Sallya cu o voce clară. Vă râdeți de noi.

Privirea ascuțită a tatălui ei a redus-o la tăcere și i-a șters zâmbetul de pe față. Roxi ignoră această reacție a tatălui dominator și le spuse povestea ei de la răpirea ei până la sosirea lor pe Iridania. A terminat cu o întrebare a ei.

– Sunt curioasă de ceva, totuși. Am auzit că sunteți descendenții coloniștilor originari de pe Iridania. Cum vă spuneți?

– Ne numim irizi, spuse Mithras cu mândrie.

– Știi, căpitanul Hyllar are o teorie interesantă despre mine și strămoșii tăi. El crede că sunt un descendent al unei civilizații antice care i-a ajutat pe strămoșii tăi cu tehnologia lor superioară, cum ar fi acel scaun de piatră din templu.

– Nu crede acele blasfemii pe care le spun alteenii! izbucni Mithras.

Hopa! Subiect sensibil, își spuse Roxi.

– Întotdeauna încearcă să-și bată joc de convingerile noastre, spuse colonistul-șef cu o voce mult mai calmă.

– Din câte am înțeles, acesta este motivul pentru care nu v-ați alăturat Alianței Altheene, conchise Roxi.

– Exact! veni răspunsul. Acum, să uităm de politică. Fiica mea vă va arăta, ție și însoțitoarei tale, camerele tale și îți va oferi niște haine mai demne de o zeiță decât acele costume altheene.

Adevărul era că Roxi se cam săturase și ea de costumul argintiu althean, așa că a urmat-o bucuroasă pe Sallya.

– Eu nu-mi schimb hainele, mormăi Arinna în spatele ei.

– Hai, trăiește și tu puțin. Când ești la Roma…

Desigur, Arinna nu știa zicala despre Roma, dar a înțeles ideea generală. Au urmat-o pe Sallya pe scările de marmură până la etajul doi, unde un hol mare alinia uși albe de fiecare parte. Sallya deschise o ușă și le-a invitat în ceea ce părea să fie camera ei. Era decorată cu ceva gust, judecând după patul cu baldachin și dulapul mare plin cu o mulțime de rochii, mai toate albe și cu croială clasică. Fata a ales două dintre rochii și le-a pus pe pat. Unul dintre ele avea un tiv auriu, iar cealaltă avea linii ondulate albastre pictate pe tiv. Ea a explicat că acesta era pentru Arinna, iar cea cu inserțiile aurii era pentru zeiță, desigur. Roxi și-a dezbrăcat costumul althean și a rămas goală în fața celorlalte. În timp ce chipul Sallyei arăta o uimire respectuoasă, ochii Arinnei erau plini de o dorință abia reprimată. Încă reticentă, tânăra altheană își lepădă costumul și cureaua cu armele și îmbrăcă rochia albă.

Roxi remarcă fără să vrea că nici ea nu avea păr în zona pubiană. Poate că asta era moda intimă la alteeni, se gândi ea, întrebându-se dacă după tratamentul doctorului Mistler va mai avea acolo, din nou, obișnuitul petic roșcat. Arinna și-a ridicat tivul rochiei și și-a atașat de coapsă o curea mai mică cu un pumnal ascuțit.

– Ce? Nu pot rămâne fără măcar o armă. M-aș simți goală, spuse ea văzând uimirea de pe fețele celorlalte două. Gătite acum, au zăbovit o vreme în camera Sallyei până când un servitor le-a chemat jos la cină. Cele trei tinere, toate îmbrăcate în alb, s-au așezat la o masă lungă de lemn din camera principală de la parterul casei bogatului domn Mithras. Roxi a fost plăcut impresionată că toți bărbații s-au ridicat de pe scaune când cele trei femei au intrat în cameră. Nu era sigură, totuși, dacă asta era o dovadă de respect pentru genul ei sau pentru statutul ei de ființă specială.

Pe masă erau deja farfurii cu aperitive și pahare cu o băutură maronie. Roxi nu a fost prea surprinsă să recunoască o bere brună când a luat o înghițitură care semăna foarte mult cu berea irlandeză. Ea a făcut din nou legătura.

– Mithras, ai spus că vă numiți irizi. Strămoșii mei se numesc irlandezi. Nu vezi asemănarea aici? Asta dă și mai mult credibilitate teoriei căpitanului Hyllar.

– Ei bine, am o apreciere pentru bunul căpitan. La urma urmei, a luptat alături de noi, dar nu îi am la inimă pe altheeni și Alianța lor. Deci, iartă-mă dacă nu acord prea mult credit cuvintelor lui.

Roxi devenea ușor frustrată din cauza acestui dispreț politicos din partea lui Mithras.

– Așadar, dacă spun că sunt de acord cu căpitanul althean, cât de mult credit acorzi cuvintelor mele? întrebă ea. Asta l-a pus într-adevăr pe Mithras în încurcătură. Fața i s-a înroșit și a început să-și muște interiorul buzelor de parcă ar fi încercat să se calmeze și să nu spună ceva care să o supere pe Roxi.

– Ei bine, n-aș îndrăzni niciodată, dragă zeiță…, spuse el.

Roxi se bucură să-l vadă înclinându-se în fața ei, așa că nici măcar nu îl corectă când a fost numită din nou „zeiță”. Nu îi inspira încredere. Cu siguranță omul avea o agendă ascunsă.

– Cea Specială, ce crezi că s-a întâmplat cu acele nave pe care le-ai trimis de aici? întrebă Mithras.

Roxi nu era sigură dacă el voia cu adevărat să știe sau voia să o pună în încurcătură.

– Ei bine, cred că au fost mutați prin spațiu vreo câțiva ani lumină, spuse Roxi imediat pentru că era o întrebare pe care și-o pusese recent. Ochii lui Mithras exprimau acum rea-voință.

– Ar fi trebuit să le distrugi, nu doar să le muți, spuse el. Acum ne putem aștepta să se întoarcă în spațiul nostru oricând.

– Nu aș putea face asta! spuse Roxi cu o convingere aprigă. Pe acele nave erau și femei și copii. Nu aș putea ucide ființe nevinovate.

– Nu sunt nevinovați! strigă Mithras lovind cu pumnul în masă. Dar imediat și-a recăpătat calmul. Te rog, iartă-mă, se pare că mi-am pierdut cumpătul.

– Te iert, spuse Roxi cu o privire binevoitoare deși nu simțea chiar asta.

– Dar, vă rog, înțelegeți situația noastră. Au decis să ia ceea ce este al nostru de milenii. Nu sunt deloc nevinovați, după părerea mea.

– Bănuiesc că data viitoare, dacă vor apărea din nou, va trebui să vorbesc cu ei, mai spuse Roxi, încercând să detensioneze atmosfera din cameră. Le voi explica că aceasta nu este planeta lor.

Capitolul 7

A doua zi dimineața, Roxi se trezi tulburată de o altă viziune. Navele rătăcitorilor spațiului se întorceau spre Iridania. Și de data aceasta, chemaseră întăriri — cel puțin încă două duzini de nave. Trebuia să-i alerteze pe ceilalți. Se ridică din pat și își trase cămașa de noapte peste cap. După ce și-a îndeplinit necesitățile dimineții și a făcut un duș rapid, a îmbrăcat rochia albă de vestală cu tiv auriu pe care o purtase cu o zi înainte. O periere scurtă a părului ei roșu încâlcit, și era gata să coboare în holul principal al casei lui Mithras pentru micul dejun. Arinna era deja acolo și bea o ceașcă de ceai. Roxi ar fi preferat o ceașcă de cafea, dar asta nu era în meniu aici, în acest colț al galaxiei. Trebuia să se mulțumească cu lichidul asemănător ceaiului și chiflele proaspăt scoase din cuptor cu jeleu dulce.

– Acum, avem o treabă de făcut, spuse ea după ce își potoli foamea. Arinna, trebuie să mergem din nou la templu.

– Desigur, Roxi, să mergem, spuse femeia altheană.

– Dar de ce pleci atât de brusc? întrebă Mithras, care continua să-și umple stomacul mare.

– Trebuie să mă ocup de amenințarea despre care ai vorbit aseară, veni răspunsul lui Roxi. De data aceasta voi avea o discuție cu rătăcitorii spațiului.

Sallya și-a închis gura căscată și a întrebat: „Pot să vin cu tine?" Roxi a aprobat, iar cele trei domnișoare au urcat pe deal până la templul de marmură albă. Suria le-a întâmpinat cu o față îngrijorată. Roxi a presupus că fusese deja informată de Mithras despre sosirea lor.

– Mărită… Roxi, presupun că vrei să stai din nou pe tronul tău. Am dreptate? spuse ea.

– Da, ai perfectă dreptate, confirmă Roxi. De data aceasta poate dura ceva timp, dar sper să rezolv problema cu care vă confruntați.

– Vă rog să mă urmați, le invită Suria. Roxi merse înainte fără să aștepte o a doua invitație; cu toate acestea, Arinna și Sallya le urmară pe scările de marmură până în camera subterană cu inimile strânse. Dacă nu ar fi fost Roxi, niciuneia nu i-ar fi fost

permis să coboare în camera sacră cu tronul zeiței Irynia. Chiar și așa, Suria le-a oprit să înainteze mai mult în cameră și toate au rămas în prag. Doar Roxi s-a dus în centrul camerei și s-a așezat pe tronul roșu. Și-a limpezit mintea, iar acum Arinna și Sallya au avut șansa să vadă razele albe de lumină care veneau dinspre pereți spre capul lui Roxi.

Dar Roxi nu era atentă la razele albe. Ea explora spațiul cosmic în căutarea navelor rătăcitorilor spațiului. I-a găsit exact când intrau în sistemul solar al Iridaniei. Din nou, era acolo o mare navă generațională cu cea mai mare parte a populației lor înconjurată de nave de atac și apărare mai mici. Roxi și-a concentrat atenția asupra navei centrale și în curând a reușit să-și facă imaginea proiectată pe puntea de comandă al acelei nave. Ultima dată, ea îi văzuse pe acești oameni doar în trecere, fiind mai preocupată de faptul că prietenii ei erau atacați. Acum putea vedea cu mirare că rătăcitorii spațiului păreau foarte umani în înfățișarea lor, neavând urechi ascuțite. Mai mult, aveau părul castaniu sau chiar roșu ca strămoșii ei irlandezi. Majoritatea oamenilor de aici de pe punte purtau uniforme albe cu inserții colorate în funcție de rangul lor, a presupus Roxi. Văzând-o apărând, toți s-au oprit din ceea ce făceau și și-au murmurat uimirea.

Un bărbat în vârstă, cu inserții aurii în costum, a vorbit primul.

– Cine ești și ce vrei?

– Numele meu este Roxanne Mallory și cred s-ar putea să avem strămoși comuni. Sunt un om de pe planeta Pământ și sunt, de asemenea, responsabilă pentru respingerea voastră prin spațiu în timpul acelei bătălii cu coloniștii de pe Iridania.

Cuvintele ei au generat și mai multe șoapte în rândul echipajului de pe punte. Câteva clipe mai târziu, o ușă s-a deschis și un grup de cinci persoane, trei bărbați și două femei, toți foarte bătrâni, s-au alăturat conversației de pe punte. Roxi a bănuit că erau un Consiliu al înțelepților, când unul dintre ei i s-a adresat.

– Nu pot spune dacă avem o ascendență comună fără o scanare genetică. Nu te putem scana, așa că presupun că ești o proiecție. Dar aspectul tău ne face să credem că ai genele necesare pentru a controla tehnologia străveche de pe Iridania. Suntem recunoscători că nu ai folosit-o pentru a ne distruge de vreme ce erai de partea coloniștilor.

– Nu aș răni niciodată oameni nevinovați, spuse Roxi cu convingere. De asemenea, nu am luat nicio parte aici. S-a întâmplat să mă aflu pe Iridania când ați venit și nava prietenilor mei a trebuit să lupte alături de coloniști pentru supraviețuirea lor. Așa ne-a fost descrisă situația; o luptă pentru supraviețuire. În plus, coloniștii au spus că încercați să le luați pământurile, așa că lupta lor părea justificată.

– Nu spune asta până nu auzi și părerea noastră, spuse același om înțelept, probabil cel mai în vârstă dintre ei. Este adevărat că strămoșii noștri au trăit pe planeta Iridania și au construit acolo o civilizație foarte dezvoltată. La un moment dat, au permis unor refugiați altheeni să se stabilească și acolo. Odată cu trecerea timpului, s-au amestecat cu localnicii și a apărut o nouă rasă. Din păcate, acesta a moștenit încăpățânarea altheenilor și credințele lor radicale. Ei au negat progresele științifice și au spus că acestea sunt manifestări ale zeilor. În cele din urmă, i-au forțat pe cei care nu le împărtășeau convingerile să plece. Am încercat să ne stabilim pe alte planete, dar ele nu păreau să ne satisfacă sufletele la fel de bine ca Iridania. O planetă care a fost aproape de a ne satisface nevoile a fost într-adevăr Pământul, dar în cele din urmă am părăsit și acel loc. Așadar, am trăit pe această navă spațială de generații, sperând să ne întoarcem pe Iridania odată ce sângele localnicilor se va fi diluat cu timpul și nu vor mai putea accesa tehnologia străveche. Acum suntem aproape de destinație. Dar nu puteam prezice apariția unei ființe umane cu genele potrivite tocmai pe Iridania. Vă rugăm să nu ne izgoniți din nou…

Roxi a auzit această pledoarie cu sentimente amestecate, fiind acum și mai convinsă că are ceva în comun cu acești oameni. Trebuia să facă ceva pentru a face pace între rătăcitorii spațiului și coloniști.

– Așteptați, vă rog, spuse ea. Voi vorbi și cu coloniștii.

Cu asta, imaginea ei a dispărut de pe puntea de comandă a navei. În timp ce Roxi ieșea din transă și luminile se stingeau, s-a ridicat de pe tronul roșu și i-a spus lui Suria:

– Trebuie să vorbesc imediat cu liderii coloniei.

– Voi transmite imediat cererea ta, Cea Specială! spuse Suria cu o plecăciune respectuoasă. Au urmat-o înapoi în templu, în timp ce vestala șefă îl chema pe Mithras cu brățara ei comunicatoare. S-a întors destul de repede cu un răspuns. Reprezentanții coloniei se adună la primărie. Sunteți invitați să-i întâlniți acolo.

– Bun! Atunci, la sala de ședință, spuse Roxi și părăsi templul, urmată de Arinna și Sallya. Nu le-a luat foarte mult pentru că primăria era la poalele dealului cu templul. Clădirea grandioasă avea aceleași maiestuoase coloane de marmură albă la intrare. Dincolo de ușile de lemn era un hol mare care ducea lateral către camere mai mici folosite de oficialii orașului. Drept înainte, holul se deschidea spre o altă sală mare care era capabilă să găzduiască câteva sute de oameni. Această sală de reuniuni era deja pe jumătate plină când au ajuns, iar localnicii continuau să vină. Roxi s-a dus în fața camerei unde, pe o estradă, Mithras și alți oficiali erau așezați la o masă sculptată dintr-o rocă întunecată. Ea se poziționă în fața acelei mese și, privindu-l pe Mithras în ochi, spuse:

– Așteptăm mai mulți oameni sau pot începe să spun ceea ce am de spus?

Mithras a menținut contactul vizual cu ea.

– Sper că ai un motiv întemeiat să convoci această întâlnire.

– Da, aș zice că viitorul acestei colonii este un motiv suficient de întemeiat, spuse ea, ridicând puțin vocea pentru a fi sigură că toată lumea de la acea masă o poate auzi.

– Ei bine, în acest caz, toți suntem numai urechi, spuse Mithras pe un ton ușor batjocoritor. Roxi chiar nu-l plăcea pe acest tip. Îi era milă de Sallya, care era atât de bună la inimă, că avea ca tată un asemenea individ. Arinna și Sallya stăteau deja pe primul rând de scaune, așa că Roxi a urcat pe estradă și, cu fața către sala care acum era aproape plină, și-a început discursul.

– Dragi coloniști ai Iridaniei, vin la voi cu o ofrandă de pace. Rătăcitorii spațiului, despre care am aflat că se numesc iridani și încearcă să se întoarcă pe aceste meleaguri, sunt descendenții locuitorilor inițiali ai acestei planete. Îi puteți învinovăți că au plecat în primul rând, dar asta a fost atunci. Acum ne aflăm într-un alt timp. Ei nu sunt strămoșii lor, așa cum voi nu sunteți strămoșii voștri.

După cuvintele ei a început să se ridice o rumoare din public, dar Roxi și-a continuat discursul. Cred că această planetă este suficient de mare pentru ambele civilizații. Am auzit că, pe lângă acest oraș, mai aveți doar alte cinci orașe și o mulțime de ferme disparate. Ar trebui să existe suficient spațiu pentru ca rătăcitorii spațiului să se așeze. Le-am auzit cererea și cred că cel mai bine este să stați la aceeași masă și să împărțiți pământul cu ei.

După ce rostise acele cuvinte, Roxi sperase să găsească înțelegere, dar s-a înșelat.

– Și dacă nu suntem de acord cu asta, ne vei forța să o facem? întrebă Mithras sfidător.

– Da, o voi face și știi că am puterea să o fac! spuse Roxi, pierzându-și cumpătul cu el. Apoi s-a calmat și a spus: Uite, știu că vrei să-ți menții convingerile religioase, motiv pentru care nu te-ai alăturat Alianței Altheene în primul rând. Pot garanta că acești oameni nu vor interfera cu convingerile tale. S-ar putea să nu interfereze cu voi deloc, deși cred că va fi greu de prevenit. Poate că oamenii tăi vor dori să se amestece cu ei.

– Este scandalos! strigă Mithras.

– Nu, nu este. Aveți la dispoziție trei zile pentru a comunica această decizie oamenilor voștri. Între timp, voi, reprezentanții acestei comunități, vă veți întâlni cu consiliul iridanilor pentru a soluționa lucrurile. Nu-i așa?

În afară de Mithras, ceilalți orășeni își plecau capetele în semn de acceptare. Roxi a părăsit camera cu capul sus și cu un aer demn. Ea avea de gând să se întoarcă la templu pentru a sta pe tronul de piatră roșie și a comunica din nou cu nava rătăcitorilor spațiului. Cu toate acestea, odată ce a ieșit în afara primăriei, a descoperit cu uimire că îi era suficient doar să se gândească la nava rătăcitorilor spațiului, iar mintea și imaginea ei au sărit prin spațiu chiar acolo. Odată ce se află din nou în fața consiliului înțelepților, ea le spuse:

– S-a rezolvat. Puteți coborî cu o navă mai mică în capitală pentru a discuta despre condițiile așezării voastre pe Iridania. Le-am spus că această planetă este suficient de mare pentru voi toți și cred că ar trebui să rămâneți fermi și să aveți propriile pământuri, chiar dacă sunt separate de cele ale coloniștilor.

– Mulțumesc, Roxanne! spuse cel mai în vârstă consilier.

– Cu plăcere! răspunse Roxi și apoi a închis legătura.

Ei bine, cred că mi-am făcut treaba pentru azi, și-a spus ea. Este timpul să mă gândesc și la mine și la prietenii mei acum. Se îndreptă spre hotelul în care stătea căpitanul Hyllar. Arinna s-a dus în camera ei și a lăsat-o pe Roxi să se confrunte singură cu căpitanul.

– Am auzit că ai fost foarte ocupată astăzi, spuse el când Roxi intră în camera lui, fără să bată, bineînțeles, știind că asta nu conta deloc pentru el.

Roxi nu era sigură, judecând după tonul lui, dacă trebuia să adopte o poziție defensivă sau nu.

– Am făcut ceea ce am crezut că este corect, spuse ea în cele din urmă.

– Sunt sigur că ai făcut-o, spuse el, fixând-o cu o privire lungă în care lui Roxi i se păru că recunoaște admirație și ceva mai profund. Nu ai încetat să mă surprinzi de când ne-am cunoscut. O femeie cu o minte puternică și, pe lângă asta, un trup grozav.

– Oh, dragul meu căpitan, dacă nu aș ști mai bine, aș spune că ăsta ar fi trebuit să fie un compliment, îl împunse Roxi.

– Ai vrea să mă cunoști mai bine? întrebă Hyllar pe un ton insinuant. Asta a lăsat-o pe Roxi fără cuvinte. El era un bărbat bine. Ce femeie sănătoasă la cap nu l-ar dori? se întrebă ea. Dar dacă este unul dintre acei căpitani cu câte o amantă în fiecare port? A trebuit să admită că la altheeni curtarea poate diferi de cea de pe Pământ.

– Da, mi-ar plăcea asta, răspunse ea, lansându-se cu capul înainte în afacerea riscantă de a flirta cu un extraterestru.

– Atunci nu sta acolo. Vino să stai aici lângă mine, spuse el, invitând-o literalmente în patul lui.

Ca într-un vis, Roxi s-a îndreptat spre patul masiv de lemn și s-a întins pe perna pufoasă de lângă cea a căpitanului, pe partea dreaptă a patului. A avut grijă să-și aranjeze rochia lungă albă în jurul corpului și să ia o poziție decentă, dar asta a fost în zadar pentru că țesătura al naibii de moale i-a urmat fiecare curbă a corpului ei, evidențiind sânii ascuțiți și muntele sexy dintre coapse.

– Îmi place această rochie, șopti Hyllar, incapabil să se abțină să observe asta. Cu siguranță îți arată corpul mai bine decât moda noastră altheană. După ce spuse asta, întinse mâna stângă și urmă linia corpului ei de la sâni până la coapsa dreaptă. Odată ajuns acolo, a prins tivul rochiei și a tras-o în sus, dezvăluindu-i încet trupul. S-ar putea ca rochia să fie drăguță, dar vreau să te văd fără ea. Poți face asta pentru mine? întrebă el cu o voce nesigură, știind că era destul de reținută când era vorba de expunerea corpului. Dar Roxi, dintr-o singură mișcare lichidă, a continuat ceea ce începuse el, ridicând rochia peste cap și scăpând-o pe podea. Pubisul ei era încă fără fir de păr și și-a făcut o notă mentală să-l întrebe pe doctorul Mistler dacă va mai crește vreodată acel petic roșcat dintre picioare. În ciuda gândurilor ei, ea devenea din ce în ce mai conștientă de corpul lui mare și cald atât de aproape de al ei. Ea știa că trupul ei va răspunde cu nerăbdare la atingerea lui. Curând, mâna

lui a fost pe sânul ei, strângând carnea moale în timp ce ea scoase un geamăt care a fost rapid înăbușit de gura lui flămândă care o căuta pe a ei. Ea se mută pe partea dreaptă, adăpostindu-și trupul gol la pieptul lui mare și desemnea gol. Mai întâi, ea observă că avea un tatuaj circular pe brațul drept, dar a fost atrasă rapid de excitarea lui mare care amenința să-i rupă pantalonii negri. L-a ajutat să scape de ei, iar acum bărbăția lui mare era lipită de burta ei. Limbile lor încă se căutau una pe cealaltă când mâinile lui s-au dus la șoldurile ei și au ridicat-o deasupra lui. Era pe deplin conștientă că este umedă, dar era și copleșită de fiorii plăcuți care îi traversau corpul.

– Te vreau atât de mult, spuse el între sărutări. Spune-mi că vrei și tu asta.

– Mai puține cuvinte, mai multă acțiune, șopti ea. În mod clar aștepta semnalul ei pentru că a ridicat-o puțin și penisul lui masiv a invadat-o cu o plăcere care a făcut-o să strige în timp ce corpul ei încerca să se adapteze la el. Dar ea nu a așteptat prea mult și l-a luat pe deplin, reducând și mai mult spațiul dintre corpurile lor. Văzând fața lui uluită, ea șopti: Nu-ți fă griji, căpitane, nu mă poți răni. O vreau pe toată.

După această încurajare, acțiunea a fost și mai fierbinte. Șoldurile se împingeau unul împotriva celuilalt, el gemea pe un ton scăzut, iar ea își exprima plăcerea cu strigăte ascuțite până când și-a dat drumul cu un strigăt euforic la care el a răspuns în timp ce tremura și elibera lichid cald în corpul ei primitor. S-au prăbușit unul lângă altul pe pat.

– Sper că accidentarea ta nu s-a agravat din cauza asta, spuse Roxi, încă respirând greu.

Și-a sprijinit capul în mâna lui bună, cea stângă, și a spus cu zâmbetul său atrăgător:

– Pentru tine, aș suferi și mai mult, dar acum simțeam doar plăcere. Ești într-adevăr o femeie specială.

Capitolul 8

Roxi a simțit că a făcut-o lată cu adevărat de data asta. A te încurca cu un extraterestru nu era ceva cu care o femeie de pe Pământ se putea lăuda în fiecare zi. Cu excepția poate a soției președintelui althean, și-a amintit ea.

Era o nouă zi pe Iridania și s-a trezit cuibărită la pieptul sculptat al lui Hyllar, fiind încă goală. Înainte de a se putea pierde într-un alt moment senzual, s-a târât încet din pat și și-a luat rochia de pe podea. După ce o îmbrăcă, își întoarse din nou privirea spre pat și tresări văzându-l Hyllar evaluând-o cu un zâmbet enigmatic.

Ca pisica după ce a mâncat canarul, se gândi ea amuzată.

– Știi că rochia ta este cam transparentă în această lumină, nu-i așa? spuse el cu o voce ademenitoare. Ar fi bine să o lași și să te întorci în pat.

A fost tentată într-adevăr, dar s-a ținut tare.

– Nu, ăsta a fost un moment de – cum să-i spun? – nebunie temporară, spuse Roxi veselă. Acum trebuie să supraveghez discuțiile dintre coloniști și rătăcitorii spațiului. Va trebui să mă obișnuiesc să le spun pe nume: irizi și iridani. Te cam încurcă numele astea, nu-i așa?

– Într-adevăr, recunoscu Hyllar. Încă un motiv pentru care ar trebui să împartă aceeași planetă având nume atât de asemănătoare. Dar acești coloniști încăpățânați nu vor accepta asta chiar așa. Cred că vei avea o zi plină.

– Nu contează cât timp durează dacă reușim să aducem pacea în acest loc, spuse Roxi.

– Ești, ca de obicei, puțin prea optimistă, remarcă amuzat căpitanul, care părăsi și el patul și-și puse pantalonii de piele neagră și o cămașă albă. Vin cu tine. Cred că vei avea nevoie de tot sprijinul pentru treaba asta.

– Mulțumesc. Cred că ești bine acum și accidentarea ta nu pare să te jeneze prea mult după „performanța” de aseară, spuse Roxi făcând cu ochiul.

– Sunt în regulă, iar dacă totul merge bine, îți voi dovedi din nou asta în seara asta, îi făcu Hyllar cu ochiul înapoi. Ea nu mai prelungi această tachinare și părăsi camera cu Hyllar în urma ei. Pe

hol s-au întâlnit cu Arinna, care ieșea și ea din camera ei. Văzându-i pe cei doi împreună, ea avu o scurtă privire rănită, apoi spuse:

– Mă duc să o vizitez pe Dinnara la spital. Veniți și voi?

Auzind asta, Roxi se simți vinovată că, în toată frământările din ultimele zile, nu a găsit timp să o viziteze pe tânăra altheană care fusese atât de amabilă cu ea când avea nevoie și i-a construit o bucătărie pe navă.

– Desigur, vom veni să o vedem pe Dinnara, spuse Roxi pentru ea și pentru căpitanul Hyllar.

Toți s-au îndreptat spre spitalul orașului unde au găsit-o și pe Sirtanna. Deși șchiopăta ușor, a vrut să-și viziteze și ea colega de echipaj. Dinnara era în mod clar într-o stare mai bună, doar pete de un roșu închis de pe față marcau locul în care fusese arsă de explozia din camera motoarelor.

– Mă bucur să văd că ești mai bine, Dinnara, spuse căpitanul Hyllar. Nu-ți face griji pentru navă. Am angajat o echipă locală pentru a repara pagubele pe care le-am suferit în timpul bătăliei.

– Aaah, capsomanii ăia vor face totul greșit, mormăi Dinnara. Dar voi pune totul înapoi așa cum a fost de îndată ce voi scăpa de aici.

– Nu va fi decât peste două zile, spuse doctorul Mistler intrând în cameră. Dinnara a făcut o mutră pentru a arăta că nu era încântată de asta, dar căpitanul ei a liniştit-o.

– Te rog, ia-o mai ușor, Dinnara. Nu plecăm prea curând. Vor fi discuții de pace aici cu cei cu care am luptat, așa că va dura ceva timp.

– Da, Dinnara, interveni Roxi, trebuie să fiu aici ca să mă asigur că negocierile vor fi corecte pentru ambele părți.

– Grozav! Am auzit că tu ai fost cea care ne-a salvat când ne-o luam pe cocoașă, spuse Dinnara. Mulțumesc pentru asta. Cine ar fi știut…?

– Aș spune că am fost norocoși să o avem pe Roxanne cu noi în primul rând, spuse Arinna.

– Tu și superstițiile tale! spuse Sirtanna. Norocul ți-l faci singură.

– Sunt de acord să nu fiu de acord, replică Arinna.

– Terminați odată! spuse căpitanul. Să sperăm că soarta ne va favoriza și, în câteva zile, vom părăsi această planetă și vom fi în drum spre Stația Spațială Alintair.

– Nu pot să cred că încărcătura noastră este încă intactă, spuse Dinnara. Căpitane, ar fi bine să urmărești localnicii care lucrează pe navă, ca să nu o fure.

Hyllar a asigurat-o că va fi cu ochii pe navă de îndată ce o va lăsa pe Roxi la primărie unde urmau să aibă loc discuțiile de pace. Și într-adevăr, venise o comunicare care spunea că nava iridanilor a aterizat. Roxi a rămas la primărie secondată de Arinna, în timp ce Hyllar și Sirtanna au mers să monitorizeze reparațiile navei. În interiorul primăriei, cele două părți erau deja prezente. Schimbau și unii și alții priviri încruntate, iar lui Roxi îi era teamă că vor sări în gâtul celorlalți.

– Vă mulțumesc tuturor pentru că ați acceptat să stați astăzi la aceeași masă, și-a început Roxi discursul.

Scaunele au fost puse deoparte, iar masa de rocă neagră a fost așezată în centrul sălii celei mari. Vocea lui Roxi reverbera clar din cauza pereților de marmură albă. Mithras, dacă ai fi atât de amabil încât să proiectezi o hartă a pământurilor voastre…

Cu reticență, șeful coloniștilor a pus pe masă un dispozitiv circular și deasupra lui a apărut un glob, imaginea Iridaniei văzută din spațiu. Mithras a concentrat imaginea pe continentul de nord și a mărit-o. După cum știa Roxi, pământurile lor erau mărginite la sud de munți stâncoși și dincolo de aceștia nu era decât un deșert mare. Dar în est, mai exista și un alt mare lanț de munți care mărginea pământurile coloniștilor.

– Acești munți sunt cu adevărat înalți. La peste 10.000 de metri, sunt practic imposibil de traversat pe uscat. Numai navele pot trece peste ei. Aveți colonii dincolo de acești munți?

– Nu, nimeni nu era interesat să meargă atât de departe, a venit răspunsul lor.

– Ce este acolo la est? întrebă Roxi.

– După cum vezi, mai mult pământ, răspunse Mithras pe același ton superior.

– Atunci este perfect. Acesta poate fi pământul iridanilor. Este la distanță și separat de al vostru. Ce ziceți? întrebă ea, privind în ambele părți ale mesei.

Mithras doar a ridicat din umeri.

– Acest sondaj aerian spune că este un pământ bun și că putem trăi acolo, răspunse unul dintre înțelepții iridanilor, dar vreau să fie consemnat aici că nu renunțăm la speranța noastră de a putea accesa tehnologia strămoșilor noștri care a rămas aici în colonii.

– Nu e nimic pentru voi aici! strigă Mithras furios.

– Bine, hai să ne liniștim puțin, spuse Roxi, uitându-se la Mithras. Nu știu de ce ești atât de neclintit în privința asta. Oricum nu o poți folosi. A trebuit să vin din cealaltă parte a galaxiei ca să o trezesc la viață. Vom atinge acest punct după ce iridanii se vor stabili aici. De acord?

Iridanii au fost de acord cu o plecăciune a capului, iar Mithras și grupul lui nu au mai comentat, dar după fețele lor ea își dădea seama că nu erau fericiți. În următoarea oră, au redactat un acord pe o tabletă, iar ambele părți l-au semnat. Roxi a părăsit primăria după aceea cu satisfacția unei fapte bune făcute.

– Ei bine, Arinna, dragă, hai să mergem la hotel să ne odihnim. O meritățm, i-a spus ea însoțitoarei ei.

– Cred că ar trebui să merg la navă să-l ajut pe căpitanul Hyllar, spuse femeia altheană.

– Cum îți dorești, dar el ți-a ordonat să stai cu mine, obiectă Roxi zâmbind. Chipul Arinnei arăta oarece luptă internă între datoria ei și plăcerea evidentă a companiei lui Roxi. În cele din urmă, ea a cedat acesteia din urmă, așa că amândouă s-au dus la hotel. Odată sosite, s-au dus în camera căpitanului. Bărbatul nu era acolo, iar Roxi s-a așezat pe pat amintindu-și momentele plăcute din noaptea precedentă. Ea dorea să fie din nou în brațele puternice ale lui Hyllar, dar, evident, el avea și alte angajamente în afară de a o distra pe ea.

Arinna rămase în picioare ca și cum ar fi așteptat o invitație de a sta lângă ea pe pat. Roxi o plăcea, dar nu așa cum și-ar fi dorit femeia extraterestră, dar nu au avut timp să vorbească despre asta, pentru că Sirtanna s-a repezit în cameră într-o stare de agitație extremă.

– L-au arestat pe căpitanul Hyllar! spuse ea, gâfâind după aer pentru că în mod clar alergase în ciuda rănii de la picior.

– Ce? De ce? întrebară Roxi și Arinna simultan.

– Se spune că a pângărit trupul zeiței lor Irynia, spuse Sirtanna cu o voce mai calmă. Bănuiesc că cineva a ciripit despre indiscrețiile tale, adăugă ea, privind-o pe Roxi în ochi.

Până aici!

– Ce treabă au ei cu cine am ales eu să petrec noaptea? întrebă ea, total enervată.

– Acesta este Mithras care se răzbună pe tine, arătă Arinna concluzia evidentă.

– Hai să vorbim imediat cu nenorocitul ăla! spuse Roxi. Unde îl ține pe căpitanul Hyllar?

– La închisoarea orașului, răspunse Sirtanna. Dacă ne grăbim, s-ar putea să-l găsim și pe Mithras acolo. A spus că vrea să conducă interogatoriul căpitanului.

– O să îi dau un interogatoriu de o să-l țină minte! spuse Roxi cu furie crescândă pe când părăseau camera. Au ieșit din hotel ca într-un vârtej și în câteva minute au ajuns la porțile închisorii orașului, care era o clădire cubică anodină, aflată la marginea orașului. Trecând de ușa de la intrare, cele trei femei s-au găsit într-o sală mare păzită de câțiva soldați cu un arsenal divers de săbii la centură, dar și pistoale cu pulsuri.

– Unde este Mithras? Vreau să vorbesc cu el, a cerut Roxi. Soldații și-au plecat capetele cu respect, dar nu s-au clintit. Era ca și cum ai vorbi unor urechi surde. Roxi a ignorat sfidarea lor față de „zeiță” și a trecut pe lângă ei, strigându-l pe Mithras. Șeful coloniștilor a ieșit dintr-o cameră.

– Ce se întâmplă, Cea Specială?

– Mai îndrăznești să întrebi asta când l-ai arestat pe prietenul meu, căpitanul Hyllar Derr?

– Ne-a încălcat legile și trebuie să fie făcut răspunzător pentru asta, spuse Mithras cu o față foarte senină.

– Ce lege este asta? întrebă Roxi, simțind că era pe cale să-și piardă răbdarea.

– Este legea care spune că trupurile vestalelor noastre sunt de neatins. Poți spune că nu ești o vestală, dar, în opinia mea, ești chiar deasupra lor fiind întruchiparea zeiței. În mod clar, ești mai puternică decât Suria, vestala noastră șefă.

– Asta este o grămadă de prostii. Roxi își pierdu cumpătul. Este doar răzbunarea ta pentru că ți-am impus acel tratat.

– Poți să crezi ce vrei, răspunse Mithras într-un mod disprețuitor. Ca un gest de curtoazie față de tine, îți voi permite să vizitezi prizonierul.

Și a plecat cu nasul pe sus, spunând gardienilor să le asiste. Roxi și cele două femei altheene l-au urmat pe gardian, care le-a condus în secțiunea de detenție a închisorii. Paznicul a deschis o ușă cu o cheie de metal care ducea la un hol lung cu celule în partea stângă. Peretele dinspre hol al celulelor era făcut din bare metalice de la tavan până la podea.

Erau câțiva alți prizonieri acolo, dar căpitanul era ținut în ultima celulă de pe acel hol. Când cele trei femei s-au postat în fața gratiilor celulei, l-au zărit pe Hyllar care se plimba prin celulă în sus și în jos, ca un animal în cușcă. I-a frânt inima lui Roxi să-l vadă așa. Zărindu-le, și-a oprit plimbarea agitată și s-a apropiat de gratii.

– Doamnelor, urăsc să mă vedeți așa, dar se pare că acum am dat de niște necazuri, spuse el cu un zâmbet forțat.

– Este numai vina mea, șopti Roxi cu remușcare în voce.

– Iartă-mă, dar îmi amintesc că am fost și eu aseară acolo, răspunse el, încercând din nou să le ridice starea de spirit. Roxi a simțit că roșește la auzul acestor cuvinte, dar și-a revenit repede, spunând:

– Nu asta este problema aici. E nenorocitul ăla, Mithras, care încearcă să mă enerveze.

– Oricare ar fi motivul, eu sunt închis aici, spuse Hyllar. Mă tem că va trebui să plecați fără mine. Tot ce puteți face este să trimiteți o comunicare prietenului meu, președintele Dannar Zander, și să-l rugați să le bage mintea în cap acestor tipi care sunt capabili să mă spânzure pentru o noapte de sex.

Roxi s-a simțit puțin dezamăgită și cumva rănită când a auzit că totul a fost doar „o noapte de sex" pentru Hyllar. Dar la ce se așteptase? La o declarație de dragoste? Erau atât de diferiți, până la urmă… A încercat să nu se gândească totuși la asta și a bătut din picior, spunând:

– Nu este nevoie de niciun președinte. Te voi scoate de aici.

– Cum? întrebă Hyllar.

– Pot aduce această clădire în ruine dacă trebuie, dar mai întâi voi încerca să discut cu Mithras, chiar dacă asta înseamnă să-l amenințe pe el și pe oamenii lui.

– Mult noroc cu asta, spuse Hyllar pe un ton mai întunecat.

Roxi a părăsit închisoarea în grabă, lăsându-le pe Arinna și Sirtanna să discute în continuare cu căpitanul lor. S-a dus direct la primărie, sperând să-l găsească pe Mithras acolo. Nu a avut noroc, dar unul dintre paznicii clădirii oficiale i-a spus că Mithras a mers la templu.

S-a dus acolo să-și mărturisească păcatele nenorocite, se gândi ea. A urmat drumul pavat în sus, până la templu. Era deja după-amiaza târziu, iar în curând soarele avea să fie sub orizont. Voia să rezolve această problemă a lui Hyllar înainte de căderea nopții. Îl voia pe chipeșul căpitan înapoi în patul lui de la hotel, nu

într-o celulă murdară. Odată ajunsă la templu, a observat că ușa era întredeschisă. S-a strecurat înăuntru și nu a văzut pe nimeni. Tăcerea aceasta nu prezicea nimic bun.

– Bună, fetelor! a spus ea, dar nu a primit niciun răspuns.

Trecând pe lângă statuia zeiței Irynia, ea a văzut o imagine înfiorătoare. Mai multe vestale erau întinse pe podea, sângele pătându-le rochiile albe. Roxi îngenunche și verifică pulsul uneia dintre ele. Era slab, dar tânăra era încă în viață. Cine ar fi putut face acest atac îngrozitor? Cu colțul ochiului văzu o mișcare. Era Suria care se târa urcând scările care duceau în camera subterană cu scaunul de piatră roșie. Fața ei era rănită într-un mod de nespus; frumusețea chipului ei era dusă acum.

– Suria! strigă Roxi și se repezi să o ajute pe vestala șefă. O sprijini de perete și întrebă: Cine a făcut asta?

– Mithras și oamenii lui, șopti Suria cu ultimele ei puteri.

– Dar de ce?

– Au venit aici să distrugă scaunul zeiței, mai spuse Suria, fiecare cuvânt ieșind cu un geamăt de durere. Roxi a părăsit-o și a coborât în grabă scările. Scaunul dispăruse într-adevăr. Acum era doar o grămadă de moloz în centrul încăperii.

Capitolul 9

Era evident că Mithras dorise să distrugă sursa puterii ei. Atingându-și comunicatorul de la încheietură, l-a sunat pe doctorul Mistler, care încă era cu Dinnara la spital, și i-a spus să trimită ajutor pentru vestalele rănite. Destul de curând, trei ambulanțe electrice au sosit cu medici și paramedici. Au făcut un centru de triaj și, spre disperarea lui Roxi, două din cele nouă vestale au fost declarate moarte. Roxi era cuprinsă de furie dar și de un sentiment de vinovăție. Dacă nu l-ar fi presat pe nenorocitul ăla, asta nu s-ar fi întâmplat. Dar cine ar fi putut să știe că este un maniac criminal, încălcând propriile legi și ucigându-și propriile vestale doar pentru a distruge presupusa sursă a puterii ei?

Mânată de atâtea sentimente contradictorii, a coborât dealul până în oraș și s-a oprit în fața casei lui Mithras. În holul mare de la intrare, o întâlni pe Sallya.

– Sallya, unde este tatăl tău?

– Oh, Cea Specială, a plecat cu mulți dintre oamenii săi de încredere. Au luat nava. Nici măcar nu știu dacă au părăsit planeta sau nu. Mi-a spus doar să fiu o fată bună și să stau pe loc cu mama vitregă. Ce se întâmplă?

– Ei bine, îmi pare rău să spun asta, dar tatăl tău este un criminal, spuse Roxi cu tristețe. El și oamenii lui au ucis două vestale și le-au rănit grav pe celelalte.

– Dar de ce? întrebă Sallya cu ochii mari și înlăcrimați.

– Pentru că au vrut să distrugă scaunul zeiței, ceea ce au și făcut.

Sallya și-a acoperit fața cu mâinile și a început să plângă. Roxi s-a apropiat și a îmbrățișat-o.

– Șșșh! Nu e vina ta, dragă fată!

A încercat să o calmeze și, după un timp, a lăsat-o într-o stare ceva mai bună. Apoi, Roxi a mers direct la închisoarea orașului. Nu știa ce ar putea face pentru a-l elibera pe Hyllar, dar știa un lucru; locul lui nu era după gratii. În închisoare erau mai puțini paznici, așa că a presupus că unii dintre ei plecaseră cu stăpânul lor, Mithras.

– Eliberează-l imediat pe căpitanul Hyllar, a cerut ea pe un ton hotărât. Este nevinovat și a fost închis aici, în timp ce șeful vostru, Mithras, a atacat și ucis vestalele.

– Îmi pare rău, dar nu este în puterea mea să o fac, a răspuns gardianul mai în vârstă, care părea să fie la conducere.

– Atunci este în puterea mea, răspunse ea și intră mai departe către celulele de detenție. Datorită experienței ei anterioare în comunicarea cu nava iridanilor fără a fi nevoie de anticul scaun, Roxi era destul de sigură că până la urmă nu mai avea nevoie de acesta. Acum voia să testeze această presupunere. Se concentră asupra ușii încuiate din fața ei și în curând obstacolul metalic zbură înapoi, lovindu-se de perete. S-a dus la ultima celulă și i-a spus lui Hyllar să se dea înapoi. Surprins, căpitanul althean s-a supus. Ușa celulei a avut aceeași soartă ca cea anterioară, iar Hyllar era liber să plece acum.

– Ești o femeie cu adevărat specială, spuse el cu admirație. Nu în fiecare zi o femeie dărâmă o închisoare pentru mine, adăugă el, încercând să facă o glumă. Dar văzând înfățișarea lui Roxi, a devenit brusc serios. Părul ei roșu dezordonat și rochia ei albă pătată de sânge nu erau lucruri de tratat cu ușurință. Sper că acesta nu este sângele tău, spuse el îngrijorat.

– Nu, dar alții nu au fost atât de norocoși, spuse ea și îi aduse apoi vestea despre vestale. Văzând-o atât de tulburată, el a adus-o aproape și a strâns-o la piept.

– Nenorocitul ăla trebuie să plătească, spuse el, aproape șoptind.

El o luă de mână și au părăsit închisoarea. Niciun gardian nu a îndrăznit să-i oprească după demonstrația de forță a lui Roxi.

– Ce ar trebui să facem în continuare? întrebă Roxi, total pierdută.

– Mai întâi, să-ți aducem niște haine noi, sugeră Hyllar. Ea i-a cântărit cuvintele pentru câteva secunde, apoi s-a hotărât.

– Nu, trebuie să mă adresez imediat tuturor coloniștilor. Trebuie să știe ce monstru este liderul lor.

Ea și-a concentrat toate puterile și în curând toți coloniștii i-au putut vedea imaginea sălbatică în casele lor, pe străzi, peste tot. Cu părul ei roșu în vânt și cu rochia albă pătată de sânge, chiar era o imagine impresionantă.

– Irizi, vă vorbesc într-o perioadă de mare tulburare. Șeful vostru, Mithras, a fugit după ce a atacat vestalele templului și a

distrus scaunul antic al zeiței, moștenirea voastră prețioasă. Două dintre vestale sunt moarte și multe sunt grav rănite. Vă rog să nu-l susțineți. El trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut. Oriunde s-ar afla pe această planetă, el trebuie să fie prins împreună cu complicii săi și adus în fața justiției.

Odată încheiată această chemare pentru dreptate, Roxi s-a simțit slăbită și Hyllar o prinse și o duse pe brațele lui puternice până în camera de hotel unde a căzut într-un somn adânc necesar pentru a-și reface forțele.

Când s-a trezit, era singură în cameră. Era dimineață și era goală sub cearșafurile fine. Hyllar a intrat în cameră cu o tavă cu mâncare și băuturi.

– Bună dimineața, Cea Specială! spuse el făcând cu ochiul.

– Ah, nu și tu acum, mârâi ea.

– Dar vorbesc serios. Ești specială pentru mine, spuse el pe un ton mai serios.

– Ei bine, căpitane Hyllar, și tu ești special pentru mine.

Asta îl prinse puțin nepregătit, așa că nu știu ce să spună mai departe decât: Ți-e foame?

– Da, absolut, spuse Roxi. Dar mai întâi vreau să mă spăl. Presupun că aseară doar m-ai dezbrăcat, nu?

S-a ridicat din pat și a redus distanța dintre trupul ei gol și căpitanul complet îmbrăcat.

– Păi, căpitane Hyllar, spuse ea în timp ce întindea mâna spre bărbăția lui peste pantalonii de piele. Se pare că ți-am făcut o impresie.

Ea și-a închis mâna în jurul umflăturii din pantalonii lui și a mângâiat-o.

– Du-te la duș, acum! spuse el cu o voce încordată, încercând să reziste tentației de a o arunca înapoi în pat și de a face dragoste cu ea. Ea s-a supus cu o ușoară bosumflare jucăușă și s-a dus la baia din camera lor. Deși nu a petrecut prea mult timp sub duș, când s-a întors, corpul ei era tot roz, strălucitor și plăcut mirositor.

– Ți-am adus o nouă rochie albă de la vestale. Suria este mai bine acum și te așteaptă. Mi-a zis că are ceva important să-ți spună. Dar acum, mănâncă-ți micul dejun.

– Aș vrea să savurez mai întâi un alt fel de mic dejun, spuse ea, dar acum starea mea de spirit este puțin întunecată ca și atmosfera de aici din colonie. Trebuia să-și ia mintea de la

evenimentele sumbre recente, iar brațele lui puternice și primitoare erau un port bun în furtună. Era atât de bine să aibă pe cineva cu ea când drumul era accidentat.

Mai târziu în acea dimineață, împrospătați și bine hrăniți, Roxi și Hyllar s-au dus la spitalul coloniei pentru a verifica starea vestalelor. Erau mai bine, iar Roxi a văzut că opinia generală dintre coloniști era împotriva liderului lor criminal. Prinderea lui era o altă poveste, deoarece toți jurau că nu au nicio idee unde ar fi putut merge Mithras.

Roxi l-a lăsat pe Hyllar să vorbească cu Dinnara la spital, iar ea a mers la templu să o vadă pe Suria. A găsit-o în sala principală. Chiar dacă era încă rănită, era ocupată să aranjeze scaune și draperii în jurul sălii mari din templu.

– Suria! Ce faci? spuse Roxi. Ar trebui să fii în pat, odihnindu-te.

Suria s-a întors spre Roxi și a recunoscut-o cu o ușoară aplecare a capului.

– Oh, Cea Specială, nu pot să stau acolo când trebuie să pregătesc înmormântarea surorilor noastre căzute.

– Măcar lasă-mă să te ajut, a oferit Roxi. Suria i-a acceptat ajutorul și, pentru următoarea oră, au aranjat templul într-un mod sobru pentru ceremonie.

– Cum a fost posibil acest lucru în primul rând? întrebă Roxi în timp ce puneau flori în vase pe estrada din centrul templului. Nu ar trebui să fiți preotese războinice?

– Ne-au prins nepregătite, spuse Suria oftând. N-am fi crezut niciodată că oamenii noștri ar vrea să ne facă rău.

Roxi s-a gândit la asta și s-a pus în locul lor, crezând că probabil și ea ar fi reacționat la fel.

– Căpitanul Hyllar mi-a spus că vrei să-mi vorbești despre ceva, spuse Roxi, încercând să deturneze conversația de la acele amintiri dureroase recente. Suria a părut neliniștită pentru câteva momente, dar în cele din urmă și-a făcut curajul să spună ceea ce voia să spună.

– Mi-e rușine să spun asta, dar te rog să mă crezi, am fost slabă și nu am avut curaj să-l sfidez pe Mithras.

– Despre ce vorbești? întrebă Roxi. Dacă este cineva de vină, eu sunt aceea. Poate că dacă nu l-aș fi presat, nenorocitul ăla nu s-ar fi gândit să vină aici să distrugă acel scaun de piatră

– Nu, nu este vorba despre asta, spuse Suria. Este vorba despre ceva ce s-a întâmplat înainte. Pe vremea când te odihneai aici, în camerele templului, Mithras a venit aici cu un medic și a recoltat o probă de sânge de la tine în timp ce dormeai, spunând că vor să fie siguri că ești bine.

– Nici asta nu e vina ta…

– Dar acum cred că aveau gânduri ascunse, insistă Suria, și am fost suficient de credulă ca să-i ajut.

Roxi s-a gândit la asta și a încercat să înțeleagă ce ar putea face Mithras cu sângele ei. Poate că era interesat de genele ei care i-au permis să controleze tehnologia antică din templu.

– Suria, îl cunoști pe doctorul ăla? întrebă ea după un timp.

– Da, dar nu mai este în spital. Crede-mă, am verificat. Cred că a mers cu Mithras.

Grozav! Mithras are acum sângele meu și un doctor care să se joace cu el. Numai lucruri bune se pot întâmpla acum. Era ironică, dar ce putea face?

– Suria, fii sigură că nu te condamn. Te-ai gândit doar la bunăstarea mea. Nu e vina ta că ai avut un astfel de grandoman ca lider. Presupun că el a fost cel care te-a convins să nu vă alăturați alianței altheene.

– Da, a spus că Alianța ne va distruge vechile credințe, a recunoscut vestala.

– Tu mai gândești așa? insistă Roxi.

– Nu știu ce să cred. Dar cu siguranță nu voi mai crede nimic din ce va mai spune Mithras.

– Bun. Am terminat aici. Să mergem la spital să cerem ajutor pentru ceremonia de înmormântare. Trebuie să te odihnești, dragă Suria, spuse Roxi. Vestala și-a plecat capul în semn de acceptare.

În lumina roșiatică a amurgului, templul era luminat de mii de lumânări, în timp ce sute de oameni participau la ceremoniile funerare ale vestalelor. Toate vestalele rămase, care puteau sta în picioare, în ciuda durerii, erau prezente acolo. Era o scenă tristă, dar și înălțătoare să vezi atât de mulți oameni uniți în tristețe și în căutarea dreptății. Discursurile au fost clare în acest sens. Această agresiune nu avea să rămână nepedepsită. Asta i-a dat lui Roxi ceva speranță. Ea stătea în primul rând cu mulți dintre membrii echipajului de pe Harrida. Doar Teploc, navigatorul, rămăsese în urmă să păzească nava.

Treptat, zgomotele din jur s-au estompat, iar Roxi a căzut într-o stare de transă. Ea vedea din nou viitorul apropiat, dar această viziune nu era una nouă. A văzut din nou Harrida zburând de pe planetă. În timp ce era cuprinsă de atmosfera înnorată, o rachetă a venit din senin, a lovit-o și nava a explodat.

Roxi s-a detașat de viziune cu un strigăt scurt și care a atras puțin atenția asupra ei. Cântarea s-a oprit, dar ea le-a făcut semn să continue și să nu-și facă griji.

– Te simți bine? şopti Hyllar, care stătea în stânga ei.

– Da, spuse ea. Vom vorbi despre asta mai târziu. Acum nu este cel mai bun moment.

După ce ceremonia s-a încheiat și au pus corpurile vestalelor căzute pentru a se odihni în criptele subterane ale templului, Roxi a acceptat brațul lui Hyllar în timp ce coborau panta pe drumul pietruit către oraș.

– Poți să-mi spui acum ce ai văzut în acea viziune mai devreme astăzi? întrebă Hyllar.

– Pot, dar nu-ți va plăcea, a răspuns ea.

– Sunt un băiat mare. Pot suporta.

– Da, ești mare, a recunoscut ea cu un zâmbet pe jumătate. Dar nici măcar tu nu poți învinge o rachetă care îți va distruge nava.

Capitolul 10

– Ai mai prezis asta, spuse Hyllar, nu prea convins. Dar îmi place să cred că ceea ce ai văzut a fost doar o posibilă versiune a viitorului.

– Folosirea cuvântului „posibilă” este destul de rea, insistă Roxi.

– Ce vrei să fac? spuse Hyllar cu resemnare. Să rămânem aici și nu părăsim niciodată această planetă? Aceasta nu este o opțiune pentru mine și echipajul meu.

Roxi se opri din mers și se puse în fața bărbatului althean. Îi mângâie fața aspră și spuse cu destulă convingere:

– Ai subliniat foarte bine asta. Pentru tine și echipajul tău, va fi mai bine să plecați. Pentru mine, va fi mai bine să rămân.

– Dar de ce? spuse Hyllar apucându-o de mână. Ești atât de îndrăgostită de acești oameni și de acest loc?

– Nu e asta. Trebuie să rămân în urmă ca să fiu sigur că poți pleca fără niciun pericol.

– Cum vei face asta? întrebă el cu ochi sceptici.

– Cu ajutorul tehnologiei antice de pe această planetă. Pot vizualiza totul și, dacă văd vreo amenințare la adresa Harridei, o voi anihila.

– Nu poți face asta de la bordul Harridei?

S-a gândit câteva secunde, apoi a clătinat din cap.

– Nu, sunt destul de sigură că trebuie să fiu aproape de sursa tehnologiei antice pentru a o putea controla.

Fața lui Hyllar arăta că nu avea să se lase cu una cu două.

– Unde crezi că este sursa acestei tehnologii nemaipomenite? Undeva sub templu?

– S-ar putea, spuse ea cu convingere. Ai văzut că, deși Mithras a distrus scaunul de piatră, eu încă o pot controla acum, chiar și fără acel obiect antic. Este ca și cum ar fi învățat despre mine și m-a adoptat.

Se opri să se gândească dacă să spună mai multe sau nu. În cele din urmă, a decis că era cel mai bine să nu aibă secrete față de Hyllar, bărbatul care fusese atât de protector și de afectuos cu ea. Mai este ceva. Suria mi-a spus că Mithras mi-a luat o probă de

sânge în timp ce eram inconștientă. Are cu el un medic în grupul său de nelegiuiți. Cred că încearcă să-mi folosească sângele pentru a controla și el tehnologia.

– Vezi? Încă un motiv pentru a părăsi această planetă și oamenii ei vicleni, spuse el cu dezgust.

– Hai, că nu toți sunt răi! Ai văzut asta astăzi la ceremonie.

Nu a mai comentat, poate pentru că trebuia să recunoască că avea dreptate, sau poate că pur și simplu nu voia să o supere. Decizia ei fusese deja luată. Avea să fie lăsată în urmă de dragul lor și nimic din ceea ce el ar fi putut să spună n-ar fi convins-o să se răzgândească. Totuși, a încercat.

– Credeam că avem o conexiune mai profundă, spuse el cu un pic de supărare în voce, și nu doar una fizică.

– Da, avem, recunoscu ea, dar nu vezi că fac asta pentru că sunt preocupată de bunăstarea ta?

– Îmi dau seama, dar tot mă face să mă simt de rahat.

Ea încercă să ușureze starea de spirit, spunând:

– În plus, dacă părăsesc această planetă, voi fi din nou doar o femeie obișnuită, fără puteri speciale.

– Nu spune asta! exclamă el. Pentru mine, vei fi întotdeauna doar extraordinară.

Să fie adevărat? se întrebă ea. Mă iubește pentru ceea ce sunt sau pentru „calitățile mele speciale”? Era într-adevăr atrasă de acest bărbat puternic, dar el era un extraterestru. Şi ce dacă? Era cel mai bun bărbat care intrase în viața ei până acum. Dacă nu ar fi putut niciodată să se întoarcă pe Pământ, ea și-ar găsi întotdeauna alinare în brațele lui. Era destul de sigură de asta. Sau nu era?

* * *

Hyllar era confuz din cauza noilor sentimente care îi asaltau mintea și inima. Până acum, nu se gândise niciodată să formeze o asemenea legătură cu o femeie și, mai mult, cu o femeie din altă specie. Dar gândul de a o lăsa în urmă pe Roxi îl tulbura într-un mod cu totul nou. Nu mai era doar datoria care îi spunea să vegheze asupra ei. Era mai presus de responsabilitatea lui ca ranger.

În același timp, știa că ea nu se va răzgândi. Echipajul său fiind deja la bordul navei, în aceeași noapte, știa că trebuia să-și ia rămas bun de la minunata femeie de pe Pământ. Stăteau în fața

hotelului, lângă coloanele de marmură de la intrare. A luat-o într-o îmbrățișare disperată, a lăsat ușor capul în jos și i-a sărutat buzele. Voia să simtă pentru ultima oară căldura lor dulce.

– În cazul în care te răzgândești, mă voi întoarce după ce termin de expediat marfa din cală, mai spuse el, nedorind să renunțe complet.

– Voi fi aici, spuse ea, aproape în șoaptă. Acum, du-te! Voi avea grijă să vă asigur plecarea în siguranță.

S-a străduit să se desprindă de corpul ei cald, dar în cele din urmă s-a depărtat și s-a îndreptat spre spațio-port. Când a intrat în navă prin cala de marfă, Dinnara l-a întâmpinat cu o față furioasă.

– Căpitane! Bun! Aud că vrei să plecăm, dar vreau să verific din nou sistemele. Sunt sigură că acei amatori pe care i-ai angajat au făcut o treabă de mântuială.

Nu avea chef de mofturile ei, așa că a spus scurt:

– Este nava capabilă să zboare?

– Da, dar…

– Atunci vei face celelalte verificări pe care le dorești odată ce suntem pe orbită. Decolăm chiar acum!

Surprinsă de tonul lui, mecanicul nu mai spuse nimic și se duse la postul ei din camera motoarelor. Cu aceeași dispoziție întunecată, Hyllar a intrat pe puntea navei și toate capetele s-au întors către el.

– Ia-o de pe stânca asta, Trell, îi spuse el pilotului, apoi se aşeză pe scaunul căpitanului. Bubuitul motoarelor navei se auzi și se simțea prin tremurul carenei. Părăseau în sfârșit această planetă după niște zile pline de evenimente, dar o piatră apăsa inima căpitanului pentru că o lăsaseră în urmă pe Roxi. Când au ajuns în atmosfera superioară, Teploc a erupt cu vocea lui ascuțită:

– Căpitane, două rachete vin spre noi. Timpul până la impact: 20 de secunde.

Hyllar sări de pe scaun și se duse la stația lui Teploc.

– Vreau să identifici cu exactitate sursa de unde au fost lansate, spuse el rapid.

– Da, căpitane, spuse Teploc în timp ce începea să lucreze la această sarcină.

– Par să fie două din cele mari, spuse Arinna, care monitoriza și ea amenințarea. Nu sunt sigură că vor fi suficiente contramăsurile noastre, adăugă ea tensionată.

– Nu-ți face griji pentru asta, spuse Hyllar. Doar fiți pe fază.

Comportamentul calm al căpitanului lor în această situație periculoasă deruta întregul echipaj al punții, dar el știa ceva ce ei nu știau, deoarece la doar câteva secunde până la un impact devastator, cele două rachete au fost deviate.

– Căpitane, cele două rachete sunt acum pe o traiectorie… spre soare, anunță Teploc.

– Perfect! Ați găsit locația lansării lor? întrebă Hyllar.

– Într-un interval de câteva mile, locația se află la baza acelor munți înalți la est de colonie.

– Trell, inversează cursul! Aterizăm din nou, de data aceasta lângă acea locație.

* * *

După tristul rămas-bun de Hyllar, Roxi s-a dus în camera pe care o împărțise cu căpitanul althean la hotel și s-a lăsat să cadă pe pat, unde încă mai zăbovea mirosul lui îmbietor. Ea se ridică după o clipă. Nu mai avea timp pentru nostalgie romantică acum. Cu brațele relaxate de-a lungul corpului, și-a concentrat mintea pentru a cuprinde toată emisfera nordică a planetei. Nu se întâmpla nimic ieșit din comun, dar ea a rămas concentrată. O jumătate de oră mai târziu, ea era deja obosită și era pe cale să părăsească starea de înaltă conștientizare, presupunând că Harrida era acum pe orbită. Chiar atunci, ea a detectat o fluctuație de energie spre estul îndepărtat. A urmărit acea energie în timp ce a părăsit suprafața planetei și a urcat în atmosferă. Concentrându-și și mai mult atenția, ea a văzut că două rachete se apropiau de Harrida. Ea și-a dorit ca ele să iasă din traiectoria lor și, de îndată ce au ajuns pe orbita planetei, le-a îndreptat către soare. Era destul de sigură că Mithras fusese responsabil pentru acea lansare, iar acum avea o idee despre poziția lui. A părăsit camera în grabă și s-a dus direct la secția de poliție care era acolo unde era și închisoarea coloniei. A fost întâmpinată de bătrânul responsabil, pe care acum îl cunoștea sub numele de Inlar.

– Cea Specială, ce putem face pentru tine acum? spuse el cu respect de data aceasta.

– Vreau ca tu și oamenii tăi să veniți cu mine pentru a-l reține pe Mithras. Acum știu unde se ascunde. Presupun că ai o navă.

– Da, avem una pregătită pentru intervenții rapide pentru așezările noastre mai îndepărtate.

Le-a ordonat oamenilor săi să se pregătească și să o urmeze pe Cea Specială. Spre meritul lor, au fost într-adevăr rapizi. Câteva minute mai târziu, se aflau în portul spațial unde îi aștepta o navă cam rablagită. Roxi nu era sigură dacă acesta era capabilă să zboare în spațiu, dar pentru călătorii planetare, părea suficient de bună. Corpul navei cuprindea un singur compartiment mare care servea drept carlingă și transportor de trupe. Roxi se aşeză lângă unul din hublourile din față.

– Mergeți drept spre est până ajungem la munții înalți. Acolo vom găsi locul unde se află Mithras.

Pilotul a luat la cunoștință de indicațiile ei și a decolat. Această navă veche era rapidă și câștiga rapid altitudine. Când pământul de dedesubt a dispărut în spatele unei pături de nori, s-a mișcat și mai repede. Curând a început coborârea și, în timp ce alunecau sub nori, au văzut crestele proeminente ale munților estici. Pentru Roxi, peisajul nu era nou după rătăcirea mentală de mai înainte, dar pentru mulți dintre tovarășii ei, acesta era cel mai îndepărtat punct din est spre care călătoriseră vreodată.

Roxi s-a uitat la tovarășii ei cu uniformele lor negre și căștile negre metalice și s-a întrebat unde sta cu adevărat loialitatea lor. Chiar aveau de gând să lupte cu Mithras și oamenii lui? La nivel declarativ, asta au spus, dar adevărul era pe cale să fie dezvăluit destul de curând.

– Acolo! strigă Roxi când văzu dedesubt un peisaj verde, gol, marcat doar de o structură fortificată de ciment gri și stânci. Vezi dacă putem ateriza în fortăreața lor, îi spuse ea pilotului. Pilotul s-a conformat și a plutit deasupra curții interioare a complexului, dar în curând au fost primiți cu bile roșii de foc cu plasmă de pe zidurile cetății.

– Este imposibil să aterizezi acolo. În acest ritm, ne vor perfora carena destul de curând, spuse pilotul temător. Roxi s-a concentrat și a încercat să evite atacurile, dar nu a reușit în totalitate. Unele lovituri încă treceau de bariera invizibilă pe care încerca să o proiecteze cu mintea ei în jurul navei. Era oarecum de așteptat pentru că se afla la o distanță mai mare de sursa străveche de energie.

– Atunci încearcă să aterizezi cât mai aproape de complex, spuse ea.

– Dar ne vor decima de pe ziduri pe măsură ce ne apropiem, a obiectat Inlar. Deși oarecum slabă, Roxi încă simțea legătura cu

străvechea sursă de putere, așa că a decis să mizeze viața ei, și pe cea a tovarășilor ei, pe asta.

– Rămâneți în spatele meu și vă voi proteja, spuse ea cu încredere în voce, sperând să o transmită mai departe celor din jurul ei. Fidelă cuvântului ei, a fost prima care a ieșit pe rampa navei de transport. În spatele ei, trupele s-au aliniat în perechi. Doar pilotul a rămas cu nava. S-au repezit spre porțile complexului lui Mithras. Așa cum era de așteptat, gardienii de pe ziduri au început să tragă în ei cu gloanțe de plasmă. Roxi se concentră din nou, imaginându-și un scut invizibil în fața ei. Din moment ce viața ei era în joc, a funcționat așa cum spera, gloanțele oprindu-se la câțiva centimetri de ea. Isprava i-a uimit pe soldații din spatele ei, care au prins curaj și au început să tragă înapoi spre ziduri. Curând ajunseră la porți, iar Inlar le aruncă în aer cu un lansator pe care îl purta pe umăr. Odată intrați în curtea complexului, i-au redus la tăcere pe gardienii lui Mithras destul de repede. În centrul curții se afla o clădire gri din piatră cu două etaje și ferestre mici. De la acele ferestre, oamenii lui Mithras încă mai trăgeau spre ei, dar s-au apropiat repede de zid pentru a le îngreuna sarcina.

Spre surprinderea lor, ușa de lemn castaniu închis a clădirii era descuiată și pur și simplu au intrat. La apariția lor, ultimii oameni ai lui Mithras s-au predat. Unii dintre oamenii lui Inlar au urcat scările din stânga intrării pentru a verifica dacă mai există rezistență la ultimul etaj, în timp ce Roxi comanda grupul de dedesubt.

– Unde este stăpânul vostru? întrebă Roxi, străduindu-se în continuare să mențină scutul de protecție. Un soldat i-a făcut semn cu capul spre un hol dincolo de camera de la intrare. Secondată de Inlar, Roxi a urmat holul spre o altă cameră unde l-au găsit pe Mithras stând în spatele unui birou mare de lemn. Doctorul său îi verifica starea.

– Ei bine, dacă nu este Cea Specială însăși! exclamă Mithras cu falsă curtoazie.

– S-a terminat, Mithras! spuse Roxi. Va trebui să plătești pentru crimele tale. Șef Inlar, reține-l! Văzându-l pe vechiul gardian avansând să-l aresteze, Mithras se ridică de pe scaun și îl împinse pe doctor deoparte.

– Nu vă grăbiți așa! strigă el. Vedeți, domnișoară Roxi, în timp ce îmi luai cu asalt fortăreața, bunul doctor a reușit să-mi

administreze o terapie genetică pe baza sângelui tău. A durat ceva timp, dar acum pare să fi dat roade.

Roxi a observat abia acum că bărbatul atât de disprețuit arăta cumva diferit. Pielea îi era înroșită, având o culoare purpurie, de parcă ar fi avut febră. Fruntea îi era transpirată.

– Nu arăți prea bine, dacă mă întrebi pe mine, remarcă Roxi.

– Ah, va trece, spuse Mithras, fluturând-și mâna. Lucrul important este că nu mai ești singura cu puteri acum.

– Într-adevăr? Și ce puteri ai putea avea? În afară de a fi dezgustător? întrebă Roxi.

– La fel ca și tine, dragă doamnă, zâmbi Mithras.

– Scuză-mă dacă îmi vine greu să cred asta, adăugă ea.

– Nu-mi pasă ce crezi sau nu! strigă Mithras, vizibil iritat. Ne vedem în curând, doctore!

Spunând acestea, a dispărut în aer. Aaah, el într-adevăr are puterea de a se mișca prin spațiu, gândi Roxi furioasă. Să luăm doctorul cu noi și să ne întoarcem în colonie, propuse Roxi înfrântă. Presupun că acolo a plecat Mithras.

Inlar îl apucă pe doctor de braț. Când au ajuns în sala principală, le-a strigat celorlalți:

– Hai să ne mișcăm! Nu mai avem nimic de făcut aici.

Au părăsit complexul și, spre surprinderea lor, au găsit Harrida parcată lângă transportator. Căpitanul Hyllar, secundat de Arinna, o salută pe Roxi.

– Știam că te voi găsi aici, spuse el, zâmbind și arătând clar ușurare văzând-o nevătămată.

– Ce faci aici? întrebă ea, parțial bucuroasă să-l vadă și parțial enervată pentru că se pusese pe sine și echipajul său în pericol, revenind după ea.

Hyllar a privit-o în ochi și a spus ferm:

– Cred că este timpul ca noi toți să mergem mai departe. Lasă-i să se ocupe singuri de problemele lor.

Roxi s-a uitat către Inlar și trupele lui care o așteptau și a spus:

– Poate să ai dreptate. Dă-mi puțin timp să-mi iau rămas-bun.

Capitolul 11

Roxi stătea la baza rampei transportatorului, explicându-i lui Inlar că trebuia să-i părăsească.

– Dar cu noi cum rămâne? întrebă Inlar. Mithras este încă acolo undeva, iar acum are puteri. Ce putem face împotriva lui?

– Nu sunt sigură că pot face ceva în privința asta, a recunoscut Roxi sincer.

– S-ar putea să am o idee, spuse Hyllar, apropiindu-se de ei aproape pe furiș. Va trebui să lucrați cu iridanii. Dacă forțele voastre combinate nu sunt suficiente pentru a-l doborî pe Mithras, cereți ajutorul Alianței. Pot să vă susțin cauza la președintele Alianței.

Inlar părea confuz de parcă o astfel de cooperare nu i-ar fi trecut prin minte într-un milion de ani, dar, în cele din urmă, și-a plecat capul în semn de acceptare. Hyllar i-a dat un cod de transmisie pentru nava lui, făcându-l pe vechiul gardian să-i promită că îl va informa despre situația de pe Iridania. De data aceasta, Harrida a decolat fără incidente. Roxi se uită pe unul dintre hublouri la vârfurile înalte ale munților estici pe care îi lăsau în urmă. Dincolo de acestea, putea vedea nava generațională a iridanilor care aterizase acolo. Începuseră deja să-și construiască prima colonie pe malul unui râu care aduna apa din munții înalți. Ea spera de dragul lor că aprovizionarea cu apă va fi suficientă pentru toți și colonia va înflori în curând.

Harrida a părăsit rapid orbita Iridaniei și a început să se îndrepte către Stația Spațială Alintair 4. Roxi a rămas pe punte, iar Hyllar nu i-a cerut să plece. Dimpotrivă, părea să aprecieze prezența ei acolo.

– Unde mergi după ce îți lași marfa acolo? întrebă Roxi, curioasă de ce avea să se mai întâmple în viața ei de rătăcitor în spațiu.

– Mergem pe Althea, desigur, spuse Hyllar.

– Încă te mai gândești să mă supui acelei proceduri de modificare a creierului odată ce suntem acolo? întrebă ea.

– Nu știu. Asta depinde de ce vrei tu. Nu-ți voi mai impune nimic, spuse el cu o voce caldă.

– Bun! Îmi place acest nou tu, spuse Roxi zâmbind. Nu mai ești atât de serios tot timpul.

Roxi nu era deloc sigură, dar i s-a părut că Hyllar s-a înroșit puțin la auzul cuvintelor ei.

* * *

Stația spațială Alintair 4 era ca o roată albă cu un butuc cilindric, acesta din urmă fiind cel care care găzduia apartamentele rezidenților. Porturile de andocare se aflau pe inelul exterior, care era conectat prin coridoare ca niște spițe de hub-ul central. Pentru o clipă, Hyllar a urmărit imaginea stației spațiale pe ecranul principal al Harridei și apoi a părăsit puntea, lăsând manevrele de andocare în mâinile capabile ale lui Trell. De data aceasta a bătut la ușa cabinei lui Roxi, apoi a intrat.

– Ei bine, asta e ceva nou pentru tine… să bați, adică, zise Roxi.

– Orice care să vă mulțumească, doamnă, spuse el cu o plecăciune.

– Ha, ha, acum îți râzi de mine, spuse ea zâmbind.

– Deloc, spuse el. Am venit să te întreb dacă vrei să vii cu mine într-o excursie pe stația spațială.

– Mai întrebi? Desigur, voi veni, spuse ea și se îndreptă nerăbdătoare spre uşă.

– Nu te grăbi așa! o opri cu brațele lui musculoase. Rochia ta este prea sugestivă pentru această stație. Sclavagiștii vor avea o zi grozavă văzându-te…

Încă purta rochia lungă, albă, mătăsoasă, de pe Iridania, care îi urmărea atât de frumos curbele.

– Ah, s-ar putea să ai dreptate, recunoscu ea. Fără nicio ezitare, a lăsat rochia albă să-i cadă la picioare și a rămas goală în fața lui.

Este o invitație pentru un moment intim? se întrebă el. Dar momentul a trecut repede când Roxi și-a îmbrăcat costumul argintiu althean standard, format dintr-o tunică, pantaloni și pantofi asortați.

– Sunt gata acum, spuse ea. După tine, domnule.

Iar el i-a deschis calea cu plăcere. Au părăsit Harrida prin portul de andocare și au intrat într-o sală mare plină de oameni din multe colțuri ale galaxiei. Pereții de un gri metalic erau curați, reci

și neprimitori, la fel ca și paznicii care le-au cerut actele de identitate. Hyllar le-a prezentat pe ale lui și le-a spus că Roxi este oaspetele lui și, prin urmare, responsabilitatea lui pe stație. Au aruncat o privire lungă la ea, dar în cele din urmă au lăsat-o să treacă.

– De ce se uitau la mine așa? l-a întrebat ea pe Hyllar după ce trecuseră de punctul de control.

– Bănuiesc că nu văd o femeie roșcată ca tine în fiecare zi, i-a spus el zâmbind. Sau o femeie ca tine, punct.

La capătul coridorului spiță, au ajuns la Promenada stației spațiale, un șir de magazine aparent nesfârșit. Roxi rămase cu gura căscată la diversele bunuri — haine, pantofi, genți de piele și bijuterii — de pe multe planete. Totul îi părea familiar, aproape ca într-un mall de pe al Pământ și aproape că a uitat de Hyllar în timp ce se muta hipnotizată de la o vitrină la alta.

De aceea, câteva clipe mai târziu, o mulțime mare de cumpărători o despărți pe Roxi de Hyllar, care o privea de la câțiva pași în urmă. Doi bărbați musculoși au ieșit din acea mulțime mare și și-au prins mâinile de brațele lui Roxi, trăgând-o în acea mulțime.

Când câmpul vizual al lui Hyllar s-a eliberat din nou, iar grupul deja dispăruse după un colț, a văzut cu o agasare inițială că Roxi nu se mai afla lângă vitrina magazinului. Presupunând că a intrat în magazin, a intrat să o caute. Dar ea nu se afla nicăieri printre rândurile de haine de diverse culori și țesături. Atunci l-a copleșit sentimentul că ceva nu era cu adevărat în regulă.

* * *

Roxi a încercat să se elibereze din strângerea puternică a celor doi bandiți, dar fără niciun rezultat.

– Ce vreți de la mine? îi intrebă.

Se temea că cea mai neagră posibilitate era reală acum; fusese răpită – din nou – de sclavagiști și de data aceasta Hyllar nu avea să o poată salva. Și apoi, aici mintea ei specială nu era deloc specială cu ei la ani lumină distanță de Iridania. Ceva mai târziu, cei doi răpitori s-au despărțit de grupul mare de cumpărători și au luat-o la stânga pe un coridor îngust dintre șirul de magazine. La sfârșit, s-au oprit și au verificat să vadă dacă îi urmărește cineva. Păreau să fie singuri, așa că au început să vorbească.

– Avem o treabă de făcut aici. Tu, doamnă drăguță, ți-ai făcut un inamic puternic din Mithras. Te vrea moartă, dar noi credem că putem face niște credite bune de pe urma ta.

– Deci, erați ucigași contractați de Mithras și acum v-ați transformat în sclavagiști. Bravo vouă! spuse Roxi chiar dacă se întreba de unde a găsit puterea de a-i ironiza pe cei doi în această situație. Unul dintre ei, o bestie cu părul castaniu, sălbatic și o cicatrice pe obrazul stâng, și-a ridicat mâna ca să o lovească peste față, dar celălalt, de asemenea, musculos, dar cu fața ceva mai prezentabilă, i-a oprit mâna chiar înainte să o lovească pe Roxi.

– Ușor, Worhan, spuse el. Avem nevoie de fața ei drăguță intactă dacă vrem să facem credite bune. Nu-i așa?

– Da, mormăi celălalt. Și ai putea să nu-mi folosești numele? adăugă el pe un ton scurt.

– Greșeala mea, îmi pare rău! Să mergem la piața de sclavi chiar acum. Nu vrem ca prietenii ei să încerce s-o recupereze, nu-i așa?

Morocănosul Worhan nu răspunse, dar o apucă din nou de braț pe Roxi și aproape o trase din pantofi. Gândește-te, Roxi, gândește-te! se îndemnă ea. Mintea ei puternică nu era de mare ajutor acum, dar lecțiile de autoapărare de la Arinna ar fi putut fi, așa că a încercat să-i păcălească pe bătăuși.

A început să se prefacă că nu se simte prea bine, și-a lăsat genunchii moi, alunecând spre podea. Worhan i-a eliberat mâna și s-a apropiat să vadă ce era în neregulă cu ea. În timp ce el se apleca să arunce o privire, Roxi se ridică rapid în picioare, intrând direct cu capul în fața lui Worhan. Surprins, tipul musculos a căzut pe spate. Roxi a folosit rapid o altă mișcare pe care o învățase de la Arinna și l-a măturat pe celălalt tip din picioare, lovindu-l cu piciorul în tibie. Cu cei doi răpitori ai ei acum la pământ, era timpul ca să fugă cât mai departe, dar când a trecut pe lângă Worhan, banditul i-a prins piciorul cu mâna în timp ce era încă pe podea. Pierzându-și echilibrul, a căzut și Roxi. Și așa s-a zis cu planul ei de evadare. Cei doi bandiți s-au adunat rapid de pe podea și au prins din nou fiecare braț al lui Roxi înainte de a merge mai departe.

– La capătul acestui coridor, vom ajunge la piața de sclavi, așa că nu te mai obosi să încerci ceva, se răsti Worhan. Roxi nu mai avea idei acum. Putea doar spera că Hyllar îi va veni în ajutor înainte să o vândă și se resemnă să-i urmeze pe cei doi bandiți.

Curând ajunseră la capătul coridorului care se deschidea spre un loc mare, rotund, cu o estradă înaltă pentru licitarea sclavilor. În momentul în care au trecut pragul pieței, un atac rapid i-a lovit pe răpitorii ei din ambele părți; Hyllar a venit din stânga și l-a lovit pe Worhan în față cu un pumn direct, în timp ce Arinna a venit din dreapta și l-a împins pe celălalt bandit cu o lovitură de picior. Eliberată din nou de o soartă cumplită, Roxi s-a tras deoparte și și-a lăsat prietenii să-i supună pe bandiți. Hyllar și Arinna i-au încătușat rapid pe cei doi ucigași plătiți și sclavagiști și i-au livrat prompt poliției stației spațiale.

– Mulțumesc, Hyllar, spuse Roxi ușurată. Dar cum m-ai găsit atât de repede?

– Fiecare costum althean are un dispozitiv de urmărire, a venit explicația lui. Nu ești fericită acum că ai renunțat la rochia aia albă? spuse Hyllar făcînd cu ochiul în mod jucăuş.

Capitolul 12

Althea era aproape acum. Pe ecranul principal al Harridei, Roxi privea planeta cu fascinație. Era chiar mai albastră decât Pământul, deoarece aici oceanele acopereau 80% din suprafața planetei cu un singur continent. Roxi a găsit asta ciudat, mai ales când a comparat-o cu planeta ei, unde pământul era atât de fragmentat. Aici, continentul monolitic dusese la o uniformitate a speciei dominante, altheenii. Toți aveau aceeași culoare a pielii și aceeași culoare a părului în cea mai mare parte, printre alte asemănări. În cel mai vestic cap al continentului, se găsea Althinna, capitala planetară. Aceasta era destinația lor, iar Trell a navigat nava cu o mână sigură.

– Am ajuns! spuse el când aterizară cu o zguduire ușoară în portul spațial de la marginea capitalei.

– Unde mergem acum? îl întrebă Roxi pe Hyllar.

– Din moment ce nu mai ești dispusă ca să mergem la Academia Altheană de Științe pentru ca ei să îți cerceteze creierul, putem face apel la președintele Zander să-ți permită să te întorci pe Pământ.

Hyllar rosti aceste cuvinte cu inima grea pentru că puteau aduce mai aproape momentul despărțirii lor. Dacă Dannar Zander ar fi aprobat petiția lui Roxi, cu siguranță, asta avea să se întâmple; ea se va întoarce pe Pământ, iar viața lui s-ar simți atât de goală fără ea… Erau gata să părăsească puntea, când Arinna, care se ocupa de stația de comunicații, i-a oprit.

– Căpitane, tocmai am primit un apel de pe Iridania. Este vestala aceea, Suria.

– Pune-o pe ecranul principal, spuse Hyllar.

Fața lui Suria apăru, dar abia se distingea. Lumina din jur era estompată și în ochii tinerei femei se citea spaimă.

– Căpitane Hyllar, trebuie să ne ajuți. Alianța trebuie să ne ajute. Te rog, zeiță, nu ne uita! Ochii ei rugători se întoarseră spre Roxi.

– Suria, te rog calmează-te și spune-ne ce s-a întâmplat, spuse Roxi.

– Mithras s-a întâmplat! spuse vestala, aproape strigând, apoi se stăpâni şi continuă aproape în şoaptă. De când ați plecat, s-a schimbat și mai mult. El este atotputernic acum și s-a proclamat zeu și împărat al Iridaniei. Aceasta este o erezie…

– Presupun că aceasta nu este cea mai deranjantă dintre faptele lui, o întrerupse Hyllar.

– Ai dreptate, recunoscu ea. El ne tratează pe toți ca pe niște sclavi și oricine încearcă chiar să ridice vocea este condamnat imediat la moarte. Inlar și oamenii săi, care au refuzat să-i jure credință, sunt în închisoare și urmează să fie executați public în curând.

– Ai încercat să ceri ajutorul iridanilor? insistă Roxi.

– Da, dar ei spun că au fost amenințați de Mithras să rămână pe partea lor de munte. Dacă îndrăznesc să treacă de partea noastră, vor fi pedepsiți aspru.

Hyllar a devenit gânditor și, după câteva clipe, a spus:

– Suria, voi încerca să pledez cauza ta la președintele Alianței. Sper că va veni în ajutorul poporului tău. Dacă nu, eu și echipajul meu cu siguranță vom veni acolo.

– Poți conta și pe mine, adăugă și Roxi.

– Oh, mulțumesc, zeiță. Tu ești singura noastră speranță. Trebuie să plec acum, mai spuse ea, privind cu aceiași ochi înfricoșați în stânga și în dreapta, după cine știe ce amenințări. Legătura a fost tăiată după aceea. Roxi s-a uitat direct în ochii lui Hyllar și a spus:

– Avem și mai multe motive să-l vedem pe președinte acum.

– Atunci, urmează-mă, spuse Hyllar, ieșind de pe puntea Harridei. Au lăsat imediat nava și portul spațial în urma lor. Străzile aglomerate din Althinna i-au întâmpinat cu luminile strălucitoare ale vehiculelor în mișcare pe cerul serii. Clădirile erau înalte, cu fațade complicate din oțel și sticlă. Hyllar a oprit un taxi automat cu formă ovoidală. Era aproape translucid, cu excepția părții inferioare. Odată ce el și Roxi s-au așezat pe scaunele sale confortabile, taxiul s-a ridicat de la sol.

– Vă rugăm să introduceți destinația, spuse o voce robotică.

– Palatul prezidențial, First Avenue 54, spuse Hyllar.

– Ești sigur că președintele ne va primi? întrebă Roxi nesigură. E la birou la această oră târzie?

– Dacă nu se află în biroul lui, vom merge la reședința sa privată. Ne va primi. Nu-ți face griji. Este un vechi prieten de-al

meu.

Roxi a fost destul de impresionată auzind că Hyllar era în relații atât de bune cu puternicul președinte al Alianței Altheene. Va trebui să vadă asta ca să o creadă pe deplin. Curând, taxiul aerian a zburat la aproximativ 30 de metri deasupra unei piețe ca un pătrat mare, cu un monument înalt în centru, apoi a înconjurat elegant în jurul obeliscului și a aterizat în fața treptelor unei clădiri impunătoare cu o combinație de piatră, metal și sticlă. Cupola translucidă a cabinei taxiului a alunecat înapoi, lăsându-i să coboare din vehicul. Hyllar i-a oferit în mod cavaleresc mâna lui Roxi, iar ea a acceptat-o bucuroasă.

Acum e acum, se gândi Roxi în timp ce urcau scările mari ale clădirii.

Cei doi soldați care păzeau intrarea doar dădură din cap către Hyllar, semn că era bine cunoscut în aceste părți. S-au uitat curioși spre Roxi, iar ea era sigură că nu era ceva obișnuit pentru ei să vadă o femeie roșcată. Recepționerul de la un birou cu aspect de marmură le-a spus că președintele Zander nu se mai află în biroul lui.

– O să-l întreb dacă ne va primi, a spus Hyllar, apoi l-a sunat pe președinte prin comunicatorul său. Câteva minute mai târziu, a închis conexiunea și i-a spus lui Roxi: Hai, ne așteaptă.

Au mers pe un hol lung spre spatele clădirii guvernamentale. La capăt era o uşă mare care dădea într-o curte interioară spaţioasă, cu alei de marmură şi vegetaţie luxuriantă. În centru era o fântână, care era iluminată în diferite culori de curcubeu sub cerul serii.

– Ei, asta e altceva! spuse Roxi mirată, încercând să cuprindă cu ochii întregul peisaj.

– Într-adevăr, recunoscu Hyllar. Dincolo de această grădină se află reședința privată a președintelui.

Intoxicată de mirosul florilor din gradină, Roxi a mers încet pe poteca care traversa spațiul verde. La capătul potecii de marmură roșie, s-a deschis o ușă automată, iar Roxi și Hyllar au intrat în reședința prezidențială.

I-a întâmpinat un bărbat robust, cu părul negru marcat și de fire gri, pieptănat pe spate într-o împletitură complicată.

– Hyllar, prietene, ce te aduce la mine acasă de data asta? Și nu singur, văd…

– Domnule președinte…

– Dannar, te rog. Suntem doar noi aici în seara asta. Nu este necesară nicio ceremonie. Văd că ai o prietenă de pe Pământ. Să mergem în livingul nostru. Soției mele, Annabeth, i-ar plăcea să te cunoască…

– Roxanne, Roxanne Mallory.

– Eu sunt Dannar Zander. Mă bucur să te cunosc, Roxanne.

Așadar, l-au urmat fără ceremonie pe președintele Alianței într-o altă cameră, unde o femeie blondă de vreo 40 de ani era așezată pe o canapea împreună cu un băiat. S-a ridicat să-i întâmpine pe oaspeții pe care i-a adus soțul ei.

– Annabeth, ea este Roxanne Mallory, spuse Dannar.

– Bine ai venit, Roxanne, spuse soția lui.

– Te rog spune-mi Roxi. Am vrut să te cunosc de când Hyllar mi-a spus despre tine. Oau! Ai trăit atât de mult timp departe de Pământ… asta chiar este ceva.

– Da, Roxi, suntem căsătoriți de 15 ani. Avem doi copii. Sirina, fiica noastră, are acum 15 ani, iar Michael Sirran, băiatul nostru, are 4 ani.

Spunând acestea s-a apropiat de canapea și l-a mângâiat cu mândrie maternă în ochi pe băiețelul care se juca liniștit cu un model de navă spațială. Roxi era uimită de acest cuplu interstelar, dar a găsit cu cale să facă și o mică glumă.

– Pariez că nimeni nu-i spune Siri!

Annabeth a zâmbit – pentru că ea a fost singura care a înțeles poanta – și a spus:

– Nu, îl numim mai ales Michael, deși are și un nume althean.

– Unde este Sirina? a mai vrut să știe Roxi.

– Urmează o școală privată pe Pământ, a răspuns Dannar. A fost o concesie pe care a trebuit să o fac ca ea să fie expusă ambelor culturi.

Roxi a fost încântată să audă despre această deschidere din partea șefului althean. El a fost și cel care a trecut la subiect.

– Presupun că această vizită nu este chiar una socială, spuse el.

– Ai dreptate, recunoscu Roxi. Oricum aveam de gând să vin, dar acum o altă cauză – mai importantă decât a mea – are nevoie de sprijinul vostru.

Au luat loc cu toții, iar ea a explicat versiunea scurtă a necazurilor ei în spațiu de când fusese răpită de pe Pământ, lăsând

deoparte legătura ei romantică cu căpitanul Hyllar, desigur. În tot acest timp, Dannar Zander a ascultat-o, privind-o ca în transă. Annabeth a observat și un pumnal de gelozie i s-a înfipt în inimă, știind de ce soțul ei se uita așa la Roxi. Ea îi amintea de Alaina, prima lui sotie. Nu avea nicio îndoială cu privire la dragostea lui Dannar pentru ea, dar nu se putea abține. A întristat-o să realizeze că, din acest motiv, nu ar putea fi niciodată prietenă cu această femeie. Nu în felul în care se împrietenise cu Samantha, o altă femeie pământeană care își făcuse un cămin pe Althea.

Trebuia să facă ceva și rapid, așa că s-a ridicat de pe canapea și a spus:

– Hyllar, mă ajuți să aduc niște băuturi răcoritoare?

– Te ajut eu, s-a oferit Roxi.

– Nu, trebuie să-i spui în continuare lui Dannar mai multe despre problema ta. Hyllar se va descurca numai bine.

Determinarea din vocea ei i s-a părut puțin ciudată lui Roxi, dar nu o cunoștea bine pe femeie. Poate că avea ceva secrete de împărtășit cu Hyllar. Așa să fi fost? Nu era sigură de ce, dar acest gând o deranja.

Annabeth și Hyllar se cunoșteau de ceva vreme și nu aveau niciun secret. Odată ce s-au văzut singuri în sala mare unde se servea de obicei masa, Annabeth și-a exprimat îngrijorările.

– Hyllar, știi că te prețuiesc ca prieten. De aceea îți cer ajutorul într-o problemă delicată.

– Sigur, Annabeth, te rog, spune-mi. Cum te pot ajuta?

– Poți să mă ajuți luând această femeie de pe Althea și nu o lași niciodată să se întoarcă aici, spuse Annabeth brusc.

– Dar de ce?

– Mai trebuie să întrebi? Sunt sigur că ai observat cât de fermecat este Dannar de ea. Știu că ai cunoscut-o pe Alaina înainte să fie ucisă de xeroni și vezi asemănarea cu Roxi.

– Da, acum că ai menționat asta… recunosc că nu am făcut această legătură înainte.

– Știu că sentimentul meu este nejustificat, dar de ce să riscăm? insistă Annabeth.

Văzând chipul schimbat al lui Hyllar, Annabeth a făcut o presupunere.

– Să îndrăznesc să întreb? Te interesează și pe tine această tânără?

El a privit-o în ochi și a spus cu o voce sigură: Annabeth, te asigur, eu sunt singurul interesat de această femeie. Am trecut prin unele lucruri împreună și am ajuns să o cunosc și să o iubesc.

– Ei bine, mă bucur să aud asta, spuse Annabeth. Sper că și ea simte la fel. Alianța este mare și îți poți face o casă cu ea oriunde sau chiar pe Pământ…

–Stai… stai, Annabeth! Îți înțeleg preocupările, dar ceea ce sugerezi este cumva extrem. Îl cunosc pe Dannar și nu ar face vreodată avansuri femeii altui bărbat. Haronienii sunt cunoscuți pentru codul lor strict.

Annabeth se înroși, puțin rușinată că și-a expus temerile atât de deschis lui Hyllar.

– Da, cred că ai dreptate. Te rog uită ce am spus. M-a luat valul puțin.

– Sigur, Annabeth, înțeleg, spuse Hyllar. Prieteni?

– Prieteni.

Când s-au întors în sufragerie cu o tavă cu băuturi, au găsit-o pe Roxi pledând cauza prietenilor ei de pe Iridania.

– Deci, Dannar, ne ajuți? spuse.

Președintele Althean a devenit gânditor, ținându-și bărbia cu mâna dreaptă, în timp ce era așezat pe canapea. Annabeth s-a așezat lângă el și și-a pus mâna pe genunchiul lui într-un mod calm și iubitor.

– Nu ai spus că acest Mithras are puterea de a ne distruge navele? întrebă Dannar în cele din urmă. Cum ne putem apropia de planetă cât timp el are această putere?

– Da, asta va fi o problemă, a recunoscut Roxi. Poate că putem încerca în timpul nopții Iridaniei, când el doarme. Trebuie să doarmă, nu?

– Nu pot risca viețile oamenilor mei pe baza acestei presupuneri, obiectă Dannar.

Roxy era vizibil dezumflată, dar s-a abținut să nu facă botic, știind că Dannar avea dreptate.

– S-ar putea să am o soluție, spuse Hyllar. Nu cred că este necesar să mergem acolo cu armele mari și tari. La urma urmei, Iridania nu este membră a Alianței. Avem o problemă cu un singur om aici: Mithras.

– Da, căpitane, evident, spuse Roxi, ușor enervată. Știm deja asta.

– Dar dacă folosim nava ucigașilor plătiți pentru a merge pe Iridania? Nava este încă sechestrată pe Stația Spațială Alintair 4.

– Așa mai vii de acasă! exclamă Roxi cu o nouă speranţă.

– Atunci așa rămâne, spuse Dannar Zander. Puteți să vă infiltrați pe planetă în acea navă mică și, odată ce neutralizați această persoană Mithras, ne puteți semnala să venim cu navele mari, dacă este necesar.

– Vom face asta, domnule președinte, acceptă Roxi.

– Te rog, spune-mi Dannar, a insistat din nou președintele.

– Bine, Dannar, spuse Roxi cu un zâmbet timid care a adus din nou o umbră peste inima lui Annabeth.

Dannar se ridică de pe scaun, semnalând sfârşitul vizitei, dar avea o altă întrebare.

– La început, ai spus ceva despre o problemă a ta. Care era aceasta, Roxi?

– Ah, am vrut să-ți cer permisiunea de a mă întoarce pe Pământ, deoarece ștergerea obișnuită de memorie pe care o fac oamenii tăi nu a funcționat pentru mine. Dar acum, mai întâi, vreau să-mi ajut noii prieteni de pe Iridania.

Dannar i-a studiat fața pentru câteva secunde și apoi a întrebat:

– Încă vrei să te întorci pe Pământ sau vrei să rămâi cu noi în Alianță?

– Nu știu, spuse ea cu sinceritate. Întreabă-mă din nou după ce scăpăm de Mithras.

Fața lui Dannar nu arată nimic la auzul acestor vorbe, dar fața lui Hyllar era puțin mai întunecată. Va trebui să se străduie mai mult pentru a o convinge pe Roxi să rămână.

Capitolul 13

Deși, noaptea, capitala planetei Althea era o imagine minunată pentru ochii lui Roxi, ea era nerăbdătoare să o lase în urmă, așa că i-a cerut lui Hyllar să meargă direct la navă și să decoleze cât mai curând posibil.

– Hyllar, uite, știu că tu ești de acord cu asta, dar cred că ar trebui să-ți întrebăm echipajul dacă sunt dispuși să meargă cu noi în această aventură riscantă.

– Sigur, Roxi, este frumos din partea ta să te gândești la ei, dar nu mă îndoiesc că vor merge cu noi cu toții, răspunse Hyllar. S-a dovedit că avea dreptate. Când au ajuns din nou pe puntea Harridei și Hyllar a cerut voluntari pentru misiunea de pe Iridania, toți au ridicat mâinile. Roxi a simțit pentru prima dată de când părăsise Pământul că acești oameni sunt speciali, din aceia care fac ceea ce trebuie, orice ar fi… aproape ca o familie.

Hyllar i-a ordonat apoi lui Trell să decoleze și să se îndrepte către Stația Spațială Alintair 4. Nu au vrut să mai piardă timp aici. Deși nu voia să recunoască, cuvintele lui Annabeth găsiseră o modalitate de a se introduce în mintea lui. Chiar era gelos? Poate, dar mai întâi trebuia să clarifice ce simțea cu adevărat pentru Roxi. Se apropie de Roxi și îi spuse cu voce joasă:

– Ai vrea să te odihnești acum? Poți să mergi în cabina mea. Este mai confortabilă decât a ta.

– Văd că mă vrei din nou în patul tău, spuse Roxi cu un zâmbet șăgalnic.

– Poți spune și așa, recunoscu el. Nu vrei și tu asta?

– Poate. Dar acum, sunt doar obosită.

– Atunci, urmează-mi sfatul și odihnește-te. Vom ajunge în două zile standard la Stația Spațială Alintair.

Roxi i-a urmat sugestia și s-a dus în cabina lui spațioasă, și-a aruncat costumul argintiu și s-a trântit goală pe patul lui.

Când Roxi s-a trezit, a simțit căldura corpului lui Hyllar lipit de corpul ei gol. Erau cuibăriți în patul lui, iar mâna lui acoperea protector abdomenul ei. Sentimentul era atât de dulce încât ea rămase nemișcată, bucurându-se de căldura aceea plăcută.

– Să știi că poți să te miști, spuse vocea lui Hyllar aproape de urechea ei. Ea încercă să se întoarcă spre el și accidental mâna lui a aterizat între picioarele ei. Ea gemu ușor. Cu fața spre el acum, ea îi simțea mușchii strânși ai stomacului flexându-se la atingerea fină a degetelor ei. Sunt ceva pachețele de mușchi aici, se gândi ea cu admirație, în timp ce își lăsa mâna să coboare peste ele către bărbăția lui întărită. Era gol și, ca întotdeauna, gata pentru ea. Văzând asta, sfârcurile i s-au întărit și s-a umezit între picioare.

– Roxi, crezi că este timpul pentru…

– Da, este. Nu te gândi prea mult. Ea chicoti, conștientă de vocea ei modificată de dorință și îi apucă bărbăția mare și perfectă. Perfectă pentru ea, cel puțin. Te vreau în mine, îi șopti ea. Brațele lui musculoase o răsuciră, așa că ea era acum deasupra lui, iar bărbăția lui pulsa pe burta ei. Ea și-a lăsat corpul să alunece înainte și înapoi de câteva ori, tachinându-l cu aceste mișcări ademenitoare. Se simțea fantastic frecându-se de sexul lui pe deplin excitat, dar voia să-l aibă în ea. Așa că se ridică puțin, iar el o ajută coborând-o pe bărbăția lui.

Încet, el se împinse înăuntrul ei, amintindu-și cât de bine era să fie atât de aproape de această femeie uimitoare. Valuri de plăcere l-au cuprins, dar a citit aceeași plăcere în ochii ei. Ea gemu de plinătatea lui copleșitoare și se lipi de gâtul lui. Sânii ei i-au atins pieptul puternic, generând noi unde de plăcere în timp ce el o mișca din ce în ce mai repede. Roxi s-a agățat de el în timp ce plăcerea creștea până când el a tresărit și a început să o umple cu puls după puls de lichid fierbinte. Ea a tremurat și s-a lăsat să cadă, gâfâind peste trupul lui primitor. Au rămas așa, apropiați, până când el a căutat în cele din urmă buzele ei și a sărutat-o blând. Ea i-a întors sărutul și apoi s-a lăsat să cadă lângă el, cu fața în sus pe pat.

– Nu ar fi frumos să avem astfel de momente pentru întreaga noastră viață? întrebă el, căutând aprobarea ei.

– Da, ar fi, a fost ea de acord.

– Asta înseamnă că te gândești să rămâi?

– Nu știu, Hyllar. E o întrebare grea. Îți voi spune ce i-am spus lui Dannar Zander. Întreabă-mă din nou după ce rezolvăm problemele Iridaniei.

– Ah, Dannar… spuse el cu o voce dezamăgită.

Roxi i-a cercetat fața cu atenție.

– Nu-mi spune că ești gelos…

– Și dacă aș fi? Nu ai văzut cum se uita la tine?

– Cum? Îți imaginezi lucruri.

– Sper, dar trebuie să spun că și Annabeth era îngrijorată. Pentru că îi amintești de prima lui soție.

Pentru a adăuga mai multă putere cuvintelor sale, Hyllar i-a spus lui Roxi cum Dannar și-a pierdut prima soție și fiica într-un atac vicios al xeronilor și cum a cunoscut-o pe Annabeth în timpul exilului său pe Pământ. Povestea aceea, plină în egală măsură de momente triste și fericite, a mișcat într-adevăr inima lui Roxi, dar ea a simțit nevoia să-l liniștească pe Hyllar.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Îi văd altfel acum. Dar crede-mă când spun că nu mă uit la Dannar în acest fel și nu aș face niciodată ceva care să o rănească pe Annabeth.

– Te cred, spuse Hyllar, aproape șoptind, apoi îi sărută fruntea pistruiată.

În curând, Roxi și-a îmbrăcat costumul argintiu standard și și-a reluat sarcinile de bucătăreasă ca de obicei. În timpul întreținerii navei, bucătăria ei spațială fusese de asemenea reparată și fuseseră puse în aplicare noi măsuri de siguranță pentru a evita accidentele viitoare. Teploc a fost primul care și-a arătat ciocul de după tocul ușii pentru a o întreba ce gătește.

– Prepar acele tagliatelle cu sos roșu care ți-au plăcut atât de mult, îi spuse Roxi cu un zâmbet fericit.

– Wammy! exclamă Teploc și plecă, cloncănitul lui răsunând prin coridorul navei în timp ce se întorcea pe punte.

Când mâncarea era gata de servit, navigatorul a fost și primul care a mâncat, dându-le celorlalți șansa de a se reuni pentru masa de prânz. Roxi a rămas lângă Hyllar la masa lungă în timp ce își savurau mâncarea într-un moment plăcut, ca de familie. Dar era sigură că aceasta era liniștea dinaintea furtunii.

Curând, au ajuns pe Stația Spațială Alintair 4 și au găsit nava bandiților acolo unde o lăsaseră, andocată și pusă sub sechestru de către poliția stației. Insigna de ranger al Alianței a lui Hyllar i-a ajutat să transfere nava pe răspunderea lui, cel puțin temporar. Era o navă mică și doar Hyllar, Roxi și Arinna s-au urcat în ea. Restul echipajului Harridei urma să aștepte semnalul când va fi în siguranță să vină și ei pe Iridania. Odată ce au plecat, Roxi a vrut să fie sigură de un lucru.

– Așadar, Hyllar, asigură-te că ajungi în sistemul solar al Iridaniei în timpul nopții, pe partea planetei unde se află colonia. S-ar putea să avem noroc și nenorocitul ăla va dormi atunci.

– Da, Roxi, știu, spuse Hyllar cu o ușoară enervare; dar, de fapt, era îngrijorat. Dacă Mithras le detecta apropierea și ar scana mai profund nava cu puterile sale nou dobândite, soarta lor s-ar putea înrăutăți rapid. Era la fel de posibil ca Mithras să nu-și ocupe timpul cu acea sarcină banală și ar putea avea alți oameni însărcinați să facă asta. Pentru acei oameni, ideea era ca ei să creadă că ucigașii plătiți vin să-și încaseze recompensa.

Timpul a trecut destul de încet pentru Roxi și tovarășii ei, stând înghesuiți în acea navă mai mult de o zi standard. Dar asta i-a dat timp să se gândească la viitorul ei; mai exact, ce avea să facă după rezolvarea crizei de pe Iridania. Cel puțin era încrezătoare că vor avea succes în încercarea lor de a-i elibera pe irizi. După aceea, dacă va alege să rămână cu Hyllar, ea a decis că Althea nu era pentru ea. Peisajul futurist de acolo era prea mult. Se simțea mai confortabil în peisajul tradițional al Iridaniei. Toate aceste gânduri care îi rătăceau prin cap o făcură somnoroasă și în curând a intrat în țara viselor. Ceea ce părea inițial să fie un somn bun s-a transformat la un moment dat într-un coșmar. A fost transportată într-o lume magică în care o vrăjitoare roșie teroriza oamenii cu puterile ei supranaturale. Imediat ce Roxi a ajuns acolo, cerul s-a întunecat și a început să cadă o ploaie albă. Când acea ploaie ciudată a atins-o pe vrăjitoarea rea, ea a început să se umfle și apoi s-a topit până au rămas doar pete roșii pe pământ.

Vrăjitoarea cea rea a murit! au început să cânte băştinaşii şi să danseze de bucurie. Roxi s-a trezit, surprinsă de coşmarul cu note familiare. Arinna îi scutura brațul.

– Ce?

– Vorbeai în somn. Un vis urât? întrebă femeia altheană.

– Poți spune și așa, recunoscu Roxi. Am ajuns?

– Poți spune și asta, a răspuns Hyllar, care pilota nava. Intrăm în sistemul solar al Iridaniei.

E acum sau niciodată, se gândi Roxi. Dar ce a fost acel vis inspirat de Vrăjitorul din Oz? Poate că a fost o premoniție, iar vrăjitoarea roşie era de fapt vrăjitorul roşu Mithras? Dacă acesta era cazul, aveau să aibă succes şi asta îi dădea lui Roxi o oarecare liniște sufletească. Chiar și așa, ea nu a vrut să-și îngrijoreze prietenii și și-a ținut gândurile pentru ea.

– Te rog să mergi direct spre noua așezare a iridanilor, îi spuse Roxi lui Hyllar, mânată de o inspirație bruscă.

– Cum spuneți, șefa, glumi Hyllar. Era fericit că nu fuseseră doborâți deja de pe orbita planetei. Deci, dacă Roxi nu voia să se îndrepte direct spre colonie, ar putea avea motive întemeiate. Micuța navă a traversat cu mici turbulențe prin atmosfera Iridaniei și a aterizat curând dincolo de munții înalți, în apropierea noii așezări care era acum acoperită de umbrele nopții. Odată ce au părăsit nava, au văzut lumini strălucitoare măturând complexul și paznici care patrulau cu rigoare din toate părțile.

– Stai! Cine e acolo? i-a somat unul dintre ei. Mâna lui era pe pistolul ținut în lateral la șold, dar până acum se abținuse să îl scoată.

– Suntem prieteni! strigă Roxi. Te rog, du-ne la conducătorii tăi.

Cel puțin n-am spus că venim în pace, se gândi Roxi, deconcertată de clișeul pe care tocmai îl scosese pe gură. Paznicul a recunoscut-o și a fost destul de nerăbdător să îi facă pe plac, până într-acolo încât i-a trezit pe membrii Consiliului Înțelepților din somnul lor de noapte. Dar nu i-a deranjat prea mult pentru că toți erau recunoscători pentru ajutorul pe care Roxi îl oferise în trecutul recent. Cu toții s-au reunit într-o clădire nouă și maiestuoasă făcută din blocuri solide de stâncă scoasă din munții din apropiere. La această oră a nopții, doar pașii lor reverberau până la tavanul înalt.

– Spune-ne, Cea Specială, care este problema urgentă la ora asta din noapte? întrebă Niall, bătrânul șef al Consiliului, odată ce toți au luat loc într-o sală de conferințe la o masă rotundă mare.

– M-am întors pe Iridania pentru a-i ajuta pe prietenii noștri din colonie. În timp ce spunea asta, ea le scruta fețele. Cred că v-au cerut ajutorul și vouă, nu? întrebă Roxi, abținându-se să-i mustre deschis pentru inactivitatea lor.

– Da, au facut-o. Am fost contactați de acea vestală, Suria, care ne-a cerut ajutorul pentru a-i elibera de tirania lui Mithras.

– Și…? îl îndemnă Roxi.

– Am trimis o navetă peste munții înalți pentru a încerca să negociem cu Mithras, dar de îndată ce nava a fost de cealaltă parte a munților, a fost distrusă. Am pierdut câțiva oameni buni în ziua aceea îngrozitoare. Cu siguranță, din cauza acelui tiran.

Roxi a simțit remușcări pentru că i-a gândit de rău pe acești oameni buni.

– Îmi pare sincer rău pentru pierderea suferită. De asemenea, îmi pare rău că am crezut că ați rămas aici impasibili și nu ați făcut nimic, mai spuse ea după câteva secunde.

– Nu-ți face griji, a liniştit-o Niall. Dar rămâne problema de a nu putea trece munții. Poate ne poți ajuta.

– Sper, deși aici abia simt sursa puterii planetei. Acești munți probabil au o compoziție metalică ridicată și o ecranează cumva. Roxi nici măcar nu avea idee cum de știa asta. Nu era inginer, ori geolog, dar în ultima vreme părea că noi cunoștințe își făcuseră loc în mintea ei.

– Dar odată ce vom trece munții, sunt încrezătoare că voi putea să ne protejez de intențiile rele ale lui Mithras, a continuat ea.

– Bine, pentru că avem ceva care poate pune capăt domniei lui Mithras pentru totdeauna, spuse Niall cu încredere în voce.

Capitolul 14

Niall le făcu semn să-l urmeze într-o a doua cameră din clădire. Era mai degrabă o cameră de depozitare, cu rafturi de-a lungul tuturor pereților și în care se aflau tot felul de echipamente și lucrări de artă. Dar bătrânul șef nu s-a oprit la rafturi și s-a dus direct la peretele opus intrării. Acolo era construit un seif încastrat în perete și o tastatură cu simboluri ciudate îl proteja. Tot acolo era și un dispozitiv de scanare care a verificat trăsăturile feței lui Niall înainte ca tastatura să prindă viață, simbolurile fiind iluminate acum de o lumină verde. După ce Niall a apăsat pe unele dintre ele într-o succesiune știută de el, ușa circulară, metalică, a seifului a culisat în lateral. Niall a luat de acolo o cutie neagră, nu mai mare decât palma lui și apoi a închis seiful. S-a întors cu mișcări încete către Roxi și a deschis cutia. Înăuntrul ei au văzut doar un cristal rotund, negru strălucitor.

– Am transmis asta din generație în generație ca o pe moștenire prețioasă, începu Niall.

– Ce este? Un fel de nestemată? întrebă Roxi.

– Poți să-i spui și așa, răspunse bătrânul, zâmbind criptic. Dar s-a spus că rolul său este de a controla sursa străveche de putere din colonie. Numai cei cu gena potrivită o pot folosi, așa că s-ar putea să fii persoana potrivită.

Roxi se uită curioasă la cristal, dar nu îndrăzni să-l scoată din cutie.

– Hai, te rog încearcă să te conectezi cu asta, o îndemnă bătrânul. Încă ezitantă, Roxi luă piatra rotundă și o puse în palma ei deschisă. Nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să te concentrezi pe sursa puterii, o încurajă înțeleptul iridan. Ea închise ochii, imaginându-și că se afla din nou în camera secretă a templului, unde razele albe de lumină căzuseră asupra ei.

– Funcționează, șopti Hyllar din spate.

Roxi deschise ochii și văzu că acum cristalul emana o lumină albă în palma ei. Dar imediat lumina s-a stins, iar Roxi a pufnit dezamăgită.

– Cred că suntem prea departe de sursă, spuse ea. Va trebui să traversăm munții cei înalți și să-l înfruntăm pe Mithras pe terenul

său.

– Atunci asta vom face, spuse Hyllar ferm. Roxi a pus cristalul înapoi în cutie și apoi a luat cutia din mâna lui Niall.

– Îți mulțumesc pentru asta, spuse ea cu o plecăciune respectuoasă. Cred că ne va ajuta într-adevăr să punem capăt domniei lui Mithras.

Bătrânul i-a salutat cu deferență la rândul său și le-a urat noroc. Mânată de o nouă speranță, Roxi s-a îmbarcat din nou în micuța navă cu care veniseră alături de Hyllar și Arinna și au traversat cele mai înalte vârfuri ale munților care despărțeau irizii de iridani. De îndată ce au ajuns pe teritoriul irizilor, Roxi a simțit o influență străină scanându-le nava. Cu siguranță era Mithras. Era doar o chestiune de timp până avea să-și dea seama că cei de pe micuța navă nu erau ucigașii lui plătiți, dar erau deja destul de aproape de colonie. Acum Roxi simțea mai clar legătura ei cu puterea antică și putea contracara orice încercare a lui Mithras de a-i distruge. Nava lor a aterizat cu bine pe rampa de lansare din afara zidurilor orașului exact în momentul în care zorii se lăsau asupra lor pentru a anunța o nouă zi care avea să schimbe totul.

Roxi a preluat conducerea, iar cei trei au intrat nestingheriți pe porțile orașului. La acea oră, dimineața devreme, erau câțiva oameni pe străzi și toți aveau o privire înspăimântată.

– Poți să-mi spui unde îl putem găsi pe Mithras? o întrebă pe o femeie care ducea un coș cu legume la piața orașului.

– Stăpânul este la primărie, spuse ea, privind dintr-o parte în alta, de parcă s-ar fi așteptat să fie lovită de undeva de sus pentru că a vorbit cu ei.

– Nu te speria, a încercat Roxi să o calmeze. Ne vom ocupa noi de el. Femeia nu a răspuns, dar ochii i s-au dat peste cap de parcă ar spune: „Voi crede asta când o voi vedea”.

Atunci ar fi mai bine să reușim, s-a încurajat Roxi. Au urmat strada care ducea la impozanta cladire a primăriei. Era de departe cea mai mare clădire din oraș, iar Roxi a văzut de ce tiranul a ales să se stabilească acolo. Era un simbol al puterii lui. Când au ajuns în piața din fața clădirii, o imagine întunecată s-a revelat în fața lor. Un eșafod de modă veche ocupa centrul pieței. Roxi a observat cu inima grea că era multifuncțional pentru că avea ghilotină și spânzurătoare. De spânzurătoare atârna cadavrul lui Inlar, bătrânul șef al forțelor de securitate. Ajunseseră prea târziu ca să-l

salveze, iar el plătise, din păcate, cel mai mare preț pentru opoziția lui față de Mithras.

Plină de furie, Roxi a năvălit în primărie. Doi soldați au încercat să o oprească, dar furia ei a alimentat o forță care i-a împins înapoi, lovindu-i de pereți. Roxi a intrat în holul mare de la intrare, urmată de Arinna și Hyllar. Însoțitorii ei aveau armele scoase, dar știau că nu-l puteau opri cu ele pe Mithras. Numai Roxi putea.

– Mithras, lașule, unde ești? strigă Roxi plină de furie. Nimeni nu a răspuns, dar alți doi soldați care păzeau ușa de la sala principală a clădirii au aruncat o privire către acea ușă, dându-i de înțeles lui Roxi că inamicul ei se afla în spatele ei.

– Vom avea o problemă? i-a întrebat Roxi. Ei doar au clătinat din cap. Bun! Asta însemna că nu erau devotați lui Mithras din propria lor convingere, ci de frică. Poate că bănuiau deasemenea că Roxi era singura care îi putea scăpa de frica de tiranul care domnea asupra lor. Roxi deschise ușile mari de lemn ale sălii și văzu o altă imagine ciudată și întunecată. Mithras stătea așezat la masa mare din cameră și își lua tacticos micul dejun. Doi coloniști îmbrăcați în haine albe, ca de bucătari, îl serveau cu respect și cu frică în același timp, de parcă ar fi fost doborâți dacă stăpânul lor nu găsea mâncarea satisfăcătoare. Dar ceea ce a durut-o pe Roxi cel mai tare a fost să o vadă pe Suria prinsă de perete printr-un lanț metalic la capătul căruia era o brățară, deasemenea metalică, pentru piciorul ei. Tânăra era goală, cu excepția unei bucăți de material legată în jurul șoldurilor. Pielea ei albă era murdară și mânjită cu sânge uscat lângă sâni și pe coapse. Abia stătea în picioare, iar ochii îi erau goi.

Aaah, ticălosule! strigă Roxi în mintea ei.

– Oh, Cea Specială ne face o vizită, i-a salutat Mithras, cu bărbia lucioasă de la grăsimea care i se scurgea din gură.

Mithras se schimbase de când îl văzuseră ultima dată. Acum avea părul roșcat, iar fața îi era umflată și plină de pete roșii. De fapt, întregul lui corp era umflat. Roxi a presupus că acestea erau efecte secundare ale terapiei genetice la care se supusese pentru a-și câștiga puterile.

– Uită-te la tine, Mithras! spuse ea. Esti fericit acum? Arăți dezgustător și oamenii te urăsc și se tem de tine în același timp.

– Lasă-i să se teamă de mine. De ce ești aici? Să te supui puterii mele sau să mă provoci?

– De ce să te provoc? întrebă Roxi. Nu vreau domnia ta de teroare. Vreau să se termine.

– Dar nu poți să mă oprești! strigă Mithras cu un zâmbet satisfăcut.

– Esti sigur de asta? Dar Sallya? Fiica ta este fericită că ești așa un măgar?

– Nu te interesează pe tine, răspunse Mithras. Va face cum spun eu, ca fiica bună care este.

Ca la un semnal, fiica lui a intrat în sală. A rămas în tocul ușii, luând în considerare confruntarea dintre tatăl ei și Cea Specială. S-a apropiat de Roxi și a îngenuncheat.

– Te rog, Cea Specială, nu-l răni pe tatăl meu, se rugă ea. Știu că nu este un om bun, dar se poate schimba.

Roxi a luat-o de mână și a ajutat-o să se ridice, apoi a îmbrățișat-o pe tânăra nevinovată.

– Îmi pare rău, dragă Sallya, dar tatăl tău trebuie să plătească pentru crimele sale. Uită-te la Suria! Este corect?

Roxy nu se aștepta ca fata să răspundă și s-a dus direct la Suria. Cu o mișcare din mână, a desfăcut brățara metalică de la piciorul ei și a eliberat-o. După aceea, a ajutat-o pe femeia rănită să stea pe un scaun la masă. Cu încă o mișcare a mâinii, a tras o farfurie cu mâncare din grămada lui Mithras punând-o în fața vestalei.

– Te rog să mănânci ceva, Suria. Acum vei fi bine.

Femeia abuzată a luat o bucată de patiserie cu mâna tremurândă și a mâncat-o încet.

– Deci asta este o provocare, până la urmă, spuse Mithras pe tonul său enervant.

– Nu, acesta este sfârșitul pentru tine! spuse Roxi, aproape strigând. Se părea că vestea sosirii lor călătorise rapid în această dimineață prin oraș. După ce Sallya a intrat în sala mare, un număr însemnat de orășeni umpluseră fundul încăperii, deși nu îndrăzneau să se apropie de masa unde Mithras și Roxi se înfruntau unul cu celălalt. Arinna nu s-a mulțumit să rămână inactivă și a găsit o bucată mare de țesătură albă pe care să o întindă peste umerii Suriei și să-i acopere trupul gol.

– Cum crezi că mă poți opri? Vocea lui Mithras izbucni din nou.

– Cu asta! spuse Roxi, apoi dezvălui cristalul negru.

– Ha! Ha! Ai de gând să arunci cu acea piatră în mine? râse Mithras. Râsul lui era scârțâit și enervant, iar tot ce Roxi voia era ca el să tacă. Ținând cristalul negru pe palmă, și-a curățat mintea de orice alte gânduri; de furia și de tristețea care o copleșeau. În curând, cristalul a început să strălucească puternic, iar cei adunați au scos un sunet colectiv de uimire.

– Trucuri de salon, spuse Mithras, disprețuitor.

Roxi l-a ignorat și s-a concentrat pe închiderea străvechii surse de putere. Un tremur vibră în încăpere, iar apoi lumina cristalului s-a stins.

– E gata! spuse Roxi. Nu vor mai exista puteri de acum înainte.

Se pare că Mithras simțise că ceva se schimbă pentru că a strigat:

– Dă-mi asta!

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Roxi pentru a-i lua cristalul, dar Hyllar se așeză în fața ei și îl împiedică pe Mithras să înainteze mai departe. Oricât de umflat și supradimensionat era, Mithras nu era pe măsura staturii lui Hyllar. Tiranul a încercat să conjure în palmele sale forțele supranaturale cu care să-l împingă pe Hyllar, dar, desigur, nu s-a întâmplat nimic. Forțele magice dispăruseră. Cuvintele lui Roxi nu fuseseră în zadar. Totuși, asta nu l-a oprit pe Mithras și a încercat să-l împingă pe Hyllar cu trupul său. Tot ce a trebuit să facă Hyllar a fost să-l împingă înapoi, iar Mithras căzu cu spatele pe podea. În mod neașteptat, corpul lui Mithras a început să fie scuturat de convulsii și i-au apărut spume la gură.

– Arinna, ia-o pe Sallya de aici, i-a spus Roxi prietenei ei. Fata a încercat să obiecteze, strigând: „Tată!”, dar în cele din urmă, a fost escortată afară din cameră.

– Vă rog, chemați un doctor! le strigă Roxi privitorilor. Destul de repede, a apărut doctorul dubios care era la ordinele lui Mithras, dar el se uită neputincios la pacientul său. Fă ceva! îl îndemnă Roxi.

– Nu pot! Nu știu de ce se întâmplă asta.

– S-ar putea să fie pentru că l-am tăiat de la sursa puterilor sale? întrebă Hyllar.

– Poate…, recunoscu doctorul.

– Atunci aceasta este vina ta. Tu ești cel care a administrat o terapie insuficient testată, îl acuză Roxi. Doctorul părea puțin

pierdut, dar în cele din urmă, partea lui rea a apărut la suprafață.

– Atunci, reporniți acea sursă de putere.

– Nu, nu voi face asta pentru mine sau pentru nimeni altcineva. Acest lucru ar trebui folosit doar pentru a proteja oamenii acestei colonii. Roxi a rămas fermă în convingerile ei. Privind prin hol, ea a văzut că toți ceilalți dădeau din cap, fiind de acord cu părerea ei. Niște coloniști l-au ajutat pe doctor să-l mute pe muribundul Mithras într-o altă cameră pentru a-i oferi intimitate în ultimele sale momente, care au venit destul de repede. La sugestia ei, gardienii l-au arestat pe doctorul corupt care în cele din urmă și-a ucis pacientul cu terapia sa. Erau victorioși, dar Roxi avea un gust amar.

Capitolul 15

O săptămână mai târziu, Harrida și restul echipajului lui Hyllar sosiseră și ei pe Iridania. Între timp, Hyllar îl informase și pe președintele althean despre rezultatul misiunii lor pe planetă. Dannar Zander a spus că va aștepta ca poporul de pe Iridania să decidă să se alăture Alianței, dar va sprijini decizia lor, oricare ar fi aceasta. Era într-adevăr o perioadă de decizii mari în colonie. Deținuții politici au fost eliberați din închisoare după dispariția lui Mithras. Printre ei se număra și Irinnar, fiul lui Inlar, care fusese și el un oponent vocal al lui Mithras și pe cale să împărtășească soarta tatălui său când Roxi a oprit tirania și nebunia care conducea colonia. În acele prime zile, a candidat pentru scaunul de guvernator al coloniei și a câștigat. A fost propunerea lui ca Roxi să fie numită „Protector al Iridaniei", un titlu și, de asemenea, o responsabilitate pentru cei care ar putea controla sursa străveche de putere. Dar Roxi nu era atât de sigură de asta. Era încă ruptă între dorința ei de a se întoarce pe Pământ și cea de a-i ajuta pe acești oameni. Între timp, a stat cu Hyllar în aceeași cameră la hotelul orașului și a amânat cât mai mult posibil importanta decizie. Până acum, Hyllar așteptase cu răbdare ca ea să se hotărască.

În acea dimineață, în timp ce Hyllar se ocupa de unele reparații la nava lui, Roxi era singură în cameră. Purta doar un tricou negru și lenevea în pat când Arinna a intrat în cameră fără să bată, desigur. Era urmată de Suria, care acum arăta mai bine, vechea ei frumusețe reieșind iar la iveală. Purta însă o rochie neagră.

– Arinna, Suria, bine ați venit! Ce vă aduce aici? spuse Roxi. Și ce este cu hainele negre, Suria?

Suria se uită la Arinna de parcă ar fi încercat să găsească la ea puterea de a spune ce avea în minte. În cele din urmă, a recunoscut cu tristețe.

– Din moment ce nu mai sunt virgină din cauza acelui ticălos, nu mai pot fi vestală.

– Oh, nu știam asta, spuse Roxi, surprinsă. Nu știam că voi, fetelor, aveți un jurământ de castitate, dar cred că era de așteptat cumva. Legea aia că trupul vestalelor este de neatins și așa mai departe… La fel este și pe Pământ, știi…

– Da, așa a fost de secole, admise Suria.

– Și când mă gândesc că m-ați primit în rândurile voatre, eu nefiind deloc castă, așa cum vezi, spuse Roxi, ascunzând un zâmbet în timp ce se gândea la patul pe care îl împărțea cu Hyllar.

– Ești un caz special, spuse Arinna, deschizând gura pentru prima dată. Întotdeauna specială…

– Mulțumesc, Arinna, ești prea bună cu mine, ca întotdeauna. Dar cum vă pot ajuta? i-a cerut Roxi să treacă la subiect.

– Din moment ce nu mai pot fi vestală, celelalte vestale mi-au cerut să îți vorbesc în numele lor, explică Suria. Ele vor să alegi o nouă vestală șefă.

Roxi a rămas tăcută o vreme. Aceasta era o mare responsabilitate care era pusă pe umerii ei.

– De ce eu? mai întrebă. Știi că voi pleca curând.

– Nu-ți spun ce să faci, vorbi Arinna. Să pleci sau să rămâi, totul depinde de tine. Dar ar trebui să te gândești să accepți slujba de „Protector al Iridaniei". Zic și eu.

– Ei bine, dacă trebuie să accept acel titlu și jobul care vine cu el, voi dori să schimb câteva lucruri aici. De exemplu, această regulă de castitate. Din punctul meu de vedere, Suria rămâne cea mai bună vestală șefă. Suferința ei o recomandă cu atât mai mult. Cineva care se sacrifică pentru binele celorlalți… asta este destul de rar astăzi.

După această declarație și expunere a gândurilor ei, Roxi s-a simțit puțin neliniștită. Avea multe lucruri la care să se gândească, așa că a cerut ceva timp celor două femei. Au acceptat și apoi au plecat, Arinna cu un braț protector în jurul umerilor lui Suria.

Cred că se înfiripă ceva între aceastea două, se gândi Roxi. Arinna este femeie drăguță, iar Suria merită pe cineva care o iubește, acum mai mult ca niciodată.

Cu o nouă hotărâre formându-se în mintea ei, Roxi a aruncat tricoul negru pe care îl purta și și-a îmbrăcat rochia albă de vestală și apoi a părăsit camera. Avea mai locuri unde trebuia să ajungă. Mai întâi, s-a oprit la primărie pentru a vorbi cu Irinnar, noul guvernator. Gardienii au salutat-o cu respect și nu au întrebat-o de treburile ei acolo. Totuși, a vrut să fie politicoasă și a bătut la ușă (deși acesta nu era un obicei cunoscut pentru ei). În timp ce era încă în prag, ea întrebă:

– Guvernator Irinnar, pot să am câteva minute din timpul tău?

– Sigur, Cea Specială, răspunse Irinnar, care și-a lăsat asistentul să plece cu niște sarcini noi pentru ziua respectivă și i-a acordat întreaga atenție vizitatoarei sale.

– Te rog, spune-mi Roxi.

– Cum aș putea îndrăzni? veni răspunsul lui Irinnar, cu totul surprins de această cerere.

– Ei bine, te rog, îndrăznește, spuse Roxi zâmbind. Vreau să vorbesc cu tine despre cazul lui Suria. Găsesc că este nedrept să o pedepsești din cauza unei vechi reguli de castitate pentru vestale. Poate fi o excepție aici, nu? Adică, Suria a fost o victimă și nu o păcătoasă.

Guvernatorul Irinnar și-a luat ceva timp să ia în considerare acest lucru, dar în cele din urmă, a clătinat din cap.

– Crede-mă, am toată simpatia pentru Suria, dar nu putem crea un precedent aici. Sunt sigur că înțelegi asta.

Multumesc pentru nimic! îşi spuse Roxi.

– Cred că acesta nu va fi un precedent. Nu e ca și cum orice alte vestale viitoare vor face sex și apoi vor striga că a fost viol.

– Nu pot spune ce va fi în viitor. Eu spun doar că nu putem schimba regula antică pentru nimeni.

Irinnar își ridică mâinile înfrânt.

– Mulțumesc pentru nimic, spuse Roxi de data asta cu voce tare, pregătindu-se să părăsească camera. Irinnar o opri.

– Asteaptă un moment! Există totuși ceva.

– Ce? întrebă Roxi cu nerăbdare.

– Dacă accepți rolul de „Protector al Iridaniei", ca superior al vestalelor, poți stabili noi reguli. Gândește-te la asta!

– O voi face, spuse Roxi, apoi a părăsit biroul guvernatorului puțin tulburată. Voia să o ajute pe Suria, dar era gata să uite de visele ei de a se întoarce acasă? Și, desigur, mai era și Hyllar. Ea știa că o iubește și aștepta ca ea să decidă dacă rămâne în spațiul Alianței. Iridania nu era în Alianță, dar putea fi. Erau, într-adevăr, multe de considerat.

În aceeași noapte, Roxi lua masa cu Hyllar în camera lor. Era o atmosferă intimă și dulce, dar în timp ce se uită la fața lui Hyllar, știu că el era tulburat de ceva.

– Bine, spune odată ce te roade, zise Roxi pe când mâncau desertul, un fel de budincă de orez cu fructe de pădure. Hyllar își puse lingura deoparte și se uită în ochii ei.

– Echipajul meu devine neliniștit. Toți mă întreabă cât timp mai stăm aici. Ei bine, poate cu excepția Arinnei. Ea nu pare prea dornică să plece dintr-un motiv oarecare.

– Știu motivul acesta. Pentru că a găsit dragostea aici, pe Iridania.

Hyllar a avut o privire uluită, dar a spus doar: Atunci sunt fericit pentru ea. Îmi va lipsi un ofițer de securitate bun ca ea, dar nu îi voi refuza șansa de a fi fericită.

– Ești așa un gentleman, spuse Roxi cu o apreciere caldă în ochi.

– Mulțumesc, doamnă, spuse el cu o ușoară plecăciune. Îi cunosc cumva interesul amoros?

– Da, dar nu depinde de mine să spun cine este. Poate că Arinna îți va spune, sau poate vei ghici singur.

– Oh, mistere. Îmi plac, spuse el cu un zâmbet larg. Dar deocamdată, sunt preocupat de un mister mai mare… tu.

– Oh, Hyllar, credeam că mă cunoști de acum, glumi Roxi bucuroasă. Vreau să spun, știi ce îmi place în pat și în afara patului…

– Da, dar încă nu știu dacă mă iubești suficient ca să stai cu mine în spațiul Alianței și să nu te întorci pe Pământ.

Iar asta… Nu că nu și-ar fi petrecut mult timp gândindu-se la treaba asta în ultima vreme, aproape în fiecare minut.

– Bineînteles că te iubesc. Tu ești stânca mea, iubirea mea dulce… ești totul pentru mine.

– Atunci de ce îți este atât de greu să te decizi? întrebă el pe un ton aproape exasperat.

A așteptat un moment să răspundă, nedorind să distrugă ceva frumos. În cele din urmă, ea a vorbit cu o voce blândă și joasă.

– Poate că nu poți înțelege cum funcționează mintea mea „primitivă”. Poate că nu înțelegi cât de greu îmi este să-mi părăsesc lumea natală și să nu mă mai întorc acolo.

– În primul rând, minunatul tău creier este orice altceva decât primitiv. În al doilea rând, ai pe cineva care te așteaptă acolo?

– Multumesc pentru aprecieri. Poate ai dreptate. Am o mătușă și un tată înstrăinat pe Pământ, dar probabil că nici nu le este prea dor de mine…

– Vezi? spuse el cu o voce aproape imploratoare, apoi își părăsi scaunul şi veni în spatele scaunului ei. Se aplecă mai aproape de ea și îi sărută ceafa. Pot să fac ceva pentru a te ajuta să te decizi

mai repede? întrebă el, respirând fierbinte și senzual pe pielea ei într-un mod care îi dădea fiori plăcuți pe șira spinării. Fără mai multe cuvinte, o conduse pe Roxi la pat. Odată ajunși acolo, el i-a ridicat rochia albă și a petrecut ceva timp cu mâna între picioarele ei, tachinându-o cu o cunoaștere excelentă a ceea ce îi plăcea. Și-a scos pantalonii și cămașa și s-a pus deasupra ei, ridicându-i șoldurile pe coapsele sale și trăgând-o spre el. Aceasta era una dintre pozițiile ei preferate, cu buzele frecându-se de bărbăția lui, astfel încât să poată simți furnicături minunate în fiecare parte a florii ei roz. Acumularea erotică a devenit prea mare pentru ea și a vrut să-l aibă în ea fără întârziere.

– Doar intră în mine, te rog!

– Oh, mă bucur să mă conformez, spuse el, bucuria și emoția strălucind în ochii lui. Fidel cuvântului său, el a ridicat-o de pe pat, apoi a coborât-o peste bărbăția lui care aștepta. Întregul ei corp era cald și primitor în timp ce valuri de plăcere treceau prin ea din cauza mișcărilor lui pulsatile. Vreau gura ta perfectă, îi șopti el, gâfâind, și i-a adus capul mai aproape pentru a-i oferi un sărut lung și flămând în timp ce ea încă îl călărea. Ea i-a întors sărutul febril, dar plăcerea se acumula deja și a gemut. Corpul și mușchii lui puternici o susțineau în sus și în jos, din ce în ce mai repede.

– Stai cu mine, spuse el, iar ea nu știa dacă se referea ca ea să rămână cu el definitiv sau să atingă punctul culminant în același timp cu el. Era deja în nori din cauza plăcerii exact când el tremură și începu să o umple, iar ea tremură deasemenea și se lăsă peste trupul lui transpirat și cald, strigându-i numele.

* * *

Vântul șuiera prin ușile templului larg deschise și prin ferestrele largi, arcuite. Un cor de vestale ridica note implorante până la tavanul templului de marmură. Roxi stătea în fața adunării ceremoniale pe estrada de marmură și purta rochia albă a vestalelor. Alături de ea era o fetiță, de vreo 10 ani, tot într-o rochie lungă, albă.

– Puteri străvechi, vă chemăm acum într-un moment de nevoie. Vă rugăm să protejați Iridania ca întotdeauna de dușmanii de la porți!

Roxi și-a ridicat vocea în această rugăciune către zei și nu a ratat privirile speriate ale vestalelor și ale celor din public, care nu

erau puține. Toți priveau din când în când spre cer, prin ferestrele templului speriați, de parcă așteptau o furtună cataclismică. Roxi s-a mutat la altarul ceremonial și a deschis o cutie de lemn negru. A luat un cristal negru strălucitor din acea cutie și i l-a dat fetei. Micuța arăta aproape la fel ca Roxi, până la părul ei lung și creț, roșu, cu excepția urechilor, care erau puțin ascuțite. Fata a luat cristalul în palmele ei adunate ca un leagăn fragil, dar blând. Cântarea vestalelor s-a oprit brusc. Fata a închis ochii, profund concentrată. Apoi, cristalul a început să strălucească din ce în ce mai strălucitor cu fiecare secundă. Toți cei adunați în templu au trebuit să închidă ochii, atât de strălucitoare era lumina. Apoi s-a auzit o bubuitură puternică și toți au deschis ochii.

Un fascicul de lumină ieșea din cristalul din palmele fetei. Spre uimirea lor, fasciculul a trecut prin tavanul templului fără să facă vreo stricăciune, dar cel mai uimitor fenomen se petrecea afară – cerul avea acum o culoare argintie. Roxi știa cumva că întreaga planetă era încapsulată într-un scut protector. Navele de război xerone de pe orbită nu aveau nicio șansă să treacă prin acel scut. Iridania era în siguranță. Aveau timp acum să aștepte crucișătoarele Alianței să le vină în ajutor.

Roxi s-a trezit, cu inima zbătându-i-se în piept. Părul ei roșu i se agăța de frunte pe niște perle de sudoare aduse de acel vis tulburător. Hyllar s-a trezit și el și a întrebat:

– Ce se întâmplă Roxi? Un vis urât?

– O să rămân. Iridania are nevoie de mine și de fata mea. Vocea ei exprima o hotărâre de neclintit.

– Și cu mine cum rămâne? întrebă Hyllar, puțin confuz. Și eu am nevoie de tine…

– Și eu am nevoie de tine, iubirea mea, șopti ea.

Capitolul 16

Hyllar avea sentimente contradictorii cu privire la această turnură a evenimentelor. Acum, și el trebuia să-și părăsească planeta natală pentru a fi alături de dragostea lui. În mintea lui, când visase un viitor cu Roxi, îl văzuse într-o casă de pe Althea, nu de pe această planetă uitată, Iridania.

Annabeth va fi încântată acum, cu siguranță, se gândi el, dar regretă imediat această scăpare mintală. Știa că Annabeth nu merita asta, iar prietenul său, Dannar Zander, știa mai bine decât să-și pună ochii pe femeia altui bărbat. Acum, el și Roxi erau în vizită la guvernator pentru a discuta decizia ei. Irinnar i-a primit cu aceleași maniere politicoase.

– Cea Specială… ăăă, Roxi, te-ai hotărât? i-a întrebat acesta după ce îi invitase să stea pe cele două scaune confortabile din fața biroului său.

– Da, spuse Roxi. Dar mai întâi am câteva condiții.

– Sigur, să le auzim.

– În primul rând, ar trebui să cooperezi cu vecinii tăi iridani. Cred că această planetă poate fi văzută ca o federație a două națiuni suverane. Împreună, puteți aplica pentru a deveni membri ai Alianței Altheene. Aceasta este a doua condiție.

– Până acum, nu văd de ce nu putem îndeplini aceste puncte, spuse guvernatorul. Mai este ceva?

– Așa cum ai sugerat deja, mă voi ocupa de vestalele templului fără a suferi vreo intervenție din partea nimănui, mai spuse Roxi.

– Din nou, nu văd pe nimeni care să te conteste. Nu e ca și cum tu ai fi însetată de putere precum Mithras, nu? Irinnar râse rostind acele cuvinte, de parcă ar fi făcut o glumă bună. Lui Roxi și lui Hyllar nu li s-a părut amuzant deloc și s-au înclinat doar, confirmând că nu aveau planuri ascunse în mintea lor.

– Atunci, să sigilăm acest acord strângându-ne mâinile, spuse Roxi. Este o tradiție pe Pământ, lumea mea natală, adăugă ea, văzând chipul nedumerit al lui Irinnar. Dorind să încheie înțelegerea, guvernatorul a strâns mâna celor doi, apoi au fost

schimbate salutări politicoase, după care Roxi și Hyllar au părăsit clădirea.

– Încotro acum? întrebă Hyllar odată ce au ajuns din nou pe străzile orașului.

– Ne despărțim acum, spuse Roxi. Mă voi duce să vorbesc cu vestalele, iar tu vei merge să vorbești cu echipajul tău. Faceți planuri împreună. Nu mă bag între voi.

Hyllar se înclină în semn de acceptare și se îndreptă spre portul spațial din afara orașului, în timp ce Roxi urmă calea până la templul de pe deal. Odată ajunsă acolo, trecând de pragul templului a văzut-o pe Suria îmbrăcată în aceleași haine negre, pregătindu-se să plece.

– Suria, ce faci? întrebă Roxi, deși era sigură că fosta vestală plănuia să părăsească templul definitiv.

– După cum vezi, plec, a venit răspunsul așteptat.

– Nu putem vorbi despre asta?

– Știi că nu poți face nimic să-mi schimbi părerea. M-am hotărât deja în legătură cu asta.

Roxi era destul de sigură că era adevărat și, de asemenea, era sigură că Arinna avea ceva de-a face cu asta.

– Bănuiesc că vrei să fii cu Arinna. Înțeleg asta, dar te înșeli că nu pot face nimic în privința asta. Astăzi am acceptat să fiu „Protector al Iridaniei” și am autoritate completă asupra regulilor referitoare la vestale. Plănuiesc să elimin această regulă de castitate.

– Va fi interesant de văzut cum vei reuși, dar așa cum am spus, voi fi departe de asta, spuse Suria.

– Nu pot să te fac să te răzgândești? Adică, ești cea mai bună vestală șefă care ar putea fi vreodată. Și ai suferit enorm pentru această meserie. Am autoritatea să te păstrez ca vestală principală.

Suria a clătinat din cap.

– Este drăguț din partea ta, dar nu cred că ar trebui să faci asta. Va deruta sau chiar va antagoniza oamenii de aici.

Avea dreptate. Roxi știa că credințele și regulile vechi nu puteau fi schimbate atât de ușor.

– Știu asta, dar voi încerca oricum să schimb câte ceva, mai spuse ea. Chiar și așa, nu voi sta în calea fericirii tale. Dacă Arinna te face fericită, eu mă bucur pentru tine.

– Da, mă face, a recunoscut Suria.

– Bun! Știu că Hyllar va fi fericit să aibă o altă femeie războinică în echipajul său.

Suria s-a înclinat respectuos, ca de obicei, apoi a trecut pe lângă Roxi și a părăsit templul. Rămasă singură în templul mare, Roxi s-a dus la altarul din față, pașii ei răsunând prin tavanele marmoreene ale clădirii mari. Două vestale erau acolo, străjuind altarul. Roxi le-a salutat și apoi s-a dus în partea stângă a altarului pentru a suna ușor gongul mare de alamă. Era chemarea pentru vestale. Una câte una, celelalte tinere femei au intrat prin intrarea din partea stângă care ducea la camerele lor. S-au înclinat în fața lui Roxi și s-au aliniat în două rânduri în fața ei.

– Dragele mele vestale, vreau să vă spun că am acceptat titlul de „Protector al Iridaniei". Nu este ceva ce am căutat, ci mai degrabă m-a găsit pe mine. Am avut o viziune care mi-a arătat cândva în viitor, că această planetă va avea nevoie de mine și de copilul meu.

Roxi s-a oprit după aceste cuvinte pentru că vestalele au început să murmure după ce au auzit de viziunea ei. O viziune era ceva puternic și un adevărat dar de la zei pentru ele.

– Credeți-mă, este adevărat, a adăugat Roxi. Inițial, am vrut să mă întorc pe planeta mea natală, dar acum văd că soarta mea este legată de cea a Iridaniei. Voi fi responsabilă de toate activitățile templului. Sper să vă cunosc pe toate foarte bine în viitorul apropiat. Până atunci, mă voi baza pe voi pentru a alege o nouă vestală șefă. Suria a plecat pentru că asta era dorința ei și nu din cauza legii învechite a castității pe care intenționez să o schimb.

Din nou, așa cum era de așteptat, dinspre vestale au venit șoapte murmurate.

– Știu că asta poate fi un șoc pentru voi, dar vă asigur că nu tratez asta cu ușurință, continuă Roxi, ridicând mâinile pentru a le calma. Cazul lui Suria a fost unul izolat, unul tragic. Dar cred că fiecare vestală ar trebui să-și poată urma inima și să-și exprime dragostea. Desigur, nu putem tolera un comportament lasciv. De asemenea, rămân convinsă ca nu ar trebui sa avem vestale însărcinate sau căsătorite. Nu vrem să aducem mame și soții în linia focului. Deci, o vestală ajunsă într-o astfel de situație ar trebui să decidă dacă va fi dedicată templului sau familiei ei.

– Dar am făcut deja un jurământ către templu, a spus una dintre vestale din prima linie.

– Da ați făcut. Darinna, nu? spuse Roxi. Femeia a recunoscut că într-adevăr acesta era numele ei. Te absolv acum de acest jurământ. Poți să cauți în inima ta dacă vrei să fii dedicată pe viață

acestui rol sau dacă vrei o familie, i-a explicat Roxi. Nimeni nu a comentat cuvintele ei după aceea. Aveau câteva lucruri noi la care să se gândească. Unele dintre ele fuseseră încredințate templului de către familiile lor, în timp ce unele erau orfane și nu cunoșteau altă viață. Orice ați decide, vă voi sprijini în decizia voastră, spuse Roxi, privindu-le cu ochi sinceri. Voi vorbi acum cu guvernatorul despre reconstruirea tronului de piatră din camera subterană. Vom avea nevoie de el în viitor, a adăugat ea, apoi a părăsit adunarea și templul.

A doua zi dimineața, când s-au trezit, știau că este ziua despărțirii lor, deși una temporară. Hyllar era deja îmbrăcat și adusese și micul dejun când ea și-a deschis ochii adormiți.

– Dragă căpitane, sper că îți vei lua rămas bun cum trebuie, îi spuse Roxi cu un zâmbet seducător. El s-a conformat cu bucurie și s-a apropiat, aducându-i trupul gol în brațe și sărutând-o, bucurându-se de gustul ei dulce și de răspunsul fervent. Când a întrerupt sărutul, ochii ei verzi străluceau, iar obrajii îi erau înroșiți.

A început să-i exploreze corpul cu gura lui flămândă de la gât în jos. Prima oprire a fost la sânii ei, tachinandu-le sfârcurile până s-au întărit în sus în timp ce ea își legăna șoldurile provocator. El a continuat să exploreze apoi cu limba în gropița drăguță a buricului ei. În tot acest timp, Roxi a stat cu picioarele larg deschise pentru ca el să-și continue căutarea, ceea ce a și făcut. Acolo jos era îmbujorată și umedă, cu picături de umezeală sclipind pe buzele interioare. Nerăbdător, el a întins acele buzele astfel încât fiecare centimetru din carnea ei senzuală să fie expusă, iar ea tremura sub limba lui. El a persistat, crescând presiunea până când ea a scos febril un strigăt și și-a mișcat șoldurile în sus.

– Scapă de haine, dragă căpitane, șopti ea în timp ce se întindea pe spate pe pat. Te vreau înauntrul meu.

El se conformă în cel mai scurt timp, iar bărbăția lui întărită ajunse curând la intrarea ei roz și umedă. Tija lui fierbinte a intrat în ea și a simțit-o tremurând cu ritmul lui, în timp ce încerca să-și pună cât mai mult din trup în ea. Picioarele ei s-au închis în jurul spatelui lui, trăgându-l și mai adânc, iar brațele ei s-au blocat în jurul gâtului lui, reducând distanța dintre ei. Scrotul lui se strânse, iar câteva minute lungi și plăcute mai târziu, se lăsă pradă unui val lung de plăcere, total sincronizat cu carnea ei tremurândă, lipită de a lui.

Când în cele din urmă s-a relaxat din îmbrățișarea lor, a văzut că obrajii ei erau încă înroșiți și fața ei exprima o satisfacție totală.

– Acum mor de foame, spuse ea. Sper că ai adus suficientă mâncare.

– Da, și apoi va trebui să facem duș din nou. Amândoi, împreună. Știi, pentru a economisi apă, spuse el făcând cu ochiul.

Mai târziu în acea zi, în portul spațial din afara orașului, Hyllar o ținea de mâini pe Roxi și o privea în ochi cu adorație. Ea știa acum că nu mai avea nevoie de nicio dovadă a iubirii lui. Bărbatul era dispus să-și părăsească și el planeta natală, așa cum făcea ea, și să-și facă o casă cu ea aici, pe Iridania. Petrecea oricum mai mult timp în spațiu decât pe Althea, așa că trecerea avea să fie mai ușoară pentru el decât pentru Roxi. Aveau să se despartă pentru o perioadă scurtă de timp, până când Harrida își va termina misiunea.

– Voi transmite președintelui Dannar Zander solicitarea oamenilor de pe Iridania de a adera la Alianță și apoi mă voi întoarce să construiesc o casă aici, i-a spus el.

– Voi căuta câteva locuri în afara orașului, spuse Roxi. I-am sugerat deja lui Irinnar să doboare acele ziduri anacronice și să lase orașul să se extindă. Cu siguranță, se va ridica o nouă mare metropolă aici în viitor, o adevărată capitală a acestei planete. De asemenea, vreau să schimb numele anodin de „Irid City One” cu ceva mai impresionant, cum ar fi Irynopolis.

– Oho, ai planuri mărețe, înțeleg, spuse Hyllar, fluierând ușor.

– O fată poate visa, nu?

Epilog

Șapte ani mai târziu
Orașul Irynopolis

Templul era atât de aglomerat încât ai fi zis că întreaga colonie era acolo în acea zi. Mulți erau și afară, pe deal, urmărind o proiecție holografică a ceea ce se întâmpla în interiorul templului. Evenimentul era, de asemenea, difuzat pe întreaga planetă, în toate orașele, indiferent dacă aparțineau irizilor sau iridanilor. Hyllar stătea pe primul rând de scaune împreună cu majoritatea echipajului de pe Harrida. Era o zi mare pentru el și, prin extensie, pentru toți colegii lui. Fiica lui, Hystria – sau Tria, după cum îi spuneau toți –, era pe cale să fie inițiată ca următoarea „Protectoare a Iridaniei". Hystria era o copie dulce a mamei ei, chiar și acum la doar șase ani. Avea aceeași piele albă și păr roșu, doar că urechile îi erau puțin ascuțite. Purta rochia albă a vestalelor în timp ce stătea pe estrada ceremonială a templului lângă mama ei. Roxi a privit toată adunarea cu ochii și și-a început discursul.

– Au trecut mai bine de șapte ani de când am pus piciorul pe această planetă minunată. Nu știam atunci că voi declanșa unele schimbări majore în istoria acestei planete și, de asemenea, în viața mea. Orașele coloniei s-au dezvoltat și au înflorit. Din ce în ce mai mulți oameni vin aici în fiecare zi pentru a adera la valorile noastre. Suntem membru cu drepturi depline al Alianței Altheene și avem o linie stabilă de transport de pasageri și marfă cu toate planetele Alianței.

Nu trebuia să spună că linia de transport spațial era condusă de bărbatul ei, Hyllar Derr, în asociere cu Dyllan Avertus și soția sa pământeană, Samantha. Toată lumea știa asta și aprecia rolul pe care l-au avut navele lor în dezvoltarea coloniei.

– Dar beneficiile de a fi membru al Alianței vin și cu unele pericole, a continuat Roxi pe un ton serios. Xeronii, un vechi inamic al Alianței, ar putea veni și încearca să ne jefuiască orașele. Vor eșua. Am avut multe viziuni care arată că fiica mea și cu mine vom putea să evocăm zeii antici să ne ajute să le blocăm încercările.

Acum, Hystria a avut prima ei viziune și, pentru mine, acesta este semnul că este gata să fie prezentată zeilor.

S-a înclinat în fața publicului și a luat-o de mână pe fetița ei, conducând-o în camera subterană cu tronul de piatră roșie ce fusese reconstruit. Călătoria lor solemnă a fost însoțită de corul vestalelor, care intona cântece de binecuvântare. Odată ajunși în pragul camerei, Roxi și vestalele s-au oprit și au împins-o ușor pe fetiță spre scaunul de piatră. Sfioasă, ea s-a mișcat cu pași mici și s-a așezat pe tron. Era destul de agitată ca orice copil de vârsta ei și pentru o vreme nu s-a întâmplat nimic. Dar, de îndată ce fata a stat nemișcată, razele de lumină au ieșit din pereți și au căzut pe capul ei mic.

Roxi știa acum că acesta era modul în care puterea străveche afla despre un utilizator nou îndreptățit să fie aici. Când razele de lumină au dispărut câteva secunde mai târziu, din piepturile tuturor celor prezenți în templu și în vecinătate au izbucnit urale. Luată din nou de mână de Roxi, micuța Hystria a fost prezentată încă o dată publicului pe estrada centrală.

– Acum Iridania este și mai sigură, a spus Roxi cu o voce clară. Fiica mea va continua moștenirea mea, moștenirea Iridaniei. Toate viziunile mele mi-au spus că este și mai conectată la puterea străveche decât mine și asta e bine. Să auzim acum cuvintele președintelui Alianței, Dannar Zander, care nu a putut fi aici astăzi, dar a transmis acest mesaj.

A apărut o proiecție de șase picioare a președintelui Althean. Părea destul de realistă, de parcă bărbatul ar fi fost cu adevărat acolo. „Dragi locuitori de pe Iridania, mă bucur să vă transmit cele mai bune urări într-un moment atât de important. În ultimii ani, ați devenit o voce distinctă și importantă în Alianța noastră. Iridania este acum o societate deschisă, înfloritoare. Sunt convins că așa va rămâne. Aveți tot ce este necesar pentru asta: oameni buni, tradiții minunate și deschidere către viitor. Trăiască Iridania! Trăiască Alianța!”

Odată ce imaginea holografică a președintelui a dispărut și uralele publicului s-au domolit, Roxi a vorbit din nou pentru a încheia ceremonia.

– Vă mulțumesc că ați venit astăzi aici pentru a fi martorii acestui moment important. Fie ca zeii să vă binecuvânteze pe toți.

Discursul ei acum încheiat, Roxi și fiica ei s-au închinat din nou, ținându-se de mâini, în fața publicului care le saluta cu urale și aplauze. Gongul de alamă a sunat sfârșitul ceremoniei, iar publicul a început să plece. Unii oficiali și cunoscuți au rămas să îi felicite pe Roxi, Hyllar și fiica lor.

– Ei bine, domnule ambasador, este o zi grozavă pentru dumneavoastră și pentru noi toți, spuse Irinnar, proaspăt ales guvernator al întregii planete, către Hyllar.

– Într-adevăr, domnule guvernator Irinnar, spuse Hyllar cu un zâmbet satisfăcut. Roxi știa că îi era încă greu să accepte noul titlu de ambasador al Alianței pe Iridania, dar în cele din urmă cedase cererilor insistente ale președintelui Dannar Zander ca el să fie vocea Alianței pe Iridania. La urma urmei, era greu să găsești o altă persoană atât de strâns legată atât de Althea, cât și de Iridania. Se știa că alegerile lui Dannar erau întotdeauna bune, motiv pentru care acesta era reales la fiecare cinci ani, fără concurenți serioși. Deși spusese inițial că nu va servi mai mult de un mandat în funcție, Dannar Zander a cedat cererii publice și a rămas în politică. Era bun și la asta, nu doar un războinic de temut și un general respectat.

După ce au fost schimbate câteva cuvinte politicoase, cuplul Derr-Mallory și fiica lor au ieșit din templu și s-au urcat în mașina lor electrică care îi aștepta în noua parcare construită lângă templu – încă un semn de progres pentru acest oraș în plină expansiune. Și nimeni nu nega rolul lui Roxi în această dezvoltare. Mașina lor a coborât până la marginea orașului vechi și apoi a înaintat prin noile cartiere apărute în ultimii ani. S-a oprit doar pe moșia pe care Roxi o alesese cu ani în urmă pentru familia ei. Era destul de departe de agitația orașului vechi, lângă o pădure și pe malul unui lac albastru. O grădină cu flori din multe lumi, inclusiv trandafiri de pe Pământ, era divizată de un drum cimentat care ducea la o casă construită cu pietre masive din munții estici dar și cu metal și sticlă. De remarcat, era livingul ce avea un tavan din cea mai rezistentă sticlă care lăsa lumina soarelui să scalde interiorul cea mai mare parte a zilei. Prânzul a fost servit la scurt timp după sosirea lor. Aveau niște angajați casnici pentru că își permiteau și pentru că unii oameni le sugerau că trebuie să arate un anumit statut în societatea de pe Iridania. Unul dintre acești angajați era o femeie de pe Althea care se mutase pe Iridania împreună cu soțul ei, care era pilot pe una dintre navele lui Hyllar. Era bucătăreasa lor, iar Roxi schimbase o

mulțime de rețete cu ea. Amândouă erau acum versate în bucătăriile altheană dar și în cea terestră.

Astăzi aveau în meniu o pasăre gătită cu umplutură și piure de cartofi. Da, cartofi adevărați de pe Pământ pe care Roxi îi achiziționase cu ajutorul Samanthei Avertus, care era o ferventă susținătoare a aclimatizării florei terestre pe alte planete. Femeia avea o oarecare influență pe Althea și a cerut oamenilor de știință de la Academia Altheană să studieze impactul plantelor Pământului asupra biomului indigen. Până acum, opinia lor fusese favorabilă. Așa că plantele de pe Pământ își găseau sol fertil și în acest colț de galaxie.

– Mami, pot să ies afară să mă joc cu Dinna? a întrebat Tria după ce și-a mâncat desertul, un tort stratificat din bucătăria altheană. Dinna era fiica bucătăresei și sta în preajma mamei ei de cele mai multe ori. Era într-adevăr frumos că Tria avea pe cineva de vârsta ei aproape.

– Sigur, iubito, spuse Roxi. Dar nu uita să-ți faci temele cu Dinna. Amândouă aveți zi de școală mâine. Sărbătoarea este doar astăzi.

– Știu, nu-ți face griji, a spus fata și a plecat, alergând fericită spre bucătărie pentru a-și întâlni prietena. Acum singuri, cei doi adulți s-au privit cu ochi mulțumiți. Viața lor mergea așa cum ar trebui, dar Roxi părea că avea ceva ce o preocupa.

– În regulă, spune tot, spuse Hyllar. Văd că ai vrut să-mi spui ceva de când am început prânzul. Ce este?

– Ei bine, azi mai devreme, chiar înainte de a pleca la ceremonie, am primit rezultatele testului, spuse ea.

– Și…

– Sunt bune, strigă ea fericită, sărind de pe scaun și lăsându-se să cadă în poala lui Hyllar. Terapia genetică a avut succes și acum pot avea și copii de sex masculin.

Fața lui reflecta aceeași bucurie ca a ei și se aplecă să-i dea un sărut lung.

– Tria va avea un frate mai mic, iar eu voi avea un moștenitor care să-mi ducă mai departe moștenirea de călător în spațiu. Ești grozavă, specială… ești totul pentru mine, spuse el, copleșit de veștile bune.

Roxi i-a mângâiat fața, apoi s-a mutat în mod deliberat la urechi, știind bine că asta îi va aprinde pasiunea.

– Atunci să nu pierdem timpul, dragă căpitane. Urmează-mă, spuse ea cu o voce senzuală. I-a sărit nerăbdătoare din poală și l-a tras de mână spre scările care duceau spre dormitorul lor. Ajunși acolo, el s-a așezat pe patul mare și a adus-o să stea între coapse sale. Ea a scăpat rapid de rochia albă care s-a strâns într-un cerc mătăsos la picioarele ei, pe podea. Nu purta nimic pe sub ea. Uitată era aici lenjeria intimă, deoarece nimeni nu comenta sau se uita ciudat dacă sfârcurile sau zonele sexuale îți erau reliefate prin rochie. De asemenea, nimănui nu i se părea incomod dacă făceau dragoste după-amiaza, deși nu erau singuri în casa mare.

Gura lui caldă se închise în jurul unui sfârc. El acordă o atenție binemeritată ambilor ei sâni, iar genunchii ei tremurară de plăcere. Mâna lui a alunecat între coapsele ei și a devenit și mai excitat când a găsit-o udă și pregătită pentru el. Mișcă două degete de-a lungul deschiderii ei, abia atingând-o. Plăcerea erotică s-a acumulat în abdomenul ei până când era pe cale să-și dea drumul.

– Bine, domnule, e rândul meu acum, gemu ea, încercând să întârzie climaxul. L-a ajutat să-și scoată pantalonii și cămașa. Odată eliberată, bărbăția lui erectă a rămas cât se poate de întărită. Era prea mare pentru ca ea să se simtă confortabil închizându-și gura în jurul ei, așa că doar a lins vârful rotund. Gustul sărat o incită și mai mult.

Era sigură că el nu mai putea aștepta când a ridicat-o și a împins-o pe membrul lui masiv, împingându-se în ea cu împingeri ritmice și constante, până când ea și-a dat drumul cu o intensitate aproape dureroasă. Încă gâfâind, ea își lăsă capul să cadă pe pieptul lui mare, în timp ce șocuri plăcute curgeau până la floarea ei, încă strânsă în jurul lungimii umflate a bărbăției lui, ceea ce generă fiori în sus și în jos de-a lungul corpului său musculos. Brațele lui erau calde și atât de familiare în jurul ei și nu îndrăznea să se miște, în timp ce ea se calma treptat. S-a dat puțin înapoi pentru a se uita în fața lui și chiar și acea mișcare a făcut-o să-și dorească să-l călărească din nou. Un fior îl străbătu și apoi continuă, trăgând-o în sus și în jos pe tija lui cu mișcări puternice, solicitante, care o făceau să țipe de plăcere. Gura lui a căutat-o pe a ei, iar ea s-a aplecat spre a răspunde chemării lui febrile. Senzațiile plăcute au copleșit-o și ea a strigat, ajungând la punctul culminant gâfâind în timp ce el părea să devină și mai mare în interiorul ei, înainte de a elibera un val de lichid cald, dorit. S-a prăbușit apoi la pieptul lui, tremurând, epuizată și complet mulțumită.

Mai târziu în acea după-amiază, încă stăteau în pat când fiica lor a intrat în camera lor strigând:

– Mami, tati, vreau să vă spun ceva!

Roxi a tras în sus un cearșaf alb, mătăsos, pentru a le acoperi trupurile goale. Chiar și fără lipsa sentimentelor pudice specifice altheenilor, aici ea trăgea linia, nefiind confortabilă ca al ei copil să-i vadă goi. Odată acoperiți, fetița s-a urcat în pat și a stat la picioarele lor.

– Ce este, scumpo? întrebă Roxi.

– Trăgeam un pui de somn în camera mea și apoi am avut cel mai ciudat vis, a început micuța Tria.

– A fost un vis urât? Nu te speria, scumpo. Se mai întâmplă. Roxi încerca să-și calmeze fiica și și-a ridicat brațele pentru a o invita pe fată într-o îmbrățișare maternă. Fata nu scăpă această ofertă și se întinse deasupra cearșafului alb între părinții ei.

– Nu, a fost un vis ciudat, dar un vis bun, continuă Tria. În acest vis, mă jucam în grădină cu frățiorul meu, iar numele lui era Mirron. Dar eu nu am un frățior…

– Ei bine, draga mea, acum nu ai unul, dar asta s-ar putea schimba în curând, spuse Roxi zâmbind și punându-și o mână pe burtă.

– Bun! Abia aștept atunci, mai spuse fata care apoi îi părăsi brusc și se duse să se joace în camera ei.

– Ai avut în minte un astfel de nume pentru băiatul nostru? îl întrebă Roxi pe Hyllar cu o față gânditoare.

– Chiar nu știu, a venit răspunsul. Dar este posibil. Acesta era numele bunicului meu și îmi era foarte drag. De asemenea, este numele unei celebre figuri istorice altheene.

– Mirron rămâne, atunci, spuse Roxi. Poate că și copilul nostru va deveni o figură importantă pe Iridania, a adăugat ea cu o voce plină de speranță.

– Nu mă îndoiesc, spuse Hyllar, punându-și mâna și el pe burta ei, unde era posibil să crească o nouă viață.

Viitorul era plin de promisiuni. Depindea de ei să le facă reale.

SFÂRȘIT

Nota autorului

Aici se termină o altă poveste din universul althean. Aceasta încheie trilogia altheană. Am început pe Pământ în prima carte și ne-am încheiat călătoria pe o planetă îndepărtată, ciudată. Între timp, am ajuns să cunoaștem mai multe despre Alianța Altheană și civilizația sa dezvoltată. Mai presus de toate, am avut câteva povești de dragoste galactice între femei de pe Pământ și bărbați mândri din Alianță.

Sper că v-au plăcut aceste povești și vă rog să lăsați câteva stele pe Amazon, Goodreads sau pe alte site-uri pentru ele. Dați de veste și altor cititori despre experiența voastră în universul althean.

Al dumneavoastră,

J.J.

Table of Contents

Cover Page
Sclava iubirii
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Epilog
Nota autorului

Table of Contents

Cover Page	1
Sclava iubirii	2
Capitolul 1	6
Capitolul 2	11
Capitolul 3	18
Capitolul 4	24
Capitolul 5	31
Capitolul 6	38
Capitolul 7	45
Capitolul 8	52
Capitolul 9	59
Capitolul 10	65
Capitolul 11	72
Capitolul 12	77
Capitolul 13	84
Capitolul 14	90
Capitolul 15	96
Capitolul 16	102
Epilog	107
Nota autorului	113